

MUSIC BOX

MERLIN'S

ΤΕΥΧΟΣ 8
ΙΟΥΛΙΟΣ 1991
ΤΙΜΗ 400 Δρχ.

*dirty
issue*

PARANOIA IN PRINT

G. G. ALLIN

CEDAR STREET SLUTS

inspiral carpets

A. Hofmann

Napalm Death

2 x 3

WIPE OUT
RECORDS

ΑΡΚΑΔΙΟΥ 6 185 34 ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ.: 4122458 - 6927417
TLX: 226129 KOUL GR
FAX: 4122458

Κανονικά στο τεύχος αυτό, θα έπρεπε να υπάρχει ένα Editorial γεμάτο Summer Fun ευχές. Αλλά κρίναμε ότι έφτασε πλέον ο κόμπος στο χτένι και πως έχει έρθει η στιγμή να απαντήσουμε σε διάφορες επιθέσεις που μας έχουν έρθει πισώπλατα.

Συγκεκριμένα μια μικρή και ασήμαντη πλέον, μερίδα καραγκιόζηδων, τέως κονδυλοφόρων και κομπλεξικών εθνικομανών, που μέχρι τώρα θεωρούσε αυτό που ονομάζεται -καλώς ή κακώς- Ελληνική Ανεξάρτητη Rock σκηνή, δικό της τσιφλίκι και ενοχλημένη από την επιτυχία του περιοδικού μας, οδηγήθηκε, χωρίς καν να γνωρίζει προσωπικά κανέναν από το εκδοτικό δίδυμο του Merlin's Music Box, σε κρετίνικες ρίσεις, που έφτασαν στ' αυτιά μας. Αυτό το "κύκλωμα" είναι στενό.

Ακούστηκε λοιπόν, ότι τα "παίρνουμε" και ότι γενικά "καιροσκοπούμε". Κανονικά δεν θα έπρεπε να ασχοληθούμε με σαχλαμάρες που το μόνο που κάνουν είναι να καταστρέφουν οποιαδήποτε προσπάθεια γίνεται. Ομως, πιστεύουμε πως είναι χρέος απέναντί σας να δηλώσουμε ότι το Merlin's Music Box θα συνεχίσει τον δρόμο του, γράφοντας στ' αρχίδια του, όλους όσους νομίζουν πως με το ύπουλα οργανωμένο φέμα θα μπορέσουν να παρεμποδίσουν αυτήν την απόπειρα. Εξ' άλλου, η δική τους αποτυχία είναι υπέρ του δεόντος φανερή.

Για να ξανάρθουμε όμως στα δικά μας, μην ξεχνάτε προτού φύγετε για διακοπές να συμπαρασταθείτε σε κάθε μελλοντική εκδήλωση υπέρ του φυλακισμένου ολικού αρνητή στράτευσης **Νίκου Ματζιώτη** και να φτύσετε έμπρακτα την επίσκεψη του σούπερ σφαγέα George Bush.

Η κοινωνία μας θα ευτυχήσει, όταν ο τελευταίος νεκροθάφτης στραγγαλιστεί με τ' άντερα του τελευταίου "ειδικού"

Η έκδοση και οι συνεργάτες του Merlin's Music Box, από τα πολυτελή οκταόροφα γραφεία του και τις βίλλες, τις αγορασμένες με χρήματα των πολυεθνικών, της Hitch-Hyke, της Wipe-Out, της Lazy-Dog και λοιπών αδερφών, σας εύχονται ένα

LONG HOT SUMMER !

Round Midnight, everynight...

...All that Jazz!!

Κάθε θραύση, Δευτέρα έως Παρασκευή, ακριβώς τα μεσανυχτα από τους 102.4 μεγακυκλούς.

merlin's music box

Ιδιοκτησία - Εκδόση
I. Καστανάρας - B.
Τζάνογλος O.E.

Αρχισυντάκτης
Γιάννης Καστανάρας

Art Director
Βασίλης Τζάνογλος

Υπεύθυνος
φωτογραφίας
Σπύρος Τσακίρης

Διαφημίσεις
Αναστασία Κελαιδίτου
τηλ. 64 46 189

Ειδικός συνεργάτης
Κώστας Σεραφείμ

Συνεργάτες

Σάκης Ευσταθίου

κύριος Θεόφραστος

Λίνα Ιακωβάκη

Σωτήρης Καραλής

Θιδωρής Κούτσης

Νατάσα Κυργέτου

Δημήτρης Μπεξής

Βασίλης Μπαμπούρης

Μιχάλης Παπαγεωργίου

Πινόκια

Ηρακλής Ρενιέρης

Νίκος Σαζακλής

Νίκος Σκαρέντζος

Βαθύκουρος Σκελετιστής

Μάρκος Σκουλούδης

Μαριάννα Σταυροπούλου

Μιχάλης Τζάνογλος

Λάμπρος Τσάμης

V.T. Merlin

Peter Yarmouth

Αντιπρόσωποι

Θεσσαλονίκης

Μιχάλης Παπαγεωργίου

τηλ. (031) 20 44 94

Νίκος Ταχτίδης

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Γιάννης Καστανάρας

Κεντρική Διάθεση

Πρακτορείο Περιοδικού

Τύπου ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ ΑΕΕΕ,

Ολυμπίας 46 Πατήσια,

τηλ. 86 51 212, 86 75 027

Βιβλιοπωλείο ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Σόλωνος 94, Αθήνα,

τηλ. 36 15 147

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γιάννης Καστανάρας

Αργυρουπόλεως 27,

Αθήνα 114 71

ADDRESS

Yiannis Kastanaras

Argiroupoleos 27

Athens 114 71, Greece

FAX

83 12 369

Ατελίες

Γραφικές Τέχνες Βασίλης

Τζάνογλος

τηλ. 83 19 359

Περιοδικό προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)
Alternative & independent magazine

φωτογραφία εξωφύλλου Michael Stipe

Τεύχος 8 / Ιούλιος 1991

Issue 6 / July 1991

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

NEWS
6

LIVE-HAPPENINGS
8

BIBLIOPOLEIO
ΝΗΠΕΝΘ
9

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

10

*Jhonny
Thunders*

1952 - 1991

12

**G.G.
ALL IN**

18

**NED'S
ATOMIC
DUSTBIN**

21

**GIRL
TROUBLE**

22

**ARTHUR
BROWN**

25

**PARANOIA
IN PRINT**

27

SCATERBRAIN
31

**DURANGO
95**

32

**WATCH
CHILDREN**

33

carpets

**CEDAR
STREET
SLUTS**

40

**THE
WEIRDOS**

43

2X3

47

**JACK OFF
ALL TRADES**

51

inspiral

34

*spirit
as mind
ALBERT
HOFMANN*

44

**ΨΥΓΕΙΟ
ΨΥΓΕΙΟ**

52

**BRION
GY SIN**

54

**MICKEY
SUDDEN**

73

**the
beatpack**

76

MERLIN'S NEWS

ΕΔΩ . . .

- Από την Ξάνθη και τους 93,7 FM εκπέμπει το Ράδιο Ξάνθη και μέσα στο πρόγραμμα του σταθμού, υπάρχει μια εκμπομπή με το όνομα ΔΙΑΤΑΡΑΞΗ ΚΟΙΝΗΣ ΗΣΥΧΙΑΣ που ασχολείται με διάφορα ενδιαφέροντα θέματα (αντιρρησίες συνείδησης, φυλακές, στρατός), με μπόλικη καλή μουσική. Κάθε Κυριακή 6-8 το βράδυ. Οσοι θέλετε κάποια επαφή, γράψτε: Κλεμανσώ 41, Ξάνθη, 67 100.
- Καινούργιος χώρος εμφανίστηκε στο Περιστέρι. Προκειται για το ΣΤΕΚΙ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ, που φτιάχτηκε με μεράκι από μερικά παιδιά που έχουν αντίληψη του κόσμου που ζουν. Στο χώρο λειτουργεί καφέ μπαρ και βιβλιοπωλείο με βιβλία και περιοδικά (εννοείται ότι δε λείπει το Merlin's!). Παράλληλα με τη λειτουργία του χώρου, σχεδιάζονται και διάφορες εκδηλώσεις στην περιοχή. (Καρυτίδος, πίσω από την πλατεία Δέγλερη)

■ Η MBI πρόκειται μέσα σ' αυτή τη χρονιά, να κυκλοφορήσει 8 δίσκους (και 6 CD) το έργο του Wim Mertens, "Sources Of Sleeplessness" σε ένα διπλό και δύο τριπλά άλμπουμ. Ισως αυτή τη στιγμή που διαβάζετε το MMB να έχει βγει το πρώτο.

■ Τα καλά νέα, αρχίζουν να φτάνουν και από το εξωτερικό, για τους FLOWERS OF ROMANCE. Ήδη ο δίσκος τους "Dorian Grey" (Wipe Out) πήρε καλές κριτικές από το γερμανικό "AMOK", παρ' όλο που το περιοδικό αυτό ειδικεύεται στο thrash και το hardcore. Το τεύχος του Ιούνη του "EB/METRONOM" θα έχει ένα άρθρο για το ελληνικό αυτό γκρουπ και ετοιμάζονται ακόμα δύο άρθρα για μετλλοντικά τεύχη του γερμανικού "My Way" και του Τσέχικου "Rock & Pop". Εμείς ευχόμαστε και τουρνέ στην Ευρώπη.

. . . ΚΙ ΕΚΕΙ

- Οι AC/DC θα είναι το μεγάλο όνομα του μεταλοφεστιβάλ του Ντονινγκτον

(Monsters of Rock) που θα γίνει στις 17 Αυγούστου. Μαζί τους κι άλλα ιερά τέρατα του heavy metal, όπως οι Metallica, οι Motley Crue, οι Black Crows και οι Queensrÿche. Ήδη τα εισητήρια έχουν εξαντληθεί. Πάντως, δοκιμάστε!

■ Μετά από δέκα ολόκληρα χρόνια, οι BUZZCOOCKS, ιερά τέρατα του punk, κυκλοφορούν καινούργιο δίσκο, αφού η περισσή τους επανασύνδεση είχε καλή ανταπόκριση. Τρία μέλη της original σύνθεσης συμμετέχουν (Pete Shelley, Steve Diggle, Steve Garvey) στο σχήμα, ενώ στα ντραμάτ κάθεται ο Mike Joyce (ex-Smiths). Το EP λέγεται "Alive Tonight" και αναμένεται και άλμπουμ.

■ Ο STEVE MARRIOTT είναι νεκρός. Και αν το όνομά του δε λέει τίποτε στους νεώτερους, οι παλιότεροι θα τον θυμάστε να ροκάρει στη Βρετανία και να γνωρίζει επιτυχίες με τους

Small Faces, ή τους Humble Pie. Ο Marriott που έκεινης σαν μέλος του mod κινήματος στις αρχές των 60's, κάηκε όταν έσπασε πυρκαϊά (μάλλον από αναμένο τσιγάρο), στο σπίτι του, στις 20 Απρίλη.

■ Και μια και ο λόγος περί επανασυνδέσων, οι BAND, οι θρυλικοί Καναδοί συνεργάτες του Bob Dylan στη για μια σχέδον δεκαετία, επαναφορμαρίστηκαν και ετοιμάζουν άλμπουμ για το καλοκαίρι. (Rick Danko, Garth Hudson, Levon Helm). Ο Robbie Robertson, αδιαφιλονίκητος ηγέτης τους, δεν συμμετέχει προς το παρόν και ετοιμάζει το δεύτερο σόλο άλμπουμ του.

■ Ομως το πράγμα έχει και συνέχεια. Καινούργιο σχήμα και για τους βετεράνους

GONG, ένα από τα σπουδαιότερα avant garde συγκροτήματα που μεσούρανησαν στους κόλπους των "μυημένων". Και πάλι ο David Allen και πάλι με Γάλλους συνεργάτες (αφού ζει πλέον στη Γαλλία), περιόδευσε στη Βρετανία και όσοι πρόλαβαν τον Κύριο έιδαν.

■ Μετά την περσινή αμερικανική και ευρωπαϊκή περιοδεία του "Θιάσου" που ακούει στο όνομα Clash Of Titans, είναι σχεδόν έτοιμο το νέο του σχήμα που αποτελείται από τους Megadeth, τους Slayer οι οποίοι θα συνοδεύουν αυτή τη φορά από τους Anthrax και ακόμα μιά μπάντα. Κανείς εδώ, στον έρημο τούτο, να δείξει κάποιο ενδιαφέρον; Το μόνο σίγουρο είναι ότι δε θα μπει "μέσα".

■ Πέμπτο δίσκο ετοιμάζουν οι Agnostic Front, οι χαρντκοράδες του θανατά από τη Νέα Υόρκη. Ο τίτλος του θα είναι "One Voice" και θα κυκλοφορήσει το Σεπτέμβριο με τον νέο κιθαρίστα Matt Henderson.

■ Ο κατά 1/2 boss της εταιρείας Def American, Rick Rubin θα κάνει την παραγωγή στο καινούργιο άλμπουμ των Red Hot Chili Peppers.

■ Κομμάτια του Nick Cave, θα χρησιμοποιήσει ο Γερμανός σκηνοθέτης Wim Wenders, για τη νέα του ταινία που θα έχει τίτλο "Μέχρι Το Τέλος Του Κόσμου". Για το σκοπό αυτό, ο Αυστραλός μουσικός βρίσκεται στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας, νησογραφώντας τα τραγούδια του φιλμ.

■ Κυκλοφόρησε ένα άλμπουμ χαμηλής τιμής από την Def American, συλλογή των καλιτεχνών της. Υπάρχουν κομμάτια των Danzig, των Black Crows, των Slayer και άλλων. Αναμένωμεν.

■ Αν θυμάστε εκείνους τους καταπληκτικούς Ούγγρους, τους VHK που παρουσιάσαμε εκτενώς στο τέταρτο Merlin's, τελικά είχαμε δίκιο για την αξία τους. Η τρομερή Alternative Tentacles, δηλαδή το αγγλικό της σκέλος, παρουσιάζει το πρώτο τους αγγλικό άλμπουμ σαν Gallop-

ing Coroners. Τίτλος του "Jumping Out The World - Instict" και αναμένεται και η αμερικανική έκδοση. Εδώ, παιδιά, τι γίνεται;

■ Οι Sonic Youth σαπόρταραν τον Neil Young στην τελευταία του αμερικανική

περιοδεία που συνέπεσε με τη "νίκη" των αμερικανών στο Κουβέιτ. Σε κάποια φάση, κάμποσα αμερικανάκια, ενώ έπαιζε το - γνωστό για τη ριζοσπαστικότητά του - Νεουρκέζικο γκρούπ, ύψωσαν αμερικανικές σημαίες και συνθήματα ενάντια στο Σαντάμ Χουσείν. Η αντίδραση των Sonic Youth υπήρξε καίρια: Επαιχαν αμέσως μια διασκευή του "War Pigs" των Black Sabbath. Οχι, παίζουμε.

■ ΣΥΠΜΑΛΗΡΩΣΗ ΣΤΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ "BARRACUDAS" ΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ Ο φίλος του περιοδικού μας Γιάννης Σκιαδάς, με γράμμα του, μας "επισυνάπτει" ότι μας έφυγε από τη δισκογραφία των Barracudas στο Νο 6 τεύχος του Merlin's και τον ευχαριστούμε.

Εται υπάρχουν ακόμα:

1. Με το τεύχος 35 του αγγλικού περιοδικού "Bucketful Of Brains" κυκλοφόρησε ένα 7" όπου την μία πλευρά του καλύπτουν οι Barracudas με το "Down In The Boomdocks"

2. Υπάρχει ακόμα ένα 12" με τα "Grammar Of Misery/Laughing At You/Slow Death (Live)"

3. Το "I Want My Woody Back" παιγμένο από τη μπάντα, υπάρχει στη surf συλλογή

■ Απ' ότι φαίνεται, προς διάλυση οδεύουν οι αμερικανοιρλανδοί STEPPES, λόγω προσωπικών και άλλων διαφορών.

■ Το τελευταίο της φύλλο κυκλοφόρησε τον περασμένο Μάρτη η rock εφημερίδα της (τέως) Ανατολικής Γερμανίας NMI, παρ' όλο που έκανε προσπάθειες να παρουσιάσει ένα βελτιωμένο ύφος. Ενα ακόμα έντυπο - που σημειώστε, ότι έδινε

βάση στο ανεξάρτητο rock - δεν άντεξε το συναγωνισμό με τα "μεγάλα" Μέσα του Δυτικογερμανικού Τύπου.

■ Ενάμιση χρόνο είχε να μπεί rock δίσκος στην πρώτη θέση του αμερικανικού Billboard. Την κατάρα αυτή έσπασαν οι R.E.M., με το καταπληκτικό "Out Of Time"

■ Θανάτων συνέχεια. Τον μήνα που μας πέρασε, πέθαναν τρείς προσωπικότητες της μουσικής. Συγκεκριμένα, ο Gene Clark ιστορικό μέλος των Byrds βρέθηκε πνιγμένος στην πισίνα του σπιτιού του στο L.A. κι ο θάνατός του οφείλεται σε παθολογικά αίτια. Στις 6 Ιουνίου και στα 64 του, έφυγε και ο μεγάλος σαξιφωνίστας της jazz Stan Getz με αποτέλεσμα να ματαιωθεί και η εδώ συναυλία του στο θέατρο του Λυκαβηττού.

■ Η F.M. Διάσταση από το Κιάτο, φέρνει αυτές τις μέρες κομμάτια της γερμανικής εταιρίας TWANG σε ελληνική τιμή και περιορισμένο αριθμό αντιτύπων. Εχετε το νου σας λοιπόν και για περισσότερα απευθυνθείται στη διεύθυνση: Ταχ. Θυρ. 5 Κιάτο 20 200 Τηλ. 0742.24397 ώρες 4 μ.μ. ως 11 μ.μ.

merlin's BAZZAARR!!!

7657060 - 7651230.
Ηλίας 7219435

◦ **EYKAIRIA : ΠΩΛΕΙΤΑΙ**
κιθάρα τύπου
FENDER,
1 έτους, 40.000 δρχ.
Χρήστος τηλ. 5616583

◦ **ΠΩΛΕΙΤΑΙ :** ΑΤΑΣΤΟ
ΜΠΑΣΟ DAION, 60.000
δρχ. Γιώργος τηλ. 7785492

◦ **ΠΩΛΕΙΤΑΙ** Ενισχυτής
για Hi-Fi 100 W
πληροφορίες Στράτος
6399284

◦ **ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ :**
- 2 μαγνήτες DI MARZIO DOUBLE WHAMMY
(HUMBURKER)
- Μαγνήτης GIBSON
PAF (HUMBURKER)
- Distortion και Compressor-Sustainer της DOD
τηλ. 8821626 Θόδωρος

◦ **EYKAIRIA : ΠΩΛΕΙΤΑΙ**
MARSHALL ηχείο 260
W RMS σειρά JCM,
50.000 δρχ. πληρ.
Νίκος 9566834

◦ **FENDER RHODES 73,**
δρχ. 80.000, τηλ.
6590405 Χρήστος

◦ **ZΗΤΕΙΤΑΙ ΜΠΑΣΙΣΤΑΣ**
και LEAD GUITARIST
για γκρουπ με
πολλαπλές επιρροές.
Διονύσης τηλ. 6716442

◦ **ZΗΤΑΙΤΑΙ**
ΑΡΜΟΝΙΣΤΑΣ για rock
group. Θάνος

ΠΡΟΒΕΣ
ΠΛΟΤΟΙ
ΠΑΡΑΓΟΓΕΣ
ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ 24:16
MIDI FACILITIES
A-CLASS EFFECTS
STATE-OF-THE-ART MONITORING
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΑΦΙΡΕΣΗ ΦΩΝΗΣ
ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΟΣΕΣ

ΧΧΟΥΡΓΕΙΟ ENNEA ΤΕΣΣΕΡΑ

ΤΗΛ. 82 33 632 - 86 46 024

MERLIN'S

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ-HAPPENINGS

ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΤΥ ΕΔΩ! ΤΡΥΠΕΣ AN club, 5-5-91

Κάθε εξόρμηση από τις Τρύπες στα νότια, είναι ένα γεγονός που ποτέ δε βαριέσσαι να συμμετέχεις. Το Θεσσαλονικιώτικο γκρούπ, βρέθηκε και πάλι για τρεις βραδιές στο Αν, η δεύτερη με διάφορα παρατράγουδα και διακοπή της συναυλίας, αλλά οι ρεστες όπως πάντα δυνατές και μοναδικές.

Οι Τρύπες δεν έχουν καινούργια τραγούδια, ή τουλάχιστον δεν τα παρουσιάζουν ακόμα στο κοινό. Αλλά η καταιγιστική πληρότητα των τριών άλμπουμς τους είναι αρκετή για να λειτουργεί από μόνη της ακόμα και μετά από άλλα δέκα χρόνια.

Ο κόσμος περίμενε πως και πως το γκρούπ, που την τελευταία μέρα που το παρακολουθήσαμε εμείς, τα έδωσε όλα για μια ακόμα φορά, ικανοποιώντας και τους πιο περίεργους, αλλά και όσους τους έβλεπαν για πρώτη φορά.

Μπροστά από μια σφιχτοδεμένη ρυθμ σέξιον και δυό κιθάρες πιο ποίησεν από άλλες φορές, ο Γιάννης Αγγελάκας, έδωσε το δικό του σώου, μπροστά σε ένα πλήθος που παραληρούσε, αν όχι από την αρχή της συναυλίας, σίγουρα, από τη στιγμή που ακούστηκαν οι πρώτες νότες του "Πάρτυ στον 13ο όροφο", οπότε και το πανηγύρι άρχισε και εξακολούθησε με αμείωτη ένταση, αναγκάζοντας το γκρούπ σε τρία encore.

Κανένας δεν έδειξε να ενοχλείται από την φοβερή ζέστη που επικρατούσε στο χώρο. Το κοινό ικέτευσε για λίγη ακόμα αγάπη, ο Αγγελάκας και οι Τρύπες την χάρισαν απλόχερα και γενικά το σκηνικό ήταν ότι πρέπει για μια rock 'n' roll βραδιά.

Οι Τρύπες σίγουρα κρατάν γερά τα μπόσικα της ελληνικής σκηνής και σίγουρα έχουν απαιτήσεις από τον κόσμο, όπως και ο κόσμος ζητά τα πάντα από το γκρούπ. Αν δεν τους έχετε δει ποτέ, μην χάσετε την ευκαιρία να τους συναντήσετε. Πρόκειται για μια έκφραση που δύσκολα συναντίσται σήμερα και το σλόγκαν μέσα σε μια τέτοια εμπειρία, επικεντρώνεται στις λέξεις ΔΕ ΘΕΛΟΥΜΕ ΘΛΙΜΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΜΑΣ! Και σίγουρα η θλίψη ανήκει στους μόνους. Και οι Τρύπες, μόνο μόνο δεν είναι...

ONE MAN SHOW Jonathan Richman ΡΟΔΟΝ 17.5.91

Πάλι λοιπόν, ο παλιός μας φίλος, ο Ιορδα στην Αθήνα. Μόνος για μια ακόμα φορά στη σκηνή, με μιά κιθάρα. Εκείνο το βράδυ, όλα ήταν ωραία, ο V.T. Merlin έβλεπε την τελευταία του συναυλία με την ιδιότητα του φαντάρου.

Βγήκε που λέτε, ο Jonathan (που είναι οι Modern Lovers, Jonathan;) και προσπάθησε και τα κατάφερε να κρατήσει μόνος του την παράσταση. Το κοινό ήταν πρόθυμο και το κέφι που ήθελε, το βρήκε. Μόνο που φαινόταν να μην ξέρει το "Rock 'n' Roll Music" γι' αυτό και ο Βοστωνέζος καλλιτέχνης το παράτησε μετά τα τρία - τέσερα ακόρντα.

Τη νύχτα εκείνη, γύρισα καμμία δεκαπενταριά χρόνια πίσω. Το σώου του θύμιζε περισσότερο εκείνες τις θυρυλικές μπουάτ της Πλάκας, για όσους τις έζησαν ή έχουν ακούσει να μιλάνε γι' αυτές. Ακούσαμε το "Egyptian Reggae" (Τόχετε ακούσει από τους Modern Lovers;) και άλλα πολλά, όλα γνωστά. Και το encore ένα μόνο τραγούδι: "Give Paris One More Chance" και τον Jonathan να κάνει το θεατρίνο αφήνοντας κατά μέρος την κιθάρα του, αποχαιρετώντας δια χειραψίας το κοινό που άπλωνε τα χέρια του; να ρίχνει σφαλιάρες στον ενισχυτή που υπολειτουργούσε κάποιες στιγμές, ακριβώς όπως κάνουμε στα παλιά ραδιόφωνα, ή όπως βλέπουμε στις ταινίες των Marx Brothers και των Χοντρός - Λιγνός.

Ισως θα έπρεπε να το αλλάξουμε λίγο: "Give Jojo One More Chance". Γιατί ο Jonathan είχε λιγότερο κέφι απ' ότι την περασμένη φορά που μας είχε επισκεφτεί δυό χρόνια πριν. Πολλά έμοιαζαν αρκετά ψυχρά κάτι που δεν πάει σε

εναν καθαρά "ερασιτεχνη". Ισως θα έπρεπε να ξαναγίνει ένας από τους Modern Lovers (αν και δε θέλει ν' ακούσει κουβέντα γι' αυτούς). Άλλα είναι τα ιερά τέρατα που κατορθώνουν και στέκονται μόνα στη σκηνή, παρά τα σαράντα τους χρόνια και δεν πιστεύω πως ο Jonathan έχει αυταπάτες ότι μπορεί να τους φτάσει. Την προηγούμενη φορά έκανε μόνος του τους διαλόγους που υπάρχουν στα κομμάτια του και το διασκεδάζαμε όλοι. Τώρα...

Άλλα εμείς τον Jonathan τον αγαπάμε. Μας θυμίζει μιά χαμένη αθωτήτη, έναν ερασιτεχνισμό και μιά αυθεντικότητα που δεν έχει κανείς άλλος κι είναι από τους λίγους που δεν τσιγκουνεύεται το χαμόγελό του. Και όσο κι αν δεν μας ικανοποίησε, σίγουρα οφείλουμε να του δώσουμε ακόμα μιά ευκαιρία. Και μάλιστα σύντομα.

V.T.MERLIN

Cosmic Teds

Τα όποια χρήματα αποκομίζονται -σπάνια όμως- από τις εκδηλώσεις που διοργανώνονται, συναυλίες, προβολές ταινιών, εκθέσεις underground Τύπου κ.α. διατίθονται μόνο γι' αυτές τις εκδηλώσεις, ή για οτιδήποτε άλλο χρειαστεί...

Μια προσπαθεια, που δημιουργήθηκε για να δώσει την ευκαιρία σ' όσα άτομα θέλουν να δώσουν κάτι διαφορετικό από αυτά που έχουμε συνηθίσει ν' αποκαλούμε χώρους και να δεχτεί οτιδήποτε στοχεύει σε εναλλακτικές μορφές διαβίωσης και πρακτικής, χωρίς καμμία επέμβαση.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΝΗΠΕΝΘΗ

Τα "Νηπενθή", είναι ένας χώρος που δημιουργήθηκε πριν από δύο περίπου χρόνια, σαν καθαρά αποκεντρωμένη και συνοικιακή πρωτοβουλία και έτσι θέλει να συνεχιστεί η παρουσία του. Σαν μιά προσπάθεια ολοκληρωτικά ανεξάρτητη, χωρίς επιχορήγησεις, που στοχεύει σε μιά αντιπληροφόρηση σ' όλα τα κοινωνικά ζητήματα, όχι με σκοπό το κέρδος, αλλά σαν αντίσταση στην καθημερινή αποβλάκωση.

Σαν χώρος που δε χρειάζεται και δε θεωρεί αναγκαίο να έχει ενιαία άποψη, έχει τόσες απόψεις όσες και οι χώροι που το αποτελούν. Συνυπάρχουν αρμονικά διαφορετικές τάσεις, απόψεις και ιδιαιτερότητες, χωρίς πέτρινη γλώσσα και καθαγιασμέ-

νες πολιτικές πρακτικές.

Προσπάθεια τοπικής παρέμβασης, όσον αφορά την περιοχή του Κορυδαλλού, δίνοντας ίσως κάποια βαρύτητα στο θέμα των φυλακών και των ψυχιατρείων, θεωρώντας αυτό σαν κομβική σημείο της παρέμβασής του.

The Brush

Ενα χώρο που δίνεται η ευκαιρία σε κάθε ομάδα, ή μεμονωμένα άτομα να προβάλλουν τις δραστηριότητές τους προς τα έξω, είτε είναι έντυπα, φανζίνις, είτε μουσικές παραγωγές. Για να υπενθυμίσουμε ότι η αντίσταση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ενάντια στις σχέσεις εξουσίας και την κρατική καταστολή, δεν είναι έργο των σινεμά, ούτε κάποιων εργολάβων της επανάστασης, αλλά πηγάζει από τον απευνουχισμό της συλλογικότητας κάποιων ανθρώπων που "ζουν" στην ίδια γεωγραφική περιοχή, αλλά σε διαφορετικά σπίτια.

**ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
"ΝΗΠΕΝΘΗ"
ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ 21,
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, 18120**

(Οι φωτογραφίες είναι από συναυλία που έγινε στις 18 Μάη στο θεατράκι του Κορυδαλλού, με τη συμμετοχή των: Ωχρά Σπειροχαίτη, Γιώρος Τσίγκος και οι Μάυροι Κύκλοι, Brush, Cosmic Teds. Ήταν μια εκδήλωση οικονομικής ενίσχυσης του βιβλιοπωλείου, μετά από πρόσφατα προβλήματα που παρουσιάστηκαν).

ΑΥΤΟΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΟΙ CRYPTIC FORCE ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΤΟ 1989 ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΙΩΡΓΟ (ΚΙΘΑΡΑ) ΚΑΙ ΝΙΚΟ (ΝΤΡΑΜ). ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΣΤΕΘΗΚΕ ΚΑΙ Ο ΙΟΣ (ΜΠΑΣΣΟ, ΦΩΝΗ)

ΣΥΝΕΧΙΣΑΝ ΓΙΑ ΑΡΚΕΤΟ ΚΑΙΡΟ ΣΑΝ ΤΡΙΟ, ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ THRASH ΜΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΙΞΕΙΣ ΑΠΟ HARDCORE. ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΝ ΕΔΩΣΑΝ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΕΝΑ ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΕΣ ΚΟΙΝΟ.

ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ DEMO "THEIR SOCIETY... IS SOCIETY' S SUICIDE", ΟΙ CRYPTIC FORCE, ΠΗΡΑΝ ΣΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΙΘΑΡΙΣΤΑ, ΤΟΝ ΤΙΤΗ ΚΑΙ ΣΥΜΜΕΤΙΧΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ ΆΛΛΑ ΓΝΩΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΣΤΟ MAXIM, ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ 500 ΠΕΡΙΠΟΥ ΑΤΟΜΑ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ DEMO ΚΙ ΑΦΟΥ ΕΙΧΑΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ ΕΜΦΑΝΙΣΤΕΙ ΣΤΟ "AN", Ο ΝΙΚΟΣ ΑΠΟΧΩΡΕΙΚΑΙ ΤΑ ΝΤΡΑΜ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ Ο ΓΙΩΡΓΟΣ. ΜΑΖΙ ΤΟΥ, ΞΑΝΑΠΑΙΖΟΥΝ ΣΤΟ MAXIM ΜΕ ΆΛΛΑ 5 ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 600 ΟΠΑΔΟΥΣ ΤΟΥ THRASH

- Πως χαρακτηρίζετε τη μουσική σας;

Η μουσική που παίζουμε, έχει δεχτεί επιρροές από όλα τα φάσματα του metal, από Thrash, μέχρι Hardcore και γενικά ότι άλλο μας αρέσει!

-Συνεργάζεστε με άλλα ελληνικά γκρούπς και ποιές είναι οι σχέσεις σας;

Στο παρελθόν είχαμε συνεργαστεί με αρκετές μπάντες και γενικά έχουμε καλές σχέσεις με πολλές, όπως οι Danger Cross, οι Horrified, οι Acid Death, οι Aparendly Dead, οι Epidemic, οι Septic Flesh, οι Death Courier και άλλοι.

- Υπάρχει κατά τη γνώμη σας μέλλον στην ντόπια "υπόγεια" σκηνή;

Πιστεύουμε πως στην Ελλάδα από όλους τους μουσικούς χώρους, υπάρχουν πολύ καλά γκρούπ, πολλές φορές ισάξια με τα ξένα, μα δεν υπάρχουν οι άνθρωποι που θα ενδιαφέρθουν να τα βοηθήσουν για να πετύχουν κάτι.

- Γιατί διαλέξατε να παίξετε αυτό το είδος μουσικής;

Νοιώθουμε πως εξοικιωμένοι με το Thrash, γιατί εδώ και αρκετά χρόνια είμαστε οπαδοί του και εκτός από αυτό, εκφραζόμαστε από τη γενικότερη ιδεολογία και τους στίχους του, που αναφέρονται στα προβλήματα και τη ζωή των ανθρώπων. Αυτοί που

μισούμε περισσότερο, είναι τα συγκροτήματα που μετά από μερικές συναυλίες την βλέπουν ντίβες, αλλά και όλους αυτούς που παίζουν metal για να βγάλουν λεφτά και όχι επειδή το γουστάρουν.

- Με το εξωτερικό, έχετε επαφές;

Υπάρχουν κάποιες, αλλά ακόμα μικρές, μα ήδη έχουμε ετοιμάσει αρκετά γράμματα και είμαστε έτοιμοι για την "Cryptic" επίθεση (Χα, χα!)

- Τι σκέπτεστε για το μέλλον;

Αρχικά, τελειώνοντας, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε το "Merlin's Music Box" για το ενδιαφέρον του, και να μη σταματήσει αυτό ποτέ κάνει, αλλά και όλα τα παιδιά που έρχονται στις συναυλίες και μας υποστηρίζουν. Οσο για το μέλλον, που θα είναι δύσκολο, θα θέλαμε να σαποράρουμε κάποιο ξένο γκρούπ, να κάνουμε πολλές συναυλίες, να κυκλοφορήσουμε ένα "επαγγελματικό" demo και το καλοκαίρι του '92 να φύγουμε για το εξωτερικό, μήπως βρούμε κάποια εταιρεία.

(Το demo των Cryptic Force περιέχει 7 κομμάτια και ηχογραφήθηκε στα στούντιο της Μολών Λαβέ. Κοστίζει 600 δραχμές με τα ταχυδρομικά και το ζητάτε στη διεύθυνση: Γιώργος Ταμβακολόγος, Αναξαγόρα 4, Αγία Παρασκευή, 153 43, Αθήνα)

•ΛΩΛΑΜΑ•

Σχηματίστηκαν την άνοιξη του 1989 στη Θεσσαλονίκη από τον **Χρήστο Τζιώκο** (μπάσσο, φωνή), τον **Χρήστο Χατζηαθανασίου** (ντραμς) και τον κιθαρίστα **Στέλιο Εμμανουήλidi**, ο οποίος άφησε το γκρούπ τον περασμένο Δεκέμβρη και η θέση του συμπληρώθηκε από τον **Φώντα Γρεδή**.

Το τρίο έγινε κουαρτέτο, όταν ο Χρήστος Τζιώκος έδωσε στο μπάσσο στον **Λάμπρο Σαλτσίδη** που είχε παίξει στην Κοζάνη με τους MONO, για να ασχοληθεί αποκλειστικά με τα φωνητικά. Αυτή είναι και η σημειρινή σύνθεση των

ΛΩΛΑΜΑ οι οποίοι πρωτοεμφανίστηκαν τον Γενάρη του 1990 στο κλαμπ "Rooster" στον Επταλόφο.

Εχουν παίξει στην Κοζάνη και στο Στέκι της ΦΜΣ στη Θεσσαλονίκη, μαζί με τους Μεταλλακτικούς και τους Blue Jesus.

Πρόσφατα ηχογράφησαν μια κασέτα με 5 κομμάτια που χαρακτηρίζονται από ένα κάπως dark ρυθμικό ήχο και τα δυνατά (και πολλές φορές ψυχωτικά) φωνητικά του Χρήστου, που σίγουρα μέλλουν να διαπρέψουν. Ενα από τα κομμάτια της κασέτας θα μπει στην κασετοσυλλογή που θα

κυκλοφορήσει από το "Ράδιο Σουν εξέχοντα ρόλο. Ουτοπία".

Οι ΛΩΛΑΜΑ ανήκουν και αυτοί μέσα στη νέα φουρνιά των συγκροτημάτων της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής και ίσως σύντομα διαδραματί-

ΕΠΑΦΗ
Χρήστος Τζιώκος,
Στ. Ελμαζή 45,
56 121, Αμπελόκηποι,
Θεσσαλονίκη.

DISTORTED IMAGE

Οι Distorted Image φτιάχτηκαν το 1987. Από τότε μέχρι τώρα, υπήρξαν πολλές ανακατατάξεις στα μέλη του συγκροτήματος. Τον πρώτο καιρό ήταν πανερές οι ασαφείς αναζητήσεις στη μουσική του γκρούπ, ενώ τα δύο τελευταία χρόνια, κινούμαστε σε πιό συγκεκριμένες μουσικές φόρμες.

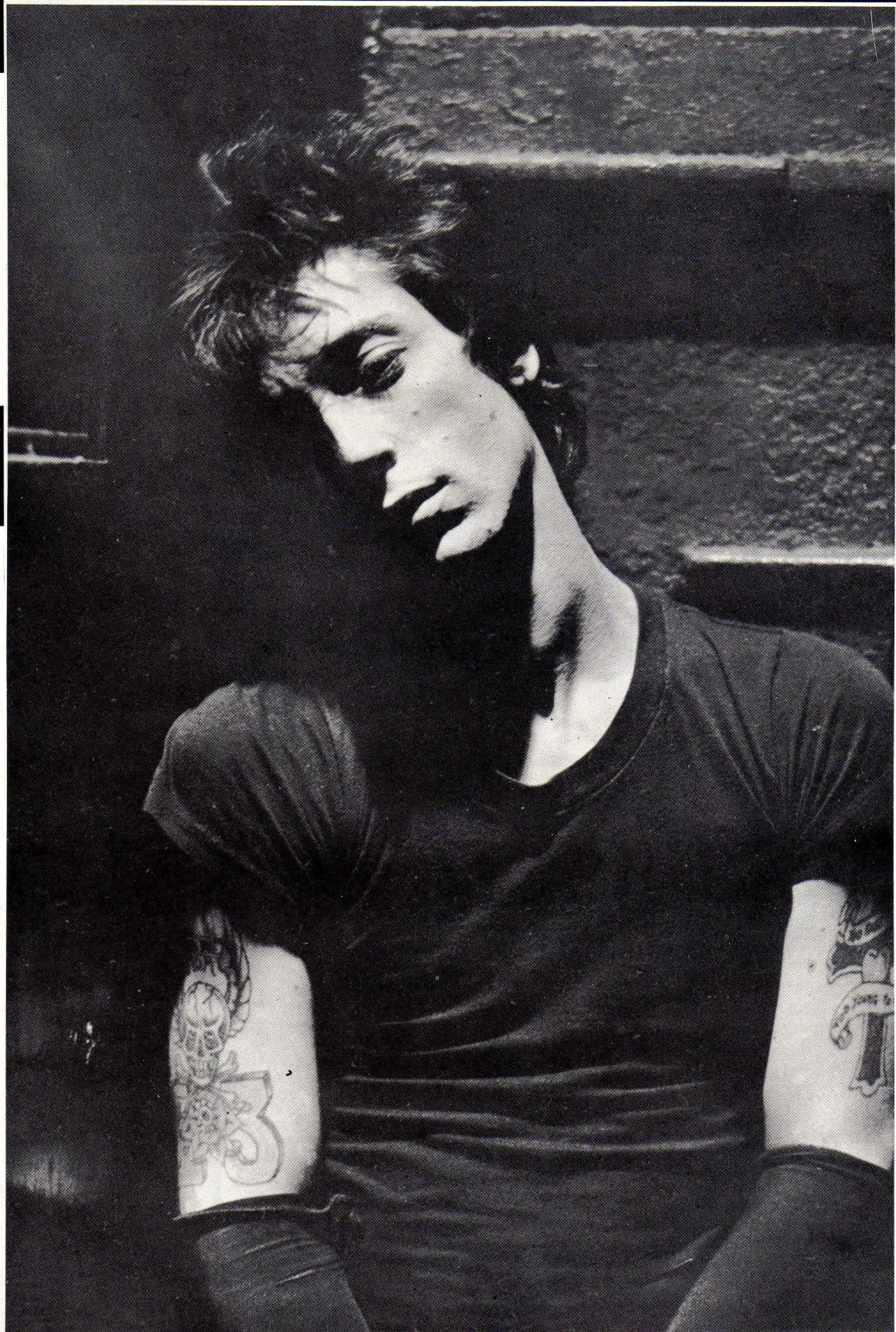
Η μουσική μας ανήκει στο χώρο του dark wave και έχει ανάλογα στιχουργικά θέματα. Οι *Distorted Image* έχουν κάνει πολλές εμφανίσεις σε σχολικές εκδηλώσεις, τηλεόραση, φέστιβαλ και σε πολλά κλαμπ της Αθήνας. Δουλειά των *Distorted Image* υπάρχει σε demo που έχει διανεμθεί σε πολλά φανζίν και ραδιοφωνικούς σταθμούς. Στόχος, η δισκογραφία.

Το γκρούπ αποτελείτε από τους :

Κώστας κιθάρα
Νίκος μπάσσο
Τάσος σύνθει, φωνητικά
Σπύρος ντράμς

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

περιοδικό για τα
περάσματα
που δεν βρειθηκαν
π ο τ ε

1952 - 1991

Johnny

Thunders

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

que sera... sera

BORN TO LOOSE

Είναι πολύ απλό... Να κυνηγάς το Θάνατο, να ξέρεις πώς φτάνει και συ να περιμένεις... Να μην τρέφεις ψευδαισθήσεις για τη ζωή, μια Μαύρη Χήρα να δηλητηριάζει το Είναι σου. Κι όμως, να έχεις διέξοδο... Και να μη θέλεις ούτε καν να τη σκεφτείς. Περιμένεις... Απλά περιμένεις... Ξέρεις πώς θα χάσεις το παιχνίδι, αλλά περιμένεις... Ικανός, ανίκανος, δεν έχει και πολύ σημασία. Περιμένεις το τέλος, το περιμένεις ευλαβικά, γιατί ξέρεις πώς τότε, όλοι όσοι σε φτύνουν, θα αναγνωρίσουν τη φύση σου.

Οι καλλιτέχνες, μετά το Θάνατο βρίσκουν γαλήνη... Και αναγνώριση. Κι όσο κι αν θες να γυρίσεις δίπλα το κεφάλι, κάθε μέρα που κυλάει, γίνεται όλο και πιό δύσκολο. Αλλά δε θέλεις.

Το αφήνεις να τρέξει μέσα στις φλέβες σου, να σε γεμίσει ολόκληρο και περιμένεις...

Αργά ή γρήγορα, έρχεται η λύτρωση. Τέρμα η αναμονή, οι ψεύτικοι φίλοι, ο έμπορος, ο dealer, ο κάθε σκατάς. Ετσι πρέπει να κάνεις. Να περιμένεις το τέλος... Που θα έρθει, αργά ή γρήγορα...

SO ALONE

Τόσο μόνος, ο Johnny Thunders, ξεψύχησε στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου, στη Νέα Ορλεάνη. Τα μάγια και τα voodoo idols της πόλης, δε μπόρεσαν να γιατρέψουν το χιλιοτρυπημένο κορμί του. Ακόμα ένας "ήρωας" του rock 'n' roll για να κονομήσουν οι επιτήδειοι. Από τώρα μετράμε τις συλογές, το ανέκδοτο υλικό, τα "χαμένα" sessions που θα βγουν σε λίγο στη φόρα, για να χαρακτηρίσουν ένα νεκρό. Ο Thunders δεν θα πάει ποτέ No 1, αλλά σίγουρα, κάτι παραπάνω θα πουλήσει... Τώρα που είναι ακόμα **ατόφιο** το πτώμα του, γιατί το γοργόν και χάριν έχει. Σε λίγα χρόνια, ποιός θα θυμάται να του αφιερώσει έστω και μια σελίδα περιοδικού; Τελικά, ένα ταλέντο του μοναδικού του ύψους, σίγουρα δε μπορεί να πάει χαμένο, αρκεί οι επιτήδειοι να δράσουν γρήγορα. Κι ας μην είχε όσο ζούσε, αυτά που θα έπρεπε. Κι ας μην έβγαζε πάντα "καλούς" δίσκους. Στο κάτω κάτω, θα πουν κάποιοι "κύριοι", τι ήταν; Μάλλον ένας τύπος που πριν από δεκαπέντε τόσα χρόνια είχε ένα συγκρότημα που λέγονταν New York Dolls, ντύνονταν

σαν τρελές "αδερφές" και στόλιζαν τη σκηνή με σφυρόδρεπανα. Και μετά; Ένας αδιόρθωτος punk ήρωας, με κάποιους Heartbreakers και αργότερα ένας πρεζάκιας που το μόνο που ήξερε εκτός από το να τραβάει ενέσεις, ήταν να τραγουδάει και να παίζει κιθάρα. Αυτά θα τα πουν οι "κύριοι" που ποτέ δε θα γίνουμε...

YOU CAN'T PUT YOUR ARMS AROUND A MEMORY

Τι αναμνήσεις να έχεις από μια χαμένη ζωή. Και τι αναμνήσεις να έχει τώρα πιά ο Johnny;

Ο δρόμος του, μια ολόκληρη ιστορία αναμνήσεων κι όμως τώρα πιά δε θυμάται τίποτα. Και όσοι θέλετε να του πείτε κάτι ακόμα, αφήστε τον... Ετσι κι αλλιώς δεν πρόκειται μετά να θυμάται τίποτα. Δεν πρόκειται καν να σας ακούσει. Και δώστου αφιερώματα. Και δώστου καινούργιες φωτογραφίες: Ο Thunders μωρό στην κούνια του. Ο Thunders αφήνει μακριά μαλλιά. Ο Thunders και ο Dolls. Οι Dolls και ο Thunders. Οι Heartbreakers, όπως δεν τους είχατε δει ποτέ.

Ο Thunders φτιάχνει τατουάζ στα μπράτσα του. Ο Thunders στο Παρίσι. Ο Thunders εδώ. Ο Thunders εκεί. Ο Thunders και η Patti Palladin στο κρεβάτι. Ο Thunders και η Patti να "σουτάρουν". Ο Thunders στο φέρετρο. Το φέρετρο του Thunders.

Κι ένα δάκρυ από τον Nolan που περιμένει τη σειρά του. Κι άλλο ένα από τον Hell που μάλλον τη σκαπούλαρε και ασχολείται με άλλα πράγματα. Γαμώ το!

QUE SERA, SERA

Τελικά έγινε. Στις 23 Απρίλη. Δηλαδή τότε τον βρήκανε.

Overdose, λες και δεν το έραμε. Και γράφω. Και γράφουμε. Όλοι μας γράφουμε. Αντε έτσι να σώσεις την ψυχούλα του. Και τελικά, τον ρώτησε κανείς

Υποκρισία μέχρι τέλους. Υποκριτές όλοι μας. Και εγώ... Και σεις... Όλοι μας. Ο Ουρανός είναι μεγάλος και πλατύς και τίποτα δεν υπάρχει εκεί να ταράξει τη γαλήνη του Johnny Thunders. Ισως τα άστρα. Αλλά αυτά δεν ενοχλούν. Είναι εκεί. Ακίνητα... Για κείνον... Johnny Boy... Good Luck To All Of You.

NAPALM

beach

Ο ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΣ ΒΙΕΤΚΟΝΓΚ
ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΜΙΑ ΝΑΠΑΛΜ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΜΟΝΑΧΑ ΤΑ
ΑΥΤΙΑ

Tελικά αυτό το τεύχος θα έπρεπε να ονομαστεί "Napalm issue", αφού συνυπάρχουν οι grindcore ήρωες Napalm Death και οι Αμερικανοί εξαίρετοι ροκάδες Napalm Beach. Μιά μπάντα που δεν έχει να φοβάται τίποτα, είναι γνωστή και επιτυχημένη (όσο επιτυχημένη μπορεί να είναι μιά ανεξάρτητη μπάντα) στην Ευρώπη, ενώ στην πατρίδα τους τα πράγματα, χρυμμ... δεν είναι όπως θα έπρεπε. Και ειδικά στη Γερμανία, οι δίσκοι τους πάνε πολύ καλύτερα απ' ότι στις Ενωμένες Πολιτείες της Ανοησίας. Γ' αυτό και μην παραξενεύεστε που οι τελευταίες δουλειές τους ηχογραφούνται και κυκλοφορούν σε kraut etiketές. Σκληραίνουμε τα πέλματά μας και ξεκινάμε...

Όπως οι Wipers, οι Miracle Workers και οι Dead Moon (που τελευταία κάινε καρδιές), οι Napalm Beach, απο-

τελούν γέννημα θρέμμα του Πόρτλαντ στο Ορεγκον και μάλιτα ο ντράμερ τους Sam Henry, είχε διατελέσει ιδρυτικό μέλος των Wipers του Greg Sage την εποχή της ηχογράφησης του "Is This Real?" άλμπουμ. Άλλα το garage στυλάκι των άλλων συγκροτημάτων της "γειτονιάς" τους, μάλλον ελάχιστα έχει επηρεάσει το μουσικό ύφος της Ακτής των Ναπάλμ. (Και όσοι απορείτε, τι είναι "ναπάλμ", σας πληροφορώ πως ήταν κάτι γλυκούτσικες εμπρηστικές βόμβες που έριχναν οι Αμερικανοί στο Βιετνάμ, πυρπολώντας ολόκληρες περιοχές και προξενώντας τεράστιες οικολογικές καταστροφές, ενώ παράλληλα έκαιγαν ζωντανά παιδάκια, γέρους και γενικά άμαχο πληθυσμό, αφού έτσι κι αλλιώς, Βιετκόνγκ, ήταν πολύ δύσκολο να εντοπίσουν γιατί τους προλάβαιναν εκείνοι. Αυτά για την ιστορία...)

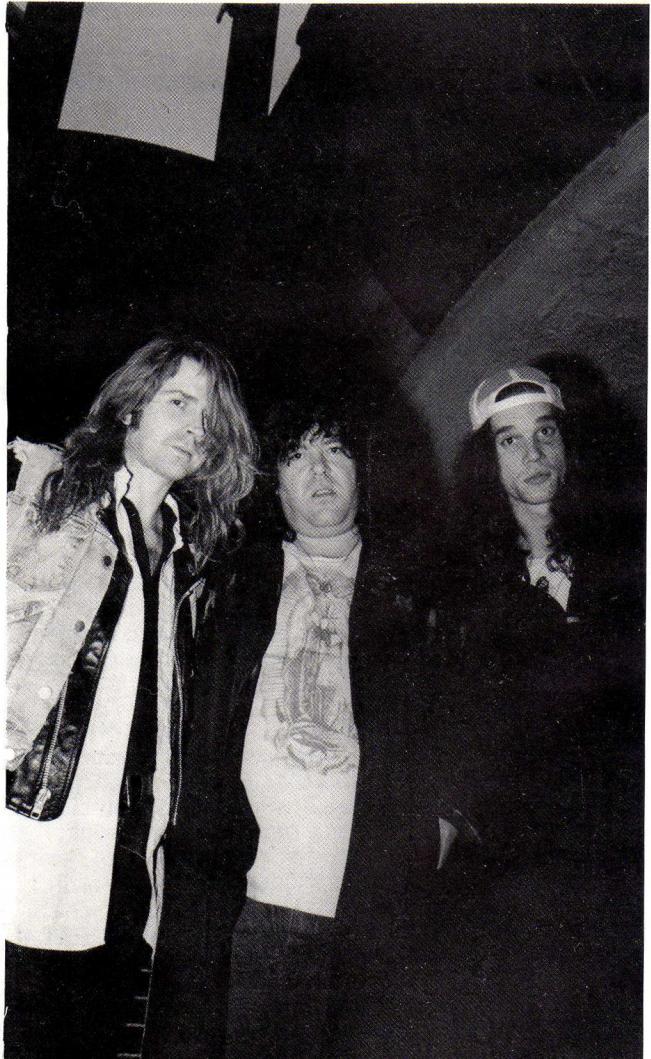
Η άλλη ιστορία όμως, εκείνη των Napalm Beach ξεκινά στις αρχές της περασμένης δεκαετίας, όταν ο συνθέτης, τραγουδιστής και κιθαρίστας Chris Newman, είχε έ-

να γκρούπ που άκουγαν στο πρωτότυπο όνομα Untouchables (η ταινία δεν είχε γυριστεί ακόμα...) και μάλιστα ηχογράφησαν και ένα κομμάτι για την Trap, την εταιρία του Greg Sage. Κάπως έτσι συναντήθηκε με τον Sam Henry και αποφάσισαν να δουλέψουν μαζί. Ο Sage τους βοήθησε να σταθούν στα πόδια τους (αν και ο Sam ισυρίζεται πως για τη δουλειά του στους Wipers, πληρώθηκε μετά από 9 χρόνια!), βάζοντας τρία κομμάτια σε ένα δείγμα - συλογή της Trap. Ο Chris μάλιστα σχεδίασε και εκείνο το τρομερό, γεμάτο πρωτόγονη χιουμοριστική διάθεση εξώφυλλο του άλμπουμ των Wipers, "Land Of The Lost".

Πρώτη, ολοκληρωμένη κατά κάποιον τρόπο, εγγραφή από τους Napalm Beach, ήταν μιά κασέτα που είχε τίτλο "Rock & Roll Hell" και έδειχνε τη "σκληρή" απόφαση του γκρούπ να ξεφύγει από τα καθιερωμένα και να προχωρήσει τη δουλειά του επε-

ξηγώντας τις φόρμες του hard rock. "Μίκρος, άκουγα περισσότερο blues, παρά οτιδήποτε άλλο. Ήταν ξαφνικό το r & g στη ζωή μου.", λέει ο Newman. "Απλά, παίζοντας με τον Sam, ήταν που κατάλαβα την σημασία του να ροκάρεις δυνατά. Το σκληρό στοιχείο στον ίχο μας, προήλθε και από τις επιρροές του Sam, παίζοντας στους Wipers. Οι Untouchables, ήταν μάλλον κοντά στο punk.

Το βινύλιο, δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή του και το "Teen Dream" (Here After Records), υπήρξε το πρώτο τους επίσημο άλμπουμ, που κυκλοφόρησε μόνο στην Αμερική και ελάχιστες κόπιες του είδαν το φως στην Ευρωπαϊκή αγορά. Γράφτηκε σε 24 κάναλο, στο Σηάτλ όπου μόλις είχε αρχίσει να ξεσπά το Sub Pop "κίνημα" και περιείχε δώδεκα δυναμιστικά κομμάτια, που όμως δεν τράβηξαν την προσοχή του κόσμου στους apalm Beach. Κακό

promotion.

"Κάποιος τύπος, θέλησε να το σπρώξει, αλλά απύχθησε και απ' όσο ξέρω, ακόμα κάθεται πάνω σε τόνους από τις κόπιες του "Teen Dream".

Το 1987, αποβιβάστηκαν στην Ευρώπη με σταθερό μπασίστα τον Tim Paul που δεν έπαιξε σε άλμπουμ του γκρούπ, μιας και οι δύο original, προτυπώσαν να τα κάνουν όλα μόνοι τους. Το ακροατήριο τους δέχτηκε θετικά, πολύ περισσότερο από το αμερικάνικο, αφού και οι ίδιοι, δεν είχαν φροντίσει να τουράρουν ακόμα στην Αμερική. Ο ενθουσιασμός ήταν αρκετός, ώστε το δεύτερο άλμπουμ τους, "Moving To And Fro" (Positiv Sinking/LSD Records) να κυκλοφορήσει μόνο στην Ευρώπη, ενώ οι Αμερικάνικοι εξακολουθούσαν να αγνοούν μάζι μπάντα που είχε μια άποψη, διόλου συγχισμένη για το πως παίζεται το rock 'n' roll. Τραγούδια γρήγορα, τραγούδια άργα και πονεμένα μερικές φορές. (Οχι τόσο πονεμένα πάντως, όσο εκείνα που ακούγονταν σε ταινίες του Νίκου Ξανθόπουλου και που μας κάνουν όλους να δακρύζουμε). Πέρα πάντως από την πλάκα, το "Moving To And Fro" περιείχε ένα ήχο, κάπου εφιαλτικό, κάπου ρομαντικό. Ο hard rock ήχος, εναλλασσόταν με ήπεις μελωδικές στιγμές και τραγούδια σαν το "Frenzy", ή το "Monster", χαρακτηρίζουν τους Napalm Beach και οι κριτικές είναι πολύ ευνοϊκές για μια ένδοξη συνέχεια.

Και ιδού τι λέει ο Newman για τη σκηνική τους παρουσία.

"Δεν άκουσα ποτέ κάποιον να παραπονεθεί για τα σώου μας. Είμαστε πολύ απλοί: Βγαίνουμε, τα δίνουμε όλα και τελειώνουμε το σετ, ρίχνοντας στη φωτιά μερικές κολασμένες διασκευές από Led Zeppelin, Cream και διάφορα τέτοια. Ο κόσμος ψοφάει για παλιό, καλό υλικό και εμείς προσπαθούμε να βρίσκουμε το καλύτερο και αυτό που κολλάει στον ήχο μας.

Και η συνέχεια έρχεται με το "Liquid Love", το τρίτο τους άλμπουμ, τηχογραφημένο όπως και το προηγούμενο στο Πόρτλαντ, αλλά στο μισό χρόνο απ' ότι τους πήρε για εκείνο. Κυκλοφόρησε από τη

Γερμανική Satyricon και αυτή η συνεργασία, συνεχίζεται και σήμερα, με αμοιβαία ικανοποίηση. Ο Newman και ο Henry αρχίζουν να μαθαίνουν το μάθημά τους και αγχώνονται με τις καθυστερήσεις της ανεξάρτητης σκηνής. Μάλιστα έχουν και ένα στιγμαίο hit, το "Takes No Fire" που παίζεται σε κάμποσους αμερικανικούς σταθμούς. Αναφορές στον Iggy, τους Gun Club, τους Sabbath και τον Hendrix. Η κιθάρα ακατέργαστη, η φωνή βραχνή και άστατη.

Το 1989 ακολουθεί μια ακόμα ευρωπαϊκή τουρνέ πέντε εβδομάδων και αυτή τη φορά οι Napalm Beach "σέρνουν" μαζί τους το νεό τους φυντάνι. Τον μπασίστα Dave Dillingер (σχέση με το διάσημο μαφιόζο;) που αποτελεί πλέον το σταθερό τρίτο κοτσάνι του γκρούπ, τέως μέλος των χαρτκοράδων Bloodman. Με αυτόν μπαίνουν στα Skyline Studios του Ντύσελντορφ και ηχογραφούν το Νοέμβρη του 1989 το τέταρτο κατά σειρά LP τους, "Fire, Air And Water". Στοιχεία ή στοιχεία. της Φύσης Μα καθαρά γερμανική παραγωγή, "Ψαγμένη" με τον καλύτερο τρόπο. Ακούγοντας τα "She Moved Away", "Help Us", "The Beast Comes Around" και "More TV", είναι αδύνατον να μην τους αγαπήσεις. Υπάρχει πάθος πίσω από την παχουλή φιγούρα του Newman και θα μπορούσε να ήταν ένα ακόμα άλμπουμ της crossover μηχανής, αν δεν έκρυψε μέσα του τόσα πολλά στοιχεία που το κάνουν "διαφορετικό".

"Προσπαθούμε να χρησιμοποιούμε διάφορα στυλ, λίγο ακουστικό, λίγο σκληρό, ακόμα και ένα jazz στυλ στα ντράμς κάποιες φορές. Δεν είχαμε αισθανθεί την ανάγκη να ηχογραφούμε με μπασί-

στα, αλλά ο Dave είναι ακριβώς ότι ζητάμε: Αφήνεται ελεύθερος..."

Η πολύ πρόσφατη κυκλοφορία των Napalm Beach είναι το άλμπουμ "Thunder Lizard" που κυκλοφορεί κι αυτό στην ετικέτα της Satyricon, κάτι που σημαίνει ότι αυτή η εταιρία κάνει καλή δουλειά. (Και όχι μόνο για τους N.B.) Κυκλοφόρησε το Μάρτη που μας πέρασε και αν πέσει (που πρέπει να πέσει) στα χέρια σας, ακούστε κατ' ευθείαν το "Moonchild"(καμμία σχέση με του Gallagher). Αν δε σας "στείλει", ε, επισκεφθείτε το γιατρό, γιατί σίγουρα κάτι δεν πάει καλά με τη ζωή σας. Ομως πέρα από αυτό, και το σύνολό του είναι γοητευτικό και ικανοποεί και τους πιό απαιτητικούς ακροατές. Συμμαζεύει τη ροκ σουπιδοαισθητική και της δίνει χάρη, ακριβώς επειδή ο Chris Newman και οι φίλοι του, σκοπεύουν να ταράξουν τα νερά, προσφέροντας σκληρή μεν, αλλά ΜΟΥΣΙΚΗ δε. Και αν κάνω λάθος, να μη με συγχωρήσετε ποτέ.

Καμμία φορά, σκεφτόμαστε, πως ίσως ήταν καλύτερο, να πάμε σε κάποια πολυεθνική. Εχουμε προτάσεις και σίγουρα θα τα καταφέρναμε να περάσουμε τους όρους μας. Άλλα δε θέλουμε να σκλαβωθούμε πίσω από γραβατάκηδες και "υψηλά ιστάμενους". Η τωρινή μας εταιρία, κάνει καλή δουλειά, γι' αυτό άλλωστε και παραμένουμε μαζί της. Είναι φίλοι μας και βλέπουμε ότι κάνουν το καλύτερο για μας. Εξ' άλλου, περνάμε πιά πολύ καιρό στη Γερμανία και ίσως αυτή η κατάσταση να γίνει μόνιμη. Οπότε δε βιάζομαστε. Για όλα υπάρχει χρόνος.

NAPALM DEATH

Η ΑΚΡΑΙΑ ΠΑΡΑΛΑΓΗ

Οι Napalm Death δημιουργήθηκαν το 1981 στην Αγγλία σαν punk συγκρότημα. Στην πραγματικότητα όμως, η ιστορία του γκρούπ αρχίζει κανονικά μόνο μετά την είσοδο του ντραμίστα **Mick Harris** (γεν.4/10/67), στις αρχές του 1986. Εκείνη την εποχή υπογράφουν συμβόλαιο με την Earache Records, για οχτώ δίσκους. Το γεγονός αυτό δημιούργησε μεγάλο πρόβλημα στους Napalm Death, καθώς ο ιδιοκτήτης της Dig Parson, μετατράπηκε από καλός φίλος, σε στυγνό αφεντικό.

Στην πιχογράφηση του πρώτου LP, που ολοκληρώ-

θηκε σε δύο φάσεις, μαζί με τον Mick, συμμετείχαν οι Lee Dorian (φωνή), Bill Steel (κιθάρα), ενώ στην πρώτη φάση, μπάσσο παίζει ο Nick και στη δεύτερη ο Jim.

Ο δίσκος εμφανίστηκε την άνοιξη του 1987 με τίτλο "Scum" σαν τρίτη έκδοση της Earache και πούλησε περισσότερα από 50.000 αντίτυπα. Αυτή η τεράστια για τα underground δεδομένα επιτυχία, έφερε τους Napalm Death με την πρώτη στην κορυφή. Με τα 28 πολύ μικρά, γρήγορα τραγούδια τους, δημιουργήσαν ένα ακραίο στυλ, από τη συνένωση του hardcore και του heavy metal. Αυτό το δη-

μιούργημα, ήταν αποτέλεσμα έντονης επιρροής από το πρότυπό τους, τους Repulsion, αλλά και από τους πρώτους Discharge, καθώς και από γιαπωνέζικα γκρούπ, που ακολουθούν τον hardcore ήχο των Septic Death, όπως οι Lip Cream και οι Sabotage Of Bubarians (S.O.B.)

Grindcore ονομάζεται η καινούργια παραλλαγή και αποτυπώνει την απόπειρα βολιδοσκόπησης των ορίων του rock 'n' roll. Ο John Peel, ενδιαφέρθηκε για τον καινούργιο ήχο και ήρθε σε επαφή με το γκρούπ, αμέσως μετά την κυκλοφορία του LP, με αποτέλεσμα ένα "Peel

Sessions" το καλοκαίρι του 1987.

Μετά την πρώτη τους ευρωπαϊκή περιοδεία ο Jim εγκαταλείπει το γκρούπ και σαν νέος μπασσίστας αναλαμβάνει ο Shane Embury (γεν.27/11/67) που μέχρι τότε έπαιζε ντραμς στους Unseen Terror. Ετσι έπαψε να υφίσταται αυτό το γκρούπ που ανακατασκευάστηκε από τον Shane μέσα από τα απομεινάρια του πρώτου αγγλικού thrash γκρούπ, των Warhammer, το 1985.

Στις αρχές του 1988, εμφανίζεται το δεύτερο άλμπουμ των Napalm Death, "From Enslavement To

Obliteration" Ο δίσκος αυτός, περιέχει μόνο (!) 22 κομμάτια - ορμητικά τέμπο με πάνω από τέσσερα χτυπήματα το δευτερόλεπτο και φωνητικά που γυρλίζουν. Ο John Peel, εξακολουθούσε να πιστεύει στο γκρούπ και παρουσίασε τον Μάρτιο του '88, το δεύτερο "session" τους. (Το τρίτο "Napalm Death Peel Session" βγήκε τον Αυγούστο).

Με το σινγκλ "Musclehead" στις αποσκευές τους, ταξιδεύουν ανά τον κόσμο, μαζί με τους S.O.B. Για την προώθηση της περιοδείας, κυκλοφόρησε (μόνο στην Ιαπωνία), ένα 7" EP μαζί με τους S.O.B. Ενα live άλμπουμ τον Ιούνιο του 1989, ήταν η τελευταία ηχητική μαρτυρία αυτού του σχήματος. Ο Lee αποχωρεί και σαν πρώτη επιλογή, οι Napalm Death στρέφονται στον Mark "Barney" Greenway (γεν. 13/7/69), ο οποίος μπορεί μεν να ήταν τραγουδιστής των Benediction, αλλά η οριστική του απόφαση κατέληξε στους Napalm Death. Κι ο Bill όμως φεύγει, θέλοντας να αφιερωθεί αποκλειστικά στην ενίσχυση του νέου του δημιουργήματος, των Carcass.

Στο μεταξύ, η γνωριμία του Mick με τον Mitch Harris (γεν. 31/10/70) των Αμερικανών Righteous Pigs είχε σαν αποτέλεσμα ένα LP με τίτλο "Purity Dilution" κάτω από το όνομα "Defecation". Τελικά ο Mitch αναπληρώνει το κενό του Bill.

Με τον Jesse Pintado (γεν. 7/12/69) από τους Terrorizer να ενισχύει το γκρούπ σαν πέμπτο μέλος, οι Napalm Death γίνονται κατά 40% Αμερικάνοι. Το σχετικό πρόβλημα που δημιουργήθηκε έτσι, έφτασε τελικά σε ένα τέλος, όταν ο Mitch και ο Jesse τάχθηκαν 100% κάτω από τους υπόλοιπους της μπάντας και εγκαταστάθηκαν στην Αγγλία. Από τότε ζουν όλοι μαζί σε ένα σπίτι, κάτι που προώθησε κατά πολύ την εσωτερική συνοχή τους.

Το 1989 εμφανίζεται η πρώτη δουλειά του καινούρ-

γιου αυτού σχήματος, με τη μορφή του EP "Metally Murdered". Ακριβώς όπως και το LP "Harmony Corruption" που κυκλοφόρησε το Σεπτέμβριο, είναι η καλύτερη απόδειξη ότι ακόμα και για τους "πατέρες" του grindcore, οι death - metal τάσεις, δεν πέρασαν χωρίς να αφήσουν τα ίχνη τους. Ακόμα κι αν οι Napalm Death εξακολουθούν να ονομάζουν τη μουσική τους grindcore, η αλλαγή είναι εμφανής. Από άποψη στίχων βέβαια, το γκρούπ συνεχίζει να βαδίζει στα κλασσικά μονοπάτια του στρατευμένου rock. Με την ευκαιρία μιας συναυλίας, ο Shane σχετικά μ' αυτό το θέμα δήλωσε: "Αφού η μουσική μας είναι ακραία, πρέπει και οι στίχοι μας να είναι ακαραίοι. Είναι αναπόφευκτο να μη μπορούν εύκολα να γίνουν κατανοητοί, παρ' όλα αυτά όμως, είναι πολύ σημαντικοί για μας. Δε θέλουμε να δείχνουμε κανενός είδους αμβλύνοια. Είναι απλά τα συναισθήματά μας όταν παρατηρούμε με ανοιχτά μάτια γύρω μας. Στην Αγγλία, τα πράγματα για τους περισσότερους είναι πολύ άσχημα κι αυτό είναι κάτι που δε μπορούμε απλά να το προσπεράσουμε. Οι άνθρωποι πρέπει να είναι σε θέση να ορίζουν μόνοι τη ζωή τους και να μην αφήνουν να κηδεμονεύονται. Εμείς λέμε στους ανθρώπους να είναι

ανοιχτόκαρδοι και να μην το βάζουν κάτω".

Είναι πολύ ενδιαφέρον το πως ο Shane καθορίζει τη μουσική σε σχέση με την ύπαρξη τόσο σύντομο τίτλων, όπως "You Suffer", "Dead", ή "Your Achievement".

"Ακόμα και ο συνδιασμός από δύο νότες φτιάχνει μουσική. Στην περίπτωση των συγκεκριμένων τραγουδιών, ήταν τα λόγια τόσο σύντομα, που και το τραγούδι έπρεπε να είναι σύντομο. Μπορεί τώρα να κάνουμε μεγαλύτερα κομμάτια, όμως η βασική μας διάθεση δεν έχει αλλάξει. Είναι μόνο ότι στα μεγαλύτερα τραγούδια μπορείς να βάλλεις περισσότερα πράγματα.

Πως βλέπει την παραπέρα εξέλιξη της μουσική τους;

"Αν και έχω συχνά σκεφτεί ότι θα ήταν λάθος να πει κανείς ότι οι Napalm Death είναι το τέλος αυτής της εξέλιξης, δε γίνεται πιο σκληρά. Μετά από το "Reign In Blood" των Slayer, είχαν πει πως δεν γίνεται πιο γρήγορο rock. Δε μπορώ να πω τι ακριβώς ακολουθεί μετά από το grindcore/death όχο, αλλά ένα είναι βέβαιο, ότι έρχεται ακόμα πιο ακραίος όχος και θα υπάρχουν οπαδοί, ακόμα και γι' αυτόν.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΑΠΟ ΤΗ

HITCH-HYKE RCDS

TEL. 923.3472 - FAX: 724.9370

G.G. ALLIN ALLIN AL ALLIN AL

Ξέρω, ξέρω, τώρα πάλι για σεξιστές θα μας κατηγορήσουν... Τι δουλειά, σου λέει, έχετε να ασχολείστε συνέχεια με αποβράσματα, με παρανοϊκούς παρ' ολίγον δολοφόνους, σαδιστές, μαζοχιστές και κάθε είδους "ανώμαλους". Και εμείς απαντάμε: Δεν έχουμε κανένα σκοπό να επαινέσουμε καμμία (;) εγκληματική ενέργεια, ούτε και πρωθυπόμενες καμμιά πράξη βίας, εκτός ίσως από εκείνες που είναι αναγκαίες σε κάποιες προφανείς περιπτώσεις. (λ.χ. Αμυνα). Η απόφασή μας όμως να ασχοληθούμε με την περίπτωση του G.G. Allin, του πιό punk από τους punks, που στα τριαντατέσσερα χρόνια του σήμερα, μόλις αποφυλακίστηκε από τις φυλακές Washthenaw του Αν Αρμπορ της Πολιτείας του Μίτσιγκαν, πάρθηκε μετά από σκέψη κάμποσων... τευχών και αφορμή υπήρξαν τρία γράμματα, ένα

από τα οποία στάλθηκε στο "Merlin's Music Box" από τον Allin, μέσα από τη φυλακή, μαζί με ένα σκίτσο του. Το αν ο Allin είναι ένας σαδομαζοχιστής, ένας άνθρωπος που αρέσκεται να "αφοδεύει" (καλό, ε;) πάνω στη σκηνή και να χρησιμοποιεί κάθε είδους πρόκληση ενάντια στον καθωσπεπισμό και τις αυταπάτες του κόσμου, είναι δικό του πρόβλημα και των ακροατών που των παρακολουθούν στα live του. Δικό του πρόβλημα όμως δεν είναι, να "ταλαιπωρεί" επί ώρες μιά "θαυμαστριά" του, που είχε την τόλμη να ζητήσει κάποια κοντινότερη επαφή με τον Allin, καίγοντας την με τσιγάρα και ασκώντας βία πάνω στην ψυχή και το κορμό της. (Και αυτός

είναι ο βασικός λόγος που κλείστηκε για περισσότερο από ένα χρόνο στη φυλακή, ενώ ακόμα τον περιμένει πληθώρα άλλων κατηγοριών για διάφορα "εγκλήματα"). Αυτές, λοιπόν τις πράξεις, θέλουμε να πιστεύουμε ότι δεν τις εγκρίνει ούτε ο πλέον... σεξιστής αναγνώστης του περιοδικού μας. Εξάλλου δεν υπάρχει μεγαλύτερη αξία από τον σεβασμό του ενός φύλου προς το άλλο, συμπεριλαμβανομένου, εννοείται και του τρίτου.

Ο λόγος που γράφουμε αυτά, δεν είναι φυσικά για να δικαιολογήσουμε την δημοσίευση των γραμμάτων ενός ανθρώπου που θεωρεί την Nancy Sinatra σαν τη "Βασίλισσα των Πορνών", ή που είχε δηλώσει ότι θα αυτοκτονούσε στη σκηνή τον περασμένο Οχτώβρη (πράγμα που δεν έκανε κατά πάσα πιθανότητα, γιατί βρισκόταν στο κελί του). Απλά πιστεύουμε ότι ο αναγνώστης πρέπει να έρει πως υπάρχουν πράγματα μίσα στο μυαλό του ανθρώπου, που δεν μπορεί να τα εξουσιάσει. Το αν αυτό ονομάζεται σαδομαζοχισμός, σχιζοφρένεια, παράνοια, ή οιτιδήποτε άλλο, ελάτε τώρα, ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Γιατί όπως γράφει και ο φίλτατος Basileas, στο κείμενο "Paranoia In Print" αυτού του τεύχους, ο κόσμος είναι πολύ χειρότερος απ' ότι θέλουμε να πιστεύουμε.

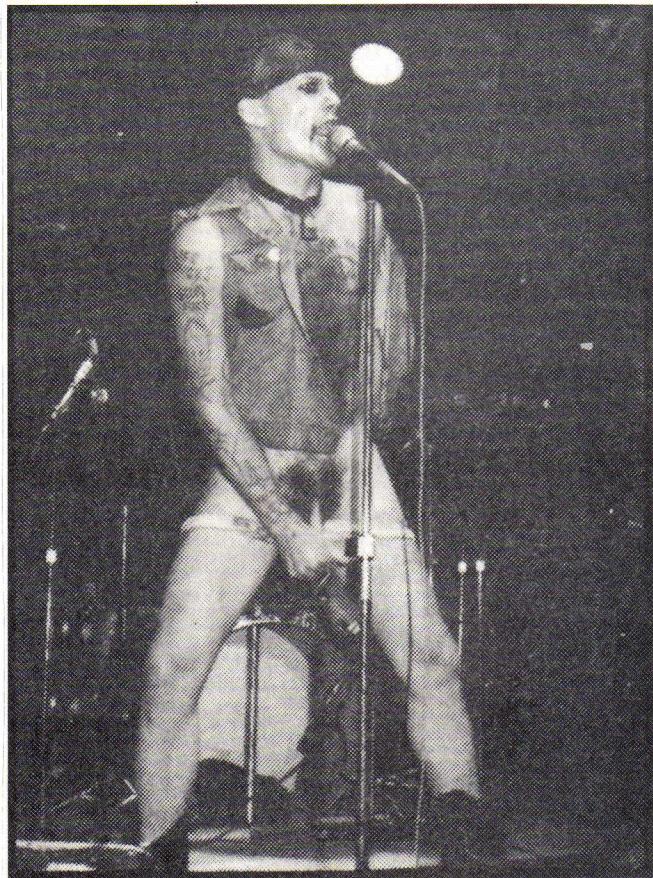
με όλου μας... Ο λόγος στον G.G. Allin και τα συμπεράσματα δικά σας...

ΓΡΑΜΜΑ 1ο

ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ WASHTENAW ΠΡΟΣ ΤΟ MERLIN'S MUSIC BOX

Πιστεύω πως δοκιμάζοντας όλα τα όρια της ζωής και των νόμων, η άνεση και το βόλεμα, είναι οι δύο

ρια θα σχηματίσει τη ζωτική σας ολοκλήρωση, όταν αντιληφθείτε τον υπέροχο τάφο που στην πραγματικότητα δημιουργήσατε. Ενα συνεχόμενο ταξίδι θανάτου, στοιχειώνει τη ζωή σας. Να φοβάστε μονάχα την Ανία. Εγώ ο ίδιος, καλωσορίζω ένα βίαιο θάνατο, σαν το φυσιολογικό τέλος μιας επικίνδυνα όμορφης ύπαρξης. Γιατί μονάχα όταν στ' αλήθεια ψάχνεις το Θάνατο, υπερεκτιμάς τη ζωή. Δεν πρέπει ποτέ να μπαίνουν όρια ή σύνορα. Η ζωή σας ήδη ευνούχιζεται μέσα από ακρωτηριασμένα συμπεράσματα. Πρέπει να απολαμβάνουμε τον Πόνο και τις τελευταίες ανάσες πριν απ' το Θάνατο σαν μια επιστροφή μέσα στην ψυχή μας. Χαρείτε το τέλος σας και χωθείτε μέσα στον αιώνιο βιασμό και γαμήσι του κορμιού. Δολοφονείστε και αυτοκτονείστε, μέχρις ότου χυθούν και οι τελευταίες σταγόνες αίματος!

Είμαι ο Προκλητικός τρομοκράτης του Θανάτου του underground Rock 'n' Roll. Ο αρχηγός ενός στρατού που αποτελείται τοναχά από μένα!

G.G. ALLIN
Φυλακή 1990

ΓΡΑΜΜΑ 20 Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΜΟΥ

Εαν πιστεύετε στο τραγυματικά underground rock 'n' roll, έφτασε η στιγμή να κάνετε κάτι γι' αυτό. Τρέθε η στιγμή να υπεπήδησετε τις τρέχουσες καστάσεις και να κηρύξετε 'ον Πόλεμο στις δισκογραφικές εταιρίες, τους ραδιο-ταθμούς, τους εκδότες, ακλαμπτς και σ' οποιονδήποτε άλλον προμοτάρει αυτή τη σκηνή. Χρειάζεται να απαστρέψουμε τα πάντα αι να τα πάρουμε πίσω πό τους πολυεθνικούς αγαπεώνες και τους βολεμένους. Μα η δράση πρέπει α είναι άμεση και πολύ τίμα θα χυθεί.

Αρχικά, αφήστε με να τας πω ποιός είμαι. Γεννήθηκα σαν Jesus Christ Illin το 1956, στο λάνκαϊτερ του Νιού Χαμσαιρ. Ο ησούς Χριστός που ευαγγελίζονται στη Βίβλο, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά έας απατεώνας, ένα δεκαίκι για τους ανάπηρους. Άντε τον πέρα. Εγώ είμαι κείνος που πρέπει να αούσετε. Δημιούργησα τον αυτό μου μέσα από τις ύρηνες φλόγες της Κόλα-ης. Δεν υπάρχουν διαχωρισμοί ανάμεσα στο Θεό, ο Χριστό και τον Διάβολο, ιατί εγώ είμαι όλα αυτά αζί, βρίσκομαι εδώ για να ώσω το rock 'n' roll πίσω τον κόσμο του και να αοδείξω πως εγώ είμαι ο ασιλιάς, μέσω των δυνάσων που έχω αποκτήσει.

Όταν γεννήθηκα, το 1956, μόλις άρχιζε να κλωσσάει το rock 'n' roll. Και ιατί νομίζετε; Επειδή εγώ ο δημιούργησα. Δημιούρησα τον Elvis. Το έκανα α συμβεί. Συνομωτούσα, ριν ακόμα γεννηθώ. Μα ε τα χρόνια, όλοι τα πατάησαν. Γι' αυτό και εγώ μαι έτοιμος να τα πάρω ίσω. Κανένας δεν είχε το άρρος. Κανένας δεν είχε ρκετό θάρρος για να λειώσει εκείνο που είχε οχίσει. Ολοι ξεπουλήθη-ν στο χρήμα και στην

εμπορικότητα και με εγκατέλειψαν. Ακόμα και ο Iggy με εγκατέλειψε. Οι Sex Pistols με εγκατέλειψαν. Ο Sid με εγκατέλειψε όταν ερωτεύτηκε (να ο λόγος που σήμερα είναι νεκρός!). Και τώρα οι Ramones χειροκροτούν μπάντες σαν τους Guns 'n' Roses, που είναι αντίθετοι με σάσα οι Ramones είχαν έρθει για να καταστρέψουν.

Τώρα όμως είναι 1991. Είναι η δεκαετία του Υστατού Ματωμένου Ακρωτηριασμού. Καιρός να πάρουμε το rock 'n' roll από τις μάζες και να το δώσουμε πίσω στους ανθρώπους που δεν δέχονται κανενάς είδους βόλεμα ή άνεση. Τότε θα αυτοκτονήσω πάνω στη σκηνή και το αίμα του rock 'n' roll θα γίνει το δηλητήριο του σύμπαντος για πάντα. Κυτάχετε γύρω σας να δείτε τι γίνεται. Ανήμπορες δισκογραφικές εταιρίες, γλύφουν τους κώλους του mainstream, κάτω από την πίεση του χρήματος, των media και των πολιτικών. Οι αυτοαποκαλούμενοι εναλλαχτικοί ραδιοσταθμοί, είναι το ίδιο γαμημένοι με εκείνους που υποτίθεται πως πολεμούν. Λογοκριμένες εκδόσεις φυλάνε κάποιους πιθηκίσους κώλους που κι αυτοί με τη σειρά τους θα φιλήσουν κάποιους άλλους. Ακόμα και οι underground εκδό-

που στέκεται τώρα. Πρέπει να γκρεμίσουμε τις εταιρίες, σταματώντας να αγοράζουμε τους δίσκους τους. Ένα μπουκοτάζ. Αν θέλετε κάποιον δίσκο, κλέψτε τον. Ετοι δε θα

θέλουν να σας κάνουν πλύση εγκεφάλου και να σας κλειδώσουν μέσα στο σπίτι, κολλημένους στο MTV και στους ασφαλείς κόσμους τους. Είναι μια συνομωσία για να σκοτώσουν το rock 'n' roll. Και να τι πρέπει να πράξετε:

Πηγαίνετε στα δισκάδικα και αγοράστε όλους τους δίσκους του G.G. Allin. Αν δεν τους έχουν, παραγγείλετε τους. Αν αρνηθούν, τότε να κάνετε αυτό που πρέπει.

Τηλεφωνείστε στους ραδιοσταθμούς και απαιτήστε G.G. Allin. Γράψτε "G.G. Allin" στους τοίχους με σπρέι. Κάντε τους να ανησυχήσουν πως η επιδημία και η παράδοση των Scumfucks συνεχίζεται. Γράψτε σ' όλα τα δολλάριά σας το όνομά μου. Στους λογαριασμούς σας. Οι άνθρωποι δεν πετάν τα λεφτά τους κι έτσι μπορείτε να προπαγανδίσετε την υπόθεσή μας. Πρέπει να το κάνετε κάθε μέρα. Πρέπει να ζήσουμε για το rock 'n' roll underground. ΜΠΟΡΕΙ να γίνει ξανά σκοτεινό και επικίνδυνο! Πρέπει να γίνει απειλή για την κοινω-

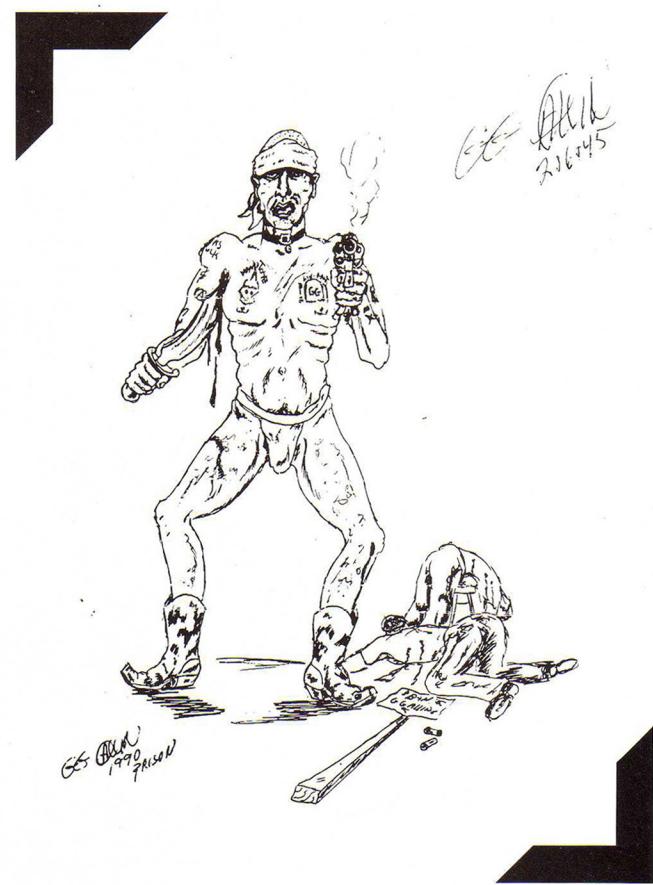
Μερικές φορές, δουλεύω σε πλυντήριο. Είναι κι αυτός ένας τρόπος να κλέψεις γυναικεία εσώρουχα. Τα παίρνω, πάω στο μπάνιο, μαλακίζομαι... Μετά τα βάζω στο μηχάνημα και κανένας δεν καταλαβαίνει τίποτα...

τες, δεν έχουν καμμιά γαμημένη διάθεση να βάψουν τα χέρια τους με αίμα. Είναι τόσο απασχολημένοι με το να λένε πως θα κάνουν τον κόσμο ένα ονειρεμένο τοπίο και πως θα γίνει σωστός πολιτικά. Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια.

Είναι καιρός να πολεμήσουμε. Καιρός για εκδίκηση. Πρέπει να πετάξουμε το rock 'n' roll από κει

σας παίρνουν τα λεφτά. Πρέπει να σταματήσουμε να τους ταίζουμε. Πρέπει να υποστηρίξετε εμένα, τον G.G. Allin, τον ηγέτη της Rock 'n' Roll Τρομοκρατίας.

Γιατί νομίζετε πως βρίσκομαι σήμερα στη φυλακή; Επειδή γνωρίζουν ποιός είμαι και φοβούνται την πραγματικότητά μου. Η κοινωνία θέλει να σταματήσει την Αποστολή μου.

vía! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΕΜΠΟΡΙΚΟ! Κι αυτό θα συμβεί, με μένα σαν ηγέτη σας. Είμαι έτοιμος να σας οδηγήσω, σύμμαχοί μου, στο rock 'n' roll underground. Ας αρχίσουμε!

G.G. ALLIN

και να βάψουμε τα χέρια μας στο αίμα αυτού του σχεδίου. Το αμερικάνικο κοινό, γίνεται το ρομπότ που θέλουν και πέφτει στην παγίδα τους. Στο μεταξύ, οι πραγματικοί αντικομφορμιστές που βρίσκονται στο χώρο του underground, διώκονται, εξοντώ-

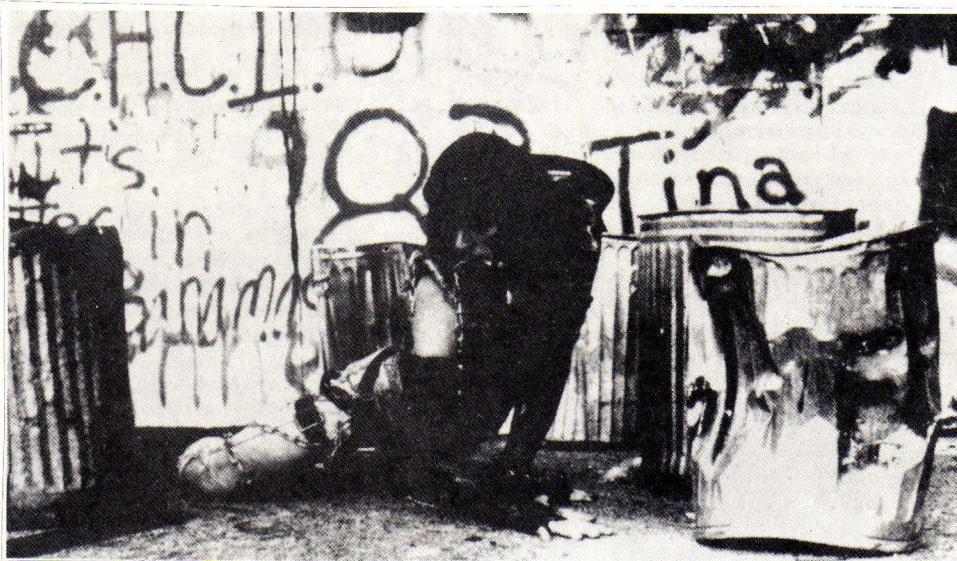
του G.G.Allin. Άλλα επειδή τα σώου μου είναι τόσο ωμά αληθινά, τρομοκρατούν τον κόσμο. Άλλα η πραγματικότητα δεν είναι όμορφη. Ετσι λοιπόν, άλλοι πλουτίζουν από τα έτοιμα, ενώ εγώ σαπίζω στη φυλακή.

Ma to rock 'n' roll σή-

ακολουθούσα. Προσπαθήστε να περάσετε λίγο καιρό στη φυλακή λοιπόν, για χάρη του rock 'n' roll σας!. G.G. ALLIN

Ελπίζουμε πως σας δώσαμε μιά ιδέα, μέσα από τα ίδια του τα κείμενα της μορφής αυτής που ονομάζεται G.G. Allin. Δε χωράνε αμφιβολίες για τις προθέσεις του. Ο άνθρωπος αυτός κοντεύει να κλείσει 15 χρόνια μέσα σε μιά φάση που είναι δική του και μόνον. Δεν έχει οπαδούς, αν και κατά καιρούς, εμφανίζονται διάφοροι υποστηρικτές του και εταιρίες που αναλαμβάνουν την έκδοση της μουσικής του και των αντιλήψεών του. Ωστόσο, δεν υπάρχει θέση γι' αυτόν μέσα σε ένα κοινωνικό σύνολο, για οποιονδήποτε στόχο κι αν παλεύει αυτό. Ακολουθεί τη δική του τροχία, τόσα χρόνια τώρα, παρουσιάζοντας σώου, που κάθε άλλο παρά εύπεπτα είναι. Πολλοί εγκαταλείποντας τα κονσέρτα του, έσπευσαν να τον καταγγείλουν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, μη μπορώντας να αντιμετωπίσουν κάτι, που ίσως σε τελική ανάλυση να αποτελούσε μέρος και της ίδιας τους της ζωής. Στο πρόσωπο του Allin, βρίσκεται ο εχθρός κάθε κοινωνίας, είτε αυτή λέγεται φασιστική, είτε δημοκρατική, είτε σοσοαλιστική, είτε αντιεξουσιαστική. Άλλα τελικά, τι υπάρχει πιά μέσα που δεν το γνωρίζουμε; Ποιά είναι η πραγματικότητα της ύπαρξής μας; Δεν υπάρχει ακόμα απάντηση. Και σίγουρα, ούτε και ο Allin αποτελεί τη λύση. Κι όμως υπάρχει ακόμα και μπορεί αυτή τη στιγμή, να περνάει τον καρό του σε κάποιο άλλο κελί σε κάποια άλλη Πολιτεία της Ακερικής, χωρίς τίποτα να τον περιμένει όταν βγει στο φως του ήλιου. Μονάχα κάποιο σκοτεινό και άραχνο κλαμπάκι, που θα γεμίσει από μερικούς "παρανοιούς" Αμερικανούς "περιθωριακούς" και κάμποσους ακόμα περίεργους, που στις πρώτες κιόλας νότες και στίχους του G.G. Allin θα αποχωρήσουν έντρομοι. Εκτός κι αν δεν προλάβουν. Γιατί ο Τρομοκράτης του Underground, μπορεί και να έχει πάρει την τελική του απόφαση για να συναντήσει το Θάνατο. Και σίγουρα θα θέλει και παρέα...

Γιάννης Καστανάρας

ΓΡΑΜΜΑ 3ο

ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

Τι τρέχει τώρα τελευταία με τη λογοκρισία; Αυτό το πράγμα δεν είναι νέο. Λοιπόν, τι παιχνίδια παίζονται; Εμείς οι παράνομοι, παλεύουμε για χρόνια, ενάντια σ' αυτήν. Εγώ ο ίδιος, πριν από δέκα χρόνια, έβγαζα δίσκους που θα έκαναν τους 2 Live Crew αποδεκτούς σε κάθε σπίτι. Η κοινωνία μας θα ήθελε να πιστέ-

ψετε πως αυτοί είναι τόσο αισχροί, όσο εκείνη θέλει. Μα αυτό που πραγματικά συμβαίνει, είναι ένα παιχνίδι για τα media, ένας τρόπος για να τραβήξουν την προσοχή σας, μακριά από τη πραγματική διαφορά που εναντιώνεται σ' ανθρώπους σαν κι εμένα στο Αμερικάνικο σύστημα - εμάς, που δε φοβόμαστε να προκαλέσουμε την βαρετή ηθική και τις αξίες τους

νονται και φυλακίζονται άδικα, όπως εγώ. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να περιορίζει τη μουσική του άλλου, μα αυτό δεν ενδιαφέρει τη λογοκρισία. Ο νόμος δεν έχει το δικαίωμα να αποφασίζει για μας. Εχω περάσει διάφορες φυλακές, για τους λόγους που όλοι αυτοί οι άνθρω-

μερα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά γλύψιμο των πισινών των πολιτικών. Εαν ήμουν ο Jello Biafra, ή οι Red Hot Chili Peppers, ή κάποιος άλλος, ολόκληρος ο μουσικός Τύπος θα με υποστήριζε. Άλλα είμαι το στιλέτο στην πλάτη του καθένα. Είμαι το ενοχλητικό rock 'n' roll επειδή αρνούμαι να ακολουθήσω τους κανόνες. Δημιουργώ τους δικούς μου. Είμαι ψυχρός, βρώμικος και μη αποδεκτός στην βιομηχανία της μουσικής και των νόμων. Ετσι, γι' αυτούς τους λόγους, ξεκινώ

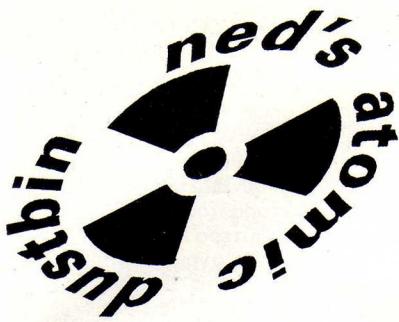
τον δικό μου πόλεμο. Άλλα θα παλέψω γιατί είμαι η μοναδική ελπίδα και το μέλλον του underground rock 'n' roll. Είμαι ο ηγέτης του, είτε κάποιος το γουστάρει αυτό, είτε όχι.

Ετσι λοιπόν, εσείς που ανησυχείτε τόσο γιατί σας καταδίωξαν ή απέσυραν τους δίσκους σας από τα μαγαζιά, δε σας λυπάμαι καθόλου. Σ' ολόκληρη τη ζωή μου, αυτό το δρόμο

Δεν έχω τίποτα ενάντια στους ομοφυλόφιλους. Εχω πάει με μερικούς άντρες. Παλιότερα το είχα κάνει με τον αδερφό μου και δεν τρέχει τίποτα.

»

ποι σήμερα κλαψουρίζουν. Και μόλις βγω από τη φυλακή, αντιμετωπίζω άλλες τέσσερεις κατηγορίες (τόσες τουλάχιστον ξέρω), σε τρείς άλλες Πολιτείες. Μία, επειδή απείλησα τη ζωή του ακροατηρίου μου. Πίσω στο 1982 ακόμα, με συνέλαβαν επειδή προκάλεσα ταραχές και έδειξα τα "απόκρυφά" μου. Τα νοσοκομεία και οι φυλακές, είναι μέρος της ζωής

Ο John, ο τραγουδιστής των Ned's Atomic Dustbin δείχνει πράγματικά τρομοκρατημένος, πράγμα ασυνήθιστο. Η αιτία είναι ένα πλήθος απαιτητικών fans, που τον περικύλωσαν μετά τη συναυλία του group στο Δουβλίνο, ζητώντας αυτόγραφα. "Ήταν απαίσιο... Απαίσιο. Ήταν πραγματικά τρομακτικό. Μου προκαλούσε ασφυξία. Αισθανόμουν σαν να είμαι δημόσια ιδιοκτησία. Μαζεύτηκαν γύρω μου, και μου έχωνταν κομμάτια χαρτί κάτω απ' τη μύτη, και ήταν σα μου έλεγαν 'Κάνε αυτό, κάνε εκείνο'. Το σιχαίνομένο τελείως. Δεν πρόκειται να το ξανακάνω ποτέ".

Αν υπάρχει κάποιο συγκρότημα που επιβεβαιώνει το ρητό "τα φαινόμενα απατούν", είναι στα σίγουρα οι Ned's Atomic Dustbin. Θα περίμενε κανείς η ξαφνική (και απρόσμενη, εδώ που τα λέμε) επιτυχία τους, να τους είχε γεμίσει αυτοπεποίθηση. Ομως η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Οι Ned's, είναι κατά βάθος ανασφαλείς. Εξ' άλλου, δεν έχει περάσει και πολύς καιρός από τότε που ήταν υποχρεωμένοι να κοιμούνται στα club, όταν έπαιζαν μακριά από την πόλη τους, (το Stourbridge) επειδή δεν είχαν λεφτά να γυρίσουν πίσω, και οι μνήμες εκείνης της περιόδου είναι ακόμα ζωντανές. Ο Matt, ένας από τους δύο μπασίστες του συγκροτήματος, φιλοσοφεί πάνω στην αβεβαιότητα που υπάρχει στη ζωή των νέων pop stars: "Είναι μια πολύ ασταθής ζωή. Δεν ξέρουμε που θα είμαστε τον επόμενο μήνα, ή πόσα τραγούδια θα γράψουμε. Ο κόσμος μπορεί να μας γουστάρει σήμερα, και να μας μισήσει αύριο. Η όλη φάση έχει γίνει ένας μεγάλος πύργος και με κάθε πέτρα που βάζουμε, η αβεβαιότητα μεγαλώνει και μαζί και το ύψος από το οποίο θα πρέπει να πέσουμε, όταν έρθει η στιγμή".

Ισως κάποτε να πέσουν από τα ψηλά και να γκρεμοτσακιστούν, αλλά έτσι συμβαίνει συχνά με τα μεγάλα rock'n'roll groups. Και οι Ned's Atomic Dustbin σα συγκρότημα συμπυκνώνουν όλη την ουσία του rock'n'roll. Αδρεναλίνη και τρυφερότητα, σπηντάτες κιθάρες (εμ... σπηντάτα μπάσσα ήθελα να πω) και μελωδίες στην παράδοση των Mega City 4, χαοτικές συναυλίες και εφηβική ανασφαλεία. Και οι Ned's σίγουρα ξέρουν από εφηβεία. Και από ανασφαλεία. John: "Ειλικρινά δεν ξέρω τι πάρνει ο καθένας συγκεκριμένα από τη μουσική μας. Υποθέτω ότι όταν είσαι νέος, τα συναισθήματα σου είναι πολύ πιο έντονα. Οταν έχεις κακή διάθεση, έχεις ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ κακή διάθεση, ενώ όταν έχεις καλή διάθεση, είσαι πραγματικά

Ο πυρηνικός ρακοσυλλέκτης Μάρκος Σκουλούδης, ανακαλύπτει λουλούδια στον πάτο του ατομικού σκουπιδοτενεκέ του Ned

ευτυχισμένος".

Οι Ned's στην ουσία ξαναεφευρίσκουν τους Ramones μουσικά και θεματικά, και τους προσαρμόζουν στη δεκαετία του '90. Και σίγουρα η δεκαετία του '90, τους κάνει να αισθάνονται άνετα. Ποτέ πριν ένα τέτοιο φρενιασμένο group δεν θα έκανε sold out περιοδείες σε όλη την Αγγλία. Ομως η επιτυχία και οι εμφανίσεις στο Top Of The Pops, δεν έχουν μαλακώσει καθόλου τη μανία των Ned's Atomic Dustbin. Ισως μάλιστα να την έχουν οξύνει, αφού το group συνεχίζει να δίνει κονσέρτα που κόβουν την ανάσα, και στο τέλος τους κανένας δεν αισθάνεται ικανός να σταθεί όρθιος. Ομως, ακόμα και στα live η ανάσφαλεια τους είναι παρούσα: "Μερικές φορές αισθάνομαι χαζός στη σκηνή, και τρωτός", λέει ο Matt. "Μερικές φορές μπορώ να φανταστώ τον κόσμο να λέει από κάτω 'Κοίτα τι κάνει αυτός ο μαλάκας'. Και γυρνάω και κοιτάω τον ενισχυτή μου για μια στιγμή, στέκομαι ακίνητος και μετά σκέφτομαι 'δε γαμιέται, σπάω πλάκα' και ξαναρχίζω". Ο John έχει και αυτός τις δικές του αμφιβολίες για τα συναισθήματα ήσου προκαλεί στον κόσμο όταν βρίσκεται επί σκηνής: "Μερικές φορές κοιτάω στο ακροατήριο και προσέχω το πρόσωπο πάνω του κάποιου. Προσέχω την έκφραση του και σκέφτομαι 'αυτό το άτομο στ' αλήθεια με μισεί' κι αυτό, όταν συμβαίνει, είναι καλό γιατί σκέφτομαι 'δε γαμιέται, κι εγώ σε μισώ' κι αυτό με κάνει πιο οργισμένο". Είναι μια πολύ σημαντική εμπειρία να δεις τον John οργισμένο, αλλά ο κόσμος δεν τον μισεί καθόλου. Το αντίθετο μάλιστα. Οι πληροφορίες μου, λένε ότι υπάρχουν κοπέλλες που έχουν δει το συγκρότημα από 95 μέχρι και 100 φορές. Εχουν τυπώσει 49 διαφορετικά T-shirts, από τα οποία στην τελευταία περιοδεία (σε διάστημα δύο εβδομάδων) πούλησαν 5000 κομμάτια. Άλλα, όπως λέει ο μάναντζέρ τους που ακούει στο γλυκύτατο όνομα Tank: "Την πρώτη φορά που τους είδα να παίζουν, τους αγάπησα. Ήταν -κι ακόμα είναι- η πιο μη-επαγγελματική μπάντα που είχα δει ποτέ μου".

Είναι αλήθεια λοιπόν, ότι οι Ned's δεν είναι οι συνηθισμένοι σας pop stars; Αν κρίνεις από το ντεμπούτο LP τους, God Fodder (που ξεπερνώντας κάθε προσδοκία της εταιρείας τους, της Epic, έφτασε στο νούμερο 6 του αγγλικού chart) η απάντηση θα μπορούσε να είναι καταφατική. Κατ' αρχήν όποιος καταφέρνει να μπει στο βρετανικό top 10 με δεκατρείς trash pop ύμνους -ανάμεσα τους και το μεγαλεώδες δεύτερο single τους, Kill Your Television- με στίχους που αναφέρονται σε απογοητευμένους teenagers και άλλα αγαπημένα παραδοσιακά rock'n'roll θέματα, είναι τουλάχιστον ασυνήθιστος. Άλλα μέσα σ' αυτό το δίσκο μπορεί κανείς να βρει τα συ-

στατικά της επιτυχίας του συγκροτήματος. Κατ' αρχήν στα αυλάκια του, συναντιέται η καταστροφική αγάπη των Mega City 4 και των Senseless Things για το βίαιο (και μελωδικό) rock'n'roll με την τρυφερή αντίληψη των Wonderstuff και την πρωτοπόρα άποψη των Pop Will Eat Itself. Κάτι πολύ βασικό, είναι το ότι ενώ οι στίχοι που γράφει ο John είναι κύρια αυτοβιογραφικοί, μπορούν να αγγίξουν οποιονδήποτε. Οπως στο "Happy", που το έγραψε όταν ο πατέρας του τού είπε ότι θα έπρεπε να βρει ένα σπίτι να μείνει γιατί θα πουλούσε εκείνο στο οποίο έμεναν μαζί μέχρι τότε. "Έχει να κάνει με την ίδεα ότι οι γονείς θέλουν να φύγεις απ' το σπίτι, αλλά νοιώθεις ότι μόλις φύγεις θα τους λείψεις και θα αισθάνονται ένα κενό", λέει ο John. Στο "What Gives My Son?", οι στίχοι θα μπορούσαν να αγγίξουν κάθε έφηβο που αισθάνεται στο πετσί του την καταπίεση του οικογενειακού περιβάλλοντος. Μουσικά, το συγκρότημα είναι πιο ώριμο και αυτό φαίνεται πολύ εύκολα στο God Fodder. Τα μπάσα του Matt και του Alex "χορεύουν" μεταξύ τους και δυνεισπάλμαντον το ένα τις γραμμές του άλλου ενώ η κιθάρα του Ratt συμπληρώνει

το ρυθμικό τοίχο που δημιουργούν οι δύο μπασίστες μαζί με τον Dan τον "fast drumming man". Και είναι ευτυχισμένοι που η επιτυχία τους τους έχει δώσει τη δυνατότητα να μπορούν πλέον να πάιξουν με κουρδισμένα όργανα.

Μια που τώρα έχουν τέτοιες απλές πολυτελείες (και άλλες, πιο ακριβές, αν σκεφτείς ότι η Columbia τούς έδωσε 200.000 και δική τους ετικέτα, τη Furtive, για να κλείσει συμφωνία μαζί τους) ίσως ο John θα έπρεπε να ξανασκεφτεί την υποχρέωση του να δίνει αυτόγραφα στους fans του συγκρότηματος.

"Η υποχρέωση μας απέναντι στους fans μας, είναι να παίζουμε καλά και να γράφουμε καλά τραγούδια. Εκφράζουμε τους εαυτούς μας μέσα από τη μουσική μας. Διάφοροι άνθρωποι έχουν πει ότι έχω κάποιο πρόβλημα με το εγώ μου, αλλά είναι ακριβώς το αντίθετο απ' αυτό που νομίζουν ότι είναι". Ετσι συμβαίνει πάντα με τους pop stars, John!

Δισκογραφία: Singles-EPs

1. Ingredients EP (Chapter 22)
 2. Kill Your Television (Chapter 22)
 3. Find Out Why (Chapter 22)
 4. Happy (Furtive-Epic)
- LPs
1. Bite (Play It Again Sam) -συλλογή για την Ευρωπαϊκή αγορά με κομμάτια από τα δύο πρώτα EP
 2. God Fodder (Furtive/Epic)

GIRL TROUBLE

ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ιστορία αρχίζει το 1984. Δύο αδέρφια, ο Kahuna και η Bon έκινησαν τους Girl Trouble παίζοντας κιθάρα και τύμπανα αντίστοιχα. Αρχισαν να δοκιμάζουν τις δυνατότητές τους σε μιά ξύλινη παράγκα στον κήπο του πατρικού τους, στην Τακόμα της Ουάσινγκτον. Σ' αυτές τις πρώτες στιγμές τους βοηθάει ένας συμμαθητής και φίλος του Kahuna, ο Dale Phillips στο μπάσσο. Το σχήμα συμπληρώνεται από τον τραγουδιστή Kurt Kendall.

Για πρώτη φορά αποφασίζουν να παίξουν ζωντανά σε μιά τοπική Battle Of The

Bands οργάνωση, κάποιου κολλεγίου. Η ψηφοφορία τους αναδυκείται στην δεύτερη θέση - την πρώτη κέρδισε η μπάντα που είχε σαν μάνατζέρ της τον καταμετρητή των ψήφων! Γύρω στα 1985, αρχίζουν να παίζουν στο φημισμένο "Tropicana Club" στην Ολύμπια και στα θρυλικά για την περιοχή του "56th Street House" πάρτυ, στην πατρίδα τους. Ετσι έκιναν μιά παράδοση με σώου, που πλουτίζονται από τα διάφορα περιέργα δώρα που προσφέρει η μπάντα στο κοινό της. Η κατάσταση αυτή διαρκεί για ενάμισυ περίπου χρόνο, ώ-

σπου ο Kendall αποφασίζει ξαφνικά να εγκαταλείψει το γκρούπ.

Χωρίς αυτό να καθυστερήσει τα σχέδιά τους, οι Kahuna, Dale και Bon βρίσκουν αμέσως αντικαταστάτη: Ενα τεξανό που ζει στο Seattle, τον David Duet. Ετσι οι Girl Trouble συνεχίζουν τις εμφανίσεις τους, ιδιαίτερα στο Seattle, μέχρις ότου κάποια ταξίδια και κάποιες προσωπικές ασχολίες, υποχρεώνουν τον David να αφήσει το συγκρότημα, παρά τη θέλησή του, μετά από ένα χρόνο συμβίωσης. (Σήμερα ασχολείται με τους Cat Butt).

Είναι η στιγμή που ο πρώτος τραγουδιστής τους, βρίσκει την κατάλληλη ευκαιρία να δηλώσει: "Πραγματικά, έκανα μεγάλο λάθος που έφυγα από τους Trouble". Χρειάστηκαν τρία (!!!) ολόκληρα λεπτά "σύσκεψης" από τους άλλους τρείς για να επιστρέψουν.

Κάπως έτσι, η αυθεντική σύνθεση του γκρούπ, ξεκινά live σ' ολόκληρες τις βορειοδυτικές Πολιτείες.

Στις αρχές του 1987, ο Calvin Johnson από την "K Records" και ο Tim Olsen, πείθουν επιτέλους τους Girl Trouble ν' αρχίσουν την ηχογράφηση του υλικού τους. Η πρώτη, γίνεται σε μιά αποθήκη στην Ολύμπια, με ένα τετρακάναλο, που μόλις και μετά βίας λειτουργούσε (ακούστε το "She No Rattle My Cage" και θα καταλάβετε). Απ' αυτήν πάντως τη φάση, κυκλοφορούν δύο 45άρια στην "K". Στη συνέχεια η μπάντα ταξιδεύει στο γειτονικό Ελενσμπεργκ, στα Velvetone Studios, για να δουλέψει τα κομμάτια της, με παραγωγούς τον Tim Olsen και τον Steve Fisk. Κάπως έτσι εμφανίζεται το ντεμπούτο άλμπουμ, "Hit It, Or Quit It" (K/Sub Pop για την Αμερική, Next Big Thing για τον υπόλοιπο κόσμο).

Από κει και πέρα, δηλαδή από τις αρχές του 1988, τα πράγματα εξελίσσονται πολύ πιό γρήγορα. Ενα σίνγκλ στην προσωπική τους εταιρία Wig Out, ένα άλλο στην "K" κι ένα EP με 6 διασκευές στην Dionysus.

Είναι λποιόπον καιρός να βγουν απ' το καβούκι τους. Τον Οχτώβρη του 1988 έκινούν την πρώτη τους περιοδεία στα ανατολικά, μαζί με φίλους τους μουσικούς από

την "K". Σικάγο, Πίτσμπουργκ, Νέα Υόρκη και άλλες πόλεις, ενώ το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς εφορμούν στη Δυτική ακτή: Σαν Φραντσίσκο, Λος Αντζελες, Λας Βέγκας... Η δυναμικότητα και η λαχτάρα τους να παίξουν όσο καλύτερα γίνεται, το σκληρό και άγριο rock 'n' roll τους, τους κατατάσσει σε μιά από τις κορυφαίες μπάντες της Αμερικής. Και φυσικά, η Ιστορία συνεχίζεται.

Σημ. Οι Girl Trouble εκτός από τις συναυλίες τους και τους δίσκους, εκδίδουν κι ένα φανζίν με τίτλο "Wig Out". Η έκδοσή του άρχισε μόλις κατάλαβαν ότι ο τοπικός Τύπος δεν θα ασχολιόταν μαζί τους, όπως και με τα υπόλοιπα underground συγκροτήματα. Μέχρι σήμερα, έχουν βγει 16 τεύχη και μπορείτε να τα ψάξετε στη διεύθυνση:

WIG OUT, P.O.Box 44633, Takoma, WA 98444, USA.
Σημ. 2. Thanks to The Girl Trouble for their support and help, especially Bon.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΣΤΟΝ
ΜΙΧΑΛΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΟΤΕ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΤΟ ΓΚΡΟΥΠ;
Βon: Οι Girl Trouble φορμαρίστηκαν το 1984.

EΙΧΑΤΕ ΠΑΙΞΕΙ ΣΕ ΆΛΛΕΣ ΜΠΑΝΤΕΣ;

Βon: Οχι, αυτό ήταν το πρώτο σχήμα και για τους τέσσερεis μας.

ΠΟΙΟΣ ΓΡΑΦΕΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ;

Βon: Συνήθως όλοι μαζί. Ο Kahuna ή ο Dale έχουν ένα γενικό πλάνο στο μυαλό τους και όλοι μας μετά προσθέτουμε ιδέες και νότες μέχρι να βγει κάτι που μας αρέσει πραγματικά. Συνήθως ο Kurt κι εγώ έπινοούμε τη μελωδία. Κι αργότερα μόνος του εκείνος γράφει τους στίχους. Αλλά κάπου, κάποιος από τη μπάντα γράφει σχεδόν όλο το

κομμάτι. Για παράδειγμα, ο Kahuna έγραψε τα "But Baby" και "Neko Loves Rock 'n' Roll" για το νέο μας LP "Thrillsphere". Και εγώ έγραψα τα "My Baby's Gone" και "When Opposites Attack".

ΤΕΛΙΚΑ, ΠΟΙΟΣ ΜΠΑΝΤΕΣ ΣΑΣ ΕΠΙΗΡΡΕΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΟΙΕΣ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;

Βον: Ακούμε συνέχεια τα γκρούπ των βρετανικών Πολιτειών από τα 6T's, Sonics, Wailers, Kingsmen, και φυσικά τους Link Wray, Duck Dale και Duane Eddy. Επίσης γκαράζ, μπλουζ, ροκαμπίλ σχήματα από τη Βρετανία, πάντα 6T's, αλλά και νεότερες μπάντες σαν τους Ramones, Gun Club, Cramps, Tex and The Horseheads κλπ.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ ΑΝ ΟΙ GIRL TROUBLE ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΑΝ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΜΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΑΤΑ, ΞΕΡΝΤΑΣ ΒΕΒΑΙΑ ΠΑΝΤΑ, ΟΤΙ Η ΠΟΛΗ ΑΥΤΗ ΕΧΕΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΣΚΗΝΗ, ΜΕ ΤΗ SUB POP ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΗΜΑΤΑ. ΑΝ ΚΑΙ ΠΑΙΖΕΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕ TOYS TAD, MUDHONEY, GREEN RIVER ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΠΟΥΣ.

Βον: Κοίταξε, γεωγραφικά αν το πάρουμε, ζούμε 32 μίλια νότια του Σηάτλ και έτσι δεν ανήκουμε σ' αυτή τη σκηνή. Αυτό ναιώθουμε τουλάχιστον. Άλλωστε, το Σηάτλ είναι περισσότερο ένα μεγάλο κέντρο πολιτισμού, ενώ η Tacoma μια αιμώδης βιομηχανική πόλη όπου οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται τόσο για μουσική, όσο για να κάνουν την πόλη άνω κάτω, τρέχοντας με εκείνα τα υπερυψωμένα αυτοκίνητα με κίνηση στους τέσσερεις τροχούς.

Βέβαια, όπως είναι φυσικό, παίζουμε πολύ συχνά στο Σηάτλ και γνωρίζουμε καλά τους Mudhoney για παράδειγμα, αλλά ποτέ δε μας επηρρέασαν μουσικά. Τώρα όμως, λόγω της απίστευτης ανόδου της Sub Pop, υπάρχουν πάρα πολλές μπάντες με ποικίλες μουσικές φόρμες. Εμείς πάντως προτιμάμε τους Gashutter, τους Monomen τους Crows και τους Nighthawks.

ΠΕΣ ΜΟΥ ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ DIONYSUS ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΤΕ ΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΑΛ-

ΜΠΟΥΜ ΣΑΝ ΤΟ "STOMP AND SHOUT AND WORK IT ON OUT", ΜΕ ΕΞΗ ΔΙΑΣΚΕΥΕΣ ΑΠΟ ΤΑ 6T'S; Βον: Ο Lee Joseph, ιδιοκτήτης της Dionysus είναι φίλος μας τα τελευταία δύο χρόνια. Αυτός και η γυναίκα του, η Zebra Stripes, είναι πράγματι υπέροχοι άνθρωποι και επι πλέον, είμαστε και θαυμαστές των Yard Trauma. Στις συναυλίες μας παίζουμε πολλές διασκευές από παλιές βρετανικές μπάντες και τελικά αποφασίσαμε να τις ηχογραφήσουμε. Μόλις καταλάβαμε ότι το υλικό αυτό ήταν σπουδαίο, ο Tim Olsen πρότεινε να το κυκλοφορήσουμε σαν συλλογή. Τότε παίζαμε με τον Lee και τη Zebra σε μια κοινή συναυλία και τους είπαμε την ιδέα. Πραγματικά τους άρεσε και τότε μας ανέφεραν τη Dionysus. Μας άρεσε, εννοείται, σαν εταρέια και γενικά θέλαμε να δουλέψουμε με το Lee και τη Zebra και έτσι κυκλοφόρησε το όλμπουμ αυτό. Διαλέξαμε τα συγκεκριμένα κομμάτια γιατί ήταν τα πιο αντιπροσωπευτικά που παιζόντουσαν στην ενολαιίστικους χώρους εκείνης της εποχής.

ΕΧΩ ΠΡΟΣΕΞΕΙ ΟΤΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ STEVE FISK ΚΑΙ TIM OLSEN. ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΔΥΟ ΟΝΟΜΑΤΑ ΓΙΑ ΣΑΣ;

Βον: Ο Tim Olsen είναι συγγενής, γαμπρός μου συγκεκριμένα. Ξέρει πάρα πολλά σχετικά με τις rock 'n' roll μπάντες και είναι μαζί μας από την πρώτη στιγμή. Οποτε είχαμε προβλήματα, ιδιαίτερα τεχνικά, μπορούσαμε να βασιζόμαστε σ' αυτόν. Κατά τη δάρκεια των πρώτων μας εμφανίσεων δεν είχαμε καθόλου πείρα και δε μπορούσαμε ποτέ να δώσουμε στον ηχολήπτη να καταλάβει τι ακριβώς χρειαζόμασταν. Εποιη, παίρναμε μαζί μας τον Tim που ήταν κάτι σαν "μεταφραστής" μεταξύ εμάς και του ηχολήπτη. Οι πρώτες μας ηχογραφήσεις έγιναν με τη βοήθεια του Calvin Johnson, αλλά είχαν ολέθρια αποτελέσματα. Ωστού, φωνάζαμε "ΒΟΗΘΕΙΑ!" και ο Tim μαζί με τον Calvin κατάφεραν να ηχογραφήσουν τα πρώτα μας singles. Αργότερα, όταν μπήκαμε σε πραγματικό στούντιο, γνωρίσαμε τον

Steve Fisk. Ο Steve είναι μια τοπική διασημότητα. Κάποτε έπαιζε σε μια μπάντα, τους Pell Mell, ενώ τώρα ακολουθεί σόλο καριέρα και κάνει παραγωγή για ονόματα σαν τους Screaming Trees. Απ' την πρώτη στιγμή ο Tim κατάλαβε πως ο Steve είναι εξαιρετικός στη δουλειά του και ακύρως γίναμε φίλοι. Τώρα πια, όπως καταλαβαίνεις, δε μπαίνουμε σε στούντιο χωρίς τον Steve και τον Tim.

ΕΧΕΤΕ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΦΑΝΖΙΝ, ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΙ ΓΙΝΕΣΤΕ ΟΛΟΕΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΟΙ. ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΞΗ SINGLES ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΑΜΠΟΥΜΣ, ΠΟΙΟ ΑΛΛΟ ΟΝΕΙΡΟ ΘΕΛΑΙΝ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΟΥΝ ΟΙ GIRL TROUBLE; ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Ι-ΣΩΣ; ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΕΙΣΤΕ ΑΡΚΕΤΑ ΔΗΜΟΦΙΛΕΙΣ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ.

Βον: Θα συνεχίσουμε να κυκλοφορούμε το "Wig Out" και έχουμε κάποιες ιδέες με τις οποίες θέλουμε να πειραματίστουμε περισσότερο. Γυρίσαμε από μια περιοδεία στη Δυτική Ακτή με αρκετή επιτυχία. Παίζαμε δυό φορές στο LA μαζί με τους υπέρο-

χους Pop Defect και τους Yard Trauma. Περάσμε υπέροχα με τους φίλους μας στην Καλιφόρνια και πήγαμε στη Νίσνειλαντ, μια εμπειρία που τη συστήνουμε ανεπιφύλακτα. Ομως για την ώρα δε σχεδιάζουμε τουρνέ στην Ευρώπη.

ΜΕ ΤΙ ΆΛΛΟ ΑΣΧΟΛΕΙΣΤΕ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ GIRL TROUBLE;

Βον: Από το γκρούπ δε βγάζουμε αρκετά χρήματα. Ο Kahuna είναι κοσμηματοπώλης, ο Kurt δουλεύει σε εστιατόριο, ενώ η Dale και εγώ δουλεύουμε για ένα μη κερδοσκοπικό οργανισμό κατασκευαστών οργάνων, που ονομάζεται "The Guild Of American Luthiers". Μαζί με τον Tim τυπώνουμε ένα περιοδικό.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΑΣ;

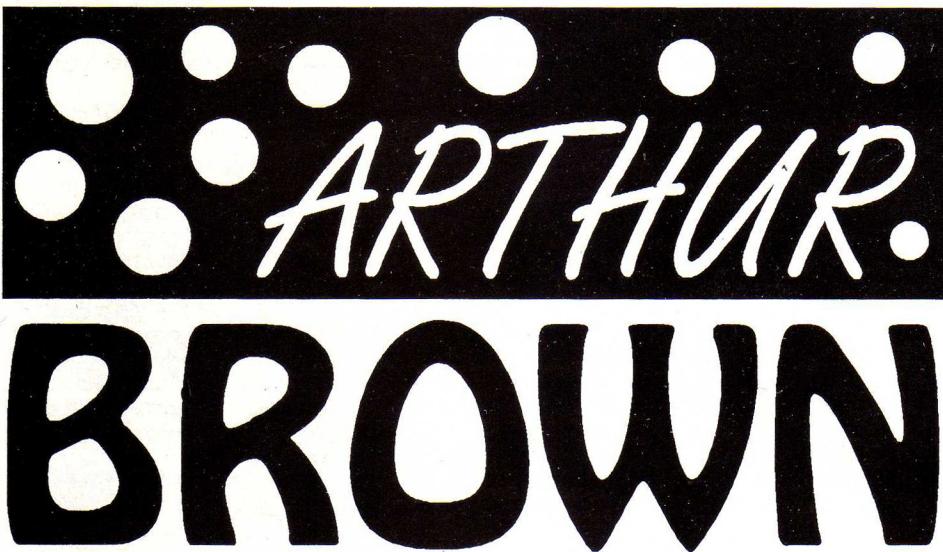
Βον: Θα ξεκουραστούμε για λίγο και θα γράψουμε νέα τραγούδια. Εχουμε έρθει σε επαφή με πολλές δισκογραφικές εταιρίες και υπάρχουν πολλές πιθανότητες να κυκλοφορήσουμε υλικό σε μερικές από αυτές. Γενικά δε βιαζόμαστε καθόλου!

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- Riverbed/She No Rattle My Cage (45", K, 1987)
Old Time Religion/Tarantula (45", K, 1987)
Hit It, Or Quit It (LP, K/Sub Pop, 1988)
Batman/The Truth (45" with Steve Fisk, 1989)
Gonna Find A Cave ("Sub Pop 2000 Compil.", 1989)
The Hustler ("Here Ain't The Sonics Compil.", Estrus/Popllama, 1989)
When Opposites Attack/Gospel Zone & Homework (45", Wig Out, 1989)
Blue Christmas/Sleigh Ride ("Christmas Compil.", Regal Select, 1989)
Stomp And Shout And Let It All Out (EP, Dionysus, 1990)
Walking The Dog ("Estrus Lunch Box Compil.", Estrus, 1990)
Cleopatra & The Slaves/Who Do You Think You're Foolin'/Mercy (45" Wig Out, 1990)
Thrillsphere (LP, Popllama, 1991)

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΤΡΕΛΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ

του Σακη Ευσταθίου

Ο Arthur Brown κατάγεται από το Ουίτμπι, στις ακτές του Υόρκσαϊρ και είναι γιός του Peter Wilson (που έπαιζε πιάνο σε κάποια παμπ), ή ενός Νεκρομάντη ονόματι MORDO από την Κορνουάλη, αρχηγού Δρυΐδη, μιάς λατρείας του Φεγγαριού, σύμφωνα με τον "κίτρινο" Τύπο εκείνης της εποχής.

Η πρώτη του εμφάνιση, ήταν όταν τραγούδησε ντουέτο με τον αδεφό του Colin, σε μιά εκκλησία.

Οταν έγινε 11 χρονών, η οικογένειά του μετακόμισε στο Κάρντιφ. Καλές, λοιπόν, επιρροές είχε ο Arthur. Αυτός όμως ονειρεύοταν ένα "Τρελό Κόσμο", γι' αυτόν και τους άλλους. Πίστευε ότι η ρορ δεν ήταν απλά ένα μουσικό κίνημα, αλλά και πολιτικοκοινωνικό με την ευρύτερη έννοια και πως θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν μέσο προπαγάνδας, ενάντια σε κάθε τι το κατεστημένο. Ο

Arthur Brown είναι ο πιό υποτιμημένος διαβρωτής των μοντέρνων συστημάτων, έτσι δήλωνε στο N.M.E. (10/8/68) και είχε δίκιο. Το "Crazy World Of Arthur Brown" ήταν μιά από τις τελευταίες προσπάθειες που το underground βγήκε αποτελεσματικά στην επιφάνεια για να αλλάξει τον τρόπο που οι περισσότεροι βλέπουν τον κόσμο. Χωρίς φυσικά, η αλλαγή αυτή να υπα-

γορεύεται από "πάνω".

Σαν έφηβος, ξεκίνησε να μάθει μπάντζο, κιθάρα, διπλό μπάσσο, έκανε κλασσικές σπουδές και γενικά ήταν αρκετά καλός για να παίξει για λίγο καιρό μπάσσο στους DAVE MORGAN'S TRADITIONAL BAND. Το 1964, βρέθηκε στο Πανεπιστήμιο του Ρήγινγκ, μελετώντας φιλοσοφία. Εκεί έφτιαξε ένα rhythm 'n' blues συγκρότημα, τους BLUES AND BROWN. Επαιζε ακόμα μπάσσο, στους "πανεπιστημιακούς" "READING UNIVERSITY TRAD. BAND". Το 1965 μπήκε στους SOUTH WEST FIVE, που γήγορα υποτην καθοδήγησή του, άλλαξαν σε ARTHUR BROWN UNION, παίζοντας κομμάτια του James Brown, μέσα στο κλίμα της εποχής.

Δεν άντεχαν ένα χρόνο και διέλυσαν, αν και είχαν κάνει πολλά live. Το πνεύμα του Arthur Brown, ήταν ανικανοποίητο.

Ο πρώτος του δίσκος κυκλοφόρησε το 1965. Ενα διπλευρο flexi στην Reading Rag Records. Στην πρώτη πλευρά υπήρχε το "You don't Know" και στη δεύτερη το "You'll Be Mine" με υπογραφή A. BAND THE DIAMONDS. Το δισκάκι μάλιστα αυτό, αναφέρει τον Paul Samwell των Yardbirds, σαν συντελεστή και συνεργάτη.

γυρίζει άφραγκος στην Αγγλία. Δουλεύει σε ένα εργαστήριο παπούτσιών (απ' όπου διώχτηκε κακήν - κακώς γιατί έβαψε τους τοίχους και χόρευε πίσω από τα ράφια). Εσκαψε δρόμους, έπλυνε πιάτα και δημιούργησε ένα γκρούπ με ένα σαξοφωνίστα, ένα μπασσίστα που έπαιζε μόνο μια νότα αλλά φορούσε ένα καπέλο γεμάτο φώτα και τον Vincent Crane στο όργανο. Ο ήχος τους, ένα περίεργο μπλέξιμο θορύβων, που δημιουργούσε ο Brown, χτυπώντας τα σαξόφωνα, με ένα τεράστιο ραβδί, από αυτά που χρησιμοποιούν οι τυφλοί. Υστερά από λίγες εμφανίσεις, ο Arthur Brown δέχεται να μπει στους FOUNDATIONS, αλλά γρήγορα τους εγκατέλειψε. Το μόνο κέρδος του, ήταν η γνωριμία του με τον Crane που καταγόταν από το Ρήγινγκ. Εκείνος είχε ένα γκρούπ που λέγονταν VINCENT CRANE COMBO και παίζαν στο Λονδίνο. Ήταν ακόμα, μουσικός επιμελητής του "The World Engine" που παρήγαγε μικτά σώου (μουσική, σκέτες, ποιήματα).

Το συγκρότημα ξανασχημάτιστηκε και κέρδισε μια μόνιμη θέση στο κλάμπ "7 1/2" όπου είχε κάνει το ξεκίνημά του ο Jimi Hendrix. Η αντιμετώπιση όμως που είχαν, ήταν απαίσια. Οι ιδιοκτήτες είχαν βαρεθεί τους χίπις και αποφάσισαν να το κάνουν κλαμπ για χρηματιστέφ Ετσι, κατηγόρησαν τα μέλη του γκρούπ ότι "μύριζαν" και τους ψέκαζαν με αποσμητικά χώρου! Τους κλείναν τα φώτα και εκείνοι φεύγαν με τα τέσσερα. Μιά νύχτα, τους παρακολούθησε ο Joe Boyd και τους πρόσφερε μια θέση στο κλαμπ "U.F.O.", στέκι των Pink Floyd και άλλων γνωστών.

Μετά τα πρώτα σώου εκεί, ο Arthur Brown, συνειδητοποίησε ότι έκανε το πιό δύσκολο κοινό της Αγγλίας, να χορεύει. Επαιζαν από 45 λεπτά μέχρι δύο ώρες, ανάλογα με τη ροή των πραγμάτων. Και τα τρία μέλη του γκρούπ είχαν διαφορετική μουσική παιδεία, πράγμα που έκανε τον ήχο τους πολύ παράξενο. Ο Brown είδε τον κόσμο να μιμείται μερικές φιγούρες και κατάλαβε πως αφομούσαν την εικόνα. Ετσι άρχισε να εξελίσσει το πρόγραμμά του, σε θετρικό σώου. Μια αληθινή ηχητική και οπτική διέγερση. Μεικ - απ, μάσκες, κουστούμια και

ένα σουρωτήρι για κράνος, με κολλημένα κεριά, όπως πάντα. Μία φορά, φόρεσε ένα κακόγουστο κράνος γεμάτο πετρέλαιο και λίγο έλλειψε να αυτοπυρπολθεί. Η ώψη του θύμιζε Σατανά με κέρατα και φλόγες. Πολλοί μύθοι δημιουργήθηκαν γύρω του κι αυτός τους συντηρούσε με το παραπάνω.

Η ατραξίδιον ήταν πλέον σίγουρη. Η συμμετοχή του στο "14 Hour Technicolor Dream", στο "Alexandra Palace", τον Απρίλη του 1967, ήταν καθοριστική. Ανάμεσα στους θεατές, βρισκόταν και ο Pete Townsend που διέκρινε τις προοπτικές του γκρούπ και τους έπεισε να υπογράψουν συμβόλαιο με την Track. Αποτέλεσμα, Το σινγκλ "Devil's Grip/Give Him A Flower". Η πρώτη πλευρά, ένα άσμα σατανικό - μυστικιστικό, στίχοι θυελλώδεις, υπόκρουσητη ντράμις και οργάνου. Δεύτερη πλευρά, ένα ψυχεδελικό, σατιρικό κομμάτι, που έδινε οδηγίες συμπεριφοράς, όταν είχαν προβλήματα με τους μπάσους. Ο δίσκος άμως, απέτυχε να πουλήσει, κάτι που δεν επηρέασε τη φήμη τους, που όλο και μεγάλωνε.

Τον Αύγουστο του 1967, κάναν μια πετυχημένη εμφάνιση, στο 7ο Jazz and Blues Festival. Την ίδια εποχή, το ονομά τους ακούστηκε και στο εξωτερικό, όταν έπαιξαν σε ένα σουηδικό φεστιβάλ.

Ο Arthur Brown είχε αρχίσει να βρίσκει δρόμους έκφρασης και εξαλλοσύνης. Η τελευταία τον συνόδευε όταν αποπειράθηκε να βγάλει το Νόμο της Βαρύτητας λάθος και έπιασε τα δάχτυλα του ποδιού του.

Εκείνη την εποχή, η μάντη του πήρε μέρος σε μάταινία με τίτλο "The Committer" με πρωταγωνιστή τον Paul Jones και μουσική των Pink Floyd.

Ήταν πλέον ώριμοι για ένα άλμπουμ. Ο Arthur Brown συνέλαβε τον τίτλο βλέποντας "μέσα" του: "The Crazy World Of Arthur Brown". Την παραγωγή ανέλαβε ο Kit Lambert με τη βοήθεια του Pete Townsend. Χρησιμοποιήθηκαν έγχορδα και πνευστά για να δώσουν τη δραματική εικόνα των light shows του Brown. Και τι είδους εικόνα μπορούσε να σχηματίσεις, ακούγοντας το LP: Φλόγες, φόβος, ηδονή. Δαιμονισμένα φωνητικά, χάος, Κόλα-

ση!

Τα τρία πρώτα κομμάτια, είναι η εξιστόρηση κάποιου που ταξιδεύει στον Κάτω Κόσμο. Εισητήριο; Μα τι άλλο; Το acid: "Άναιμες εκκρήξεις στο μυαλό μου/με θρυψαλίαζουν σε σταγόνες βροχής/πέφτοντας από ένα κίτρινο ουρανό/πορτοκαλί πρόσωπα μέσα σε μάτι ανοιχτό/Σταματήστε με όσο τραντάζομαι/φωνές από ένα κόσμο χαμένο. Πάρε αυτή τη φωτιά, το πρόσωπό μου κάψε/Ασε με να σ' αγαπήσω." (Από το "Prelude - Nightmare")

"Ημουν ξαπλωμένος στο χόρτο, κοντά σ' ένα ποτάμι/Και καθώς έγραφα, το χόρτο έγινε άλλος/και το ποτάμι θάλασσα/και μέσα από τη θάλασσα ξεπήδησαν φλόγες/και ο άλλος και γόταν/και η ανάσα με γέμισε κάπνια/πήρε φωτιά το μυαλό μου. (Από το "Fanzare - Fire Poem")

"Είμαι ο Θεός του Κολασμένου Πυρός και θα σας φέρω τη φωτιά/Θα καείτε/Φωτιά... Να καταστρέψετε ότι φτιάχατε/Φωτιά... Να τελειώσει ότι απέμεινε/Τέλος στο μυαλό σας, το τιποτένιο μυαλό σας/Θα σας νοιώθω να καίγεστε" (Από το "Fire").

Ενα θυελώδες ντράμις να συνοδεύει τα διαβολεμένα φωνητικά του Brown, που φτάνουν σε απίθανες οκτάβες, ηχητικά σκαμπανεβάσματα που ανέβαζαν τον πυρετό των χίπις. Η πρώτη πλευρά του δίσκου, ήταν μια μικρή συλλογή κομματιών από μια ολοκληρωμένη άπερα του Arthur και του Crane με τίτλο "Tales From The Neurotic Nights Of Hieronymus", στην οποία ο κόσμος μίλιαγε με τον Hieronymus και διάφορους Θεούς που τον επισκέπτονταν. Αυτά τα τραγούδια άμως στέκονταν άνετα μόνα τους, σαν αυτούσια μουσικά θέματα. Η δεύτερη πλευρά, έχει κάτι περισσότερο από μιά απλή δόση rhythm 'n' blues, soul, jazz και περιέχει και τα δύο "lover versions", "I Put A Spell On You" του Screaming James Hawkins και το "I've Got Money" του James Brown. Πλευρά με "Crazy World" μεταχειρίστη, όπως το χαστικό άσμα "Spontaneous Apple Creation" και το στοιχειωμένο "Child Of My Kingdome". Ήταν ένα μουσικό τρίο που έθεσε τους όρους του θεατρικού

rock, ότι δηλαδή τα θεατρικά θέματα δεν έχουν νόημα χωρίς μουσική που να μπορεί να σταθεί μόνη της.

To Μάρτιο του 1968, οι "Crazy World" κάνουν μια περιοδεία στην Ιταλία με τον Mick Greenwood στο μπάσο. Και το Μάη, ξεκινούν την πρώτη αμερικανική τουρνέ, που θα διαρκούσε 6 βδομάδες. Η διαφήμιση ήταν καλή και τα σώου του Arthur Brown απίστευτα σε επινοήσεις και κόστος. Η μουσική του γκρούπ, γινόταν ολοένα και πιό πειραματική. Χρησιμοποιήθησαν τα πρώτα wem Noise Boxes στη σκηνή και ο Arthur έπαιζε ένα σόλο στην tuba αποτελουμένο από παράξενους θορύβους. Υπήρξαν φήμες, ότι κατά την τουρνέ τα μέλη της μπάντας έπαθαν νευρικό κλονισμό. O Drachen και ο Vincent είχαν σπαστεί και πριν το τέλος της τουρνέ τα παράτησαν. Ο Brown ανγκάστηκε να τους αντικαταστήσει με τον Jeff Cutler και τον Dick Henningham.

Tον Ιούνιο και ενώ η συναυλία εξελισσόταν, το άλμπουμ κυκλοφορεί ταυτόχρονα σε Αγγλία, Αμερική (από την Atlantic). Εμεινε στο τορ - 10 για 8 εβδομάδες και το σινγκλ "Fire" έμεινε 14 εβδομάδες στα charts και για μάτι στο No 1 (14 Αυγούστου). Μεγάλη επιτυχία, αλλά ο μόνος που έχει μείνει στον Brown είναι ο Greenwood. Παίρνοντας τον Carl Palmer (μελλοντικό Atomic Rooster και Emerson Lake & Palmer) στα ντράμις και τον Pete Solley στο όρ-

γανο, εμφανίστηκαν στην τηλεόραση και προκάλεσαν σάλο, τουλάχιστον. Είχαν ντυθεί με μπερτες, μεικ απ κλπ. σαν δαιμονικούς υπηρέτες. Τον Αύγουστο, πρωταγωνιστούν στο 8ο Jazz -Blues Festival του Ουίνστορ.

H είσοδος του γκρούπ στο φεστιβάλ ήταν μιά καλά οργανωμένη θεατρική παράσταση. Ενας μεγάλος στρατός από χορευτές και κλόουν, παρέλασαν και ακολουθούσαν τον Arthur Brown που κρεμόταν από ένα γερανό. Εκαναν σπουδαία εντύπωση. Μα ένα σοβαρό απύχημα μετρίασε τη χαρά τους, όταν ένα πεζούλι κατάρευσε κάτω απ' το βάρος των υπεράριθμων φανς, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν αρκετοί. Σε μιά άλλη υπαίθρια συναυλία, ο Brown εμφανίστηκε πάνω σε Ρωμαική άμαξα που την έσερναν μαύρα άλογα.

Tότε το γκρούπ ανακοίνωσε ότι θ' αρχίσει να δουλεύει το δεύτερο άλμπουμ του, "The Trials Of Magicians", μιά θεατρική παράσταση για ένα μάγο που οδηγήθηκε στην Ιερά Εέταση την ώρα που έφτανε στο αποκορύφωμα της δύναμής του. Δυστυχώς, αυτό το σχέδιο έμεινε απλή αναγγελία και δεν κυκλοφόρησε παρά μόνο το 1988 από τη Reckless και με τίτλο "Strangelands".

Εκείνη την εποχή (Οχτώβρης) πήραν μέρος σε μιά περιοδεία μαζί με Who, Small Faces, Joe Cocker. Είχαν γίνει όνομα ολκής και ήρωες του αγγλικού underground. To

για το οποίο μιλούσε, ήταν το ταξίδι του στον Αμαζόνιο, προς αναζήτηση του γαγε, ενός φυτού που λεγόταν ότι σου δίνει τηλεπαθητικές ικανότητες. Ενοιωσα αμέσως, ότι δε χρειαζόταν τόσο πολύ αυτά τα πράγματα. Θα μπορούσα να προσπαθήσω να του εξηγήσω πως δουλεύει το "αραβικό τηλέ - φωνο" στην Ταγγέρη, αλλά είμαι σίγουρος πως δε θα ήθελε να ακούσει εκείνο τον καιρό. Ανταλλάξαμε ιδέες πολύ καιρό αργότερα, όταν βρεθήκαμε στο Παρίσι".

Μετά τον πόλεμο, αναγνωρισμένος για δύο μελέτες του πάνω στο θέμα της δουλείας και εξοπλισμένος με μια από τις πρώτες υποτροφίες του ίδρυματος Fulbright, ο B. Gysin σπούδασε για ένα χρόνο στη Γαλλία. Ανοιξε το περίφημο Μαροκινό εστιατόριο "Οι 100 και 1 Νύχτες της Ταγγέρης", μόνο και μόνο για να ακούει κάθε βράδι τους *Master Musician Of Jaïouka* (μιά ορχήστρα παραδοσιακής μουσικής), μέσω των οποίων ήθελε σε επαφή με τη μαγεία και τα απόκρυφα του Μαρόκου.

"Τόσο οι παράξενες συναντήσεις, όσο και οι ασυνήθιστες εμπειρίες, με οδήγησαν στο να σκέφτομαι για τον κόσμο και για τις δραστηριότητές μου σ' αυτόν, με ένα τρόπο που αργότερα ονομάστηκε ψυχεδελικός... Έχω περάσει πάνω από το ένα τρίτο της ζωής μου στο Μαρόκο, όπου η μαγεία είναι κάτι που εμφανίζεται καθημερινά, κυμαινόμενη από την απλή δηλητηρίαση, έως τις πιο απόκρυφες εμπειρίες. Έχω δοκιμάσει μερικές από αυτές τις εκφράσεις της μαγείας, μαζί με άλλα πράγματα και αυτό σου αλλάζει λίγο - πολύ, την οπτική σου γωνία. Οποιος καταφέρει να περάσει από τη δική του κουλτούρα σε κάποια άλλη, μπορεί να στεθεί εκεί και να ξανακοιτάξει την πρώτη με ένα άλλο μάτι... Η μαγεία αυτοονομάζεται "Η Άλλη Μέθοδος"... εξασκείται πιο επισταμένα από τους κανόνες υγιεινής στο Μαρόκο (αν και οι εκστατικού χοροί, ακούγοντας τη μουσική των κρυφών αδελφοτήτων, είναι εκεί μιά μορφή ψυχικής υγιεινής). Ξέρεις ποια είναι η μουσική σου, όταν μιά μέρα την ακούς κάπου; Μπαίνεις στο νότημα και χορεύεις... Αναπόφευκτα βγαίνει και σε αυτά που κάνω, στις τέχνες που εξασκώ."

Ο B. Gysin χρεωκόπησε, "όχι λόγω χρημάτων, αλλά λόγω μαγείας". Βρήκε ένα μικρό πακέτο κρυμμένο στο εστιατόριό του, με σπόρους, χαλίκια, κομμάτια σπασμένου καθρέφτη (όλα από εφτό) και ένα είδος φυλαχτού που περιείχε ένα μικρό γράμμα. Τα γράμματα πήγαιναν από δεξιά προς αριστερά και από πάνω προς το κάτω μέρος, σχηματίζοντας ένα καβαλιστικό πλέγμα. Καλούσε το δάιμονα του καπνού να "κάνει τον Massa Brahim να φύγει από αυτό το σπίτι, όπως ο καπνός φεύγει από τη φωτιά και να μην ξαναγυρίσει ποτέ".

Λίγες μέρες αργότερα, με την έγκαιρη και συντριπτική συνδρομή μερικών Αμερικάνων Σαιεντολόγων (σημ. μτφ. Υευδόθρησκεία, βασισμένη στις "διδασκαλίες" του L.Ron

Hubard), ο B. Gysin έχασε το εστιατόριο και βρέθηκε έξω "με τα ρούχα που φορούσα".

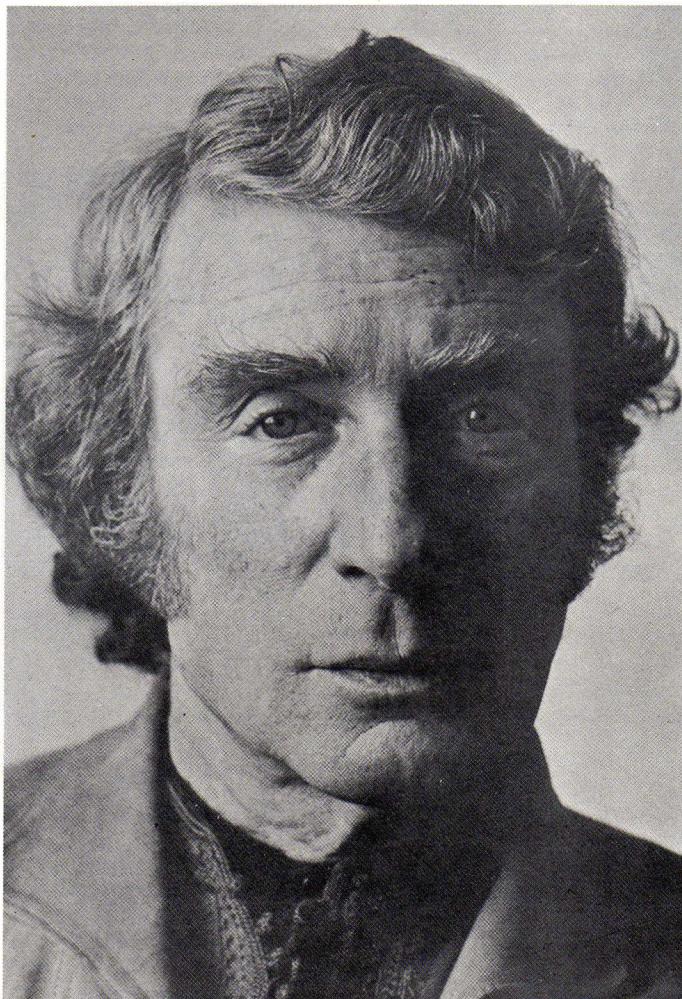
"Κατάφερα να πάω στο Λονδίνο, όπου πούλησα τους πίνακές από τη Σαχάρα και μετά πήγα στο Παρίσι. Εκεί, στην πλατεία Σεν Μισέλ, συνάντησα τον W.S. Burroughs που είχε μιά γκριζοπράσινη όψη. Με ρώτησε αν θέλω να "φτιαχτώ" και για πρώτη φορά σ' όλα τα χρόνια που τον ήξερα "φτιαχτήκαμε"..." Ο Paul Bowles έλεγε συχνά στον B. Gysin ότι αυτό θα γινόταν μιά μέρα.

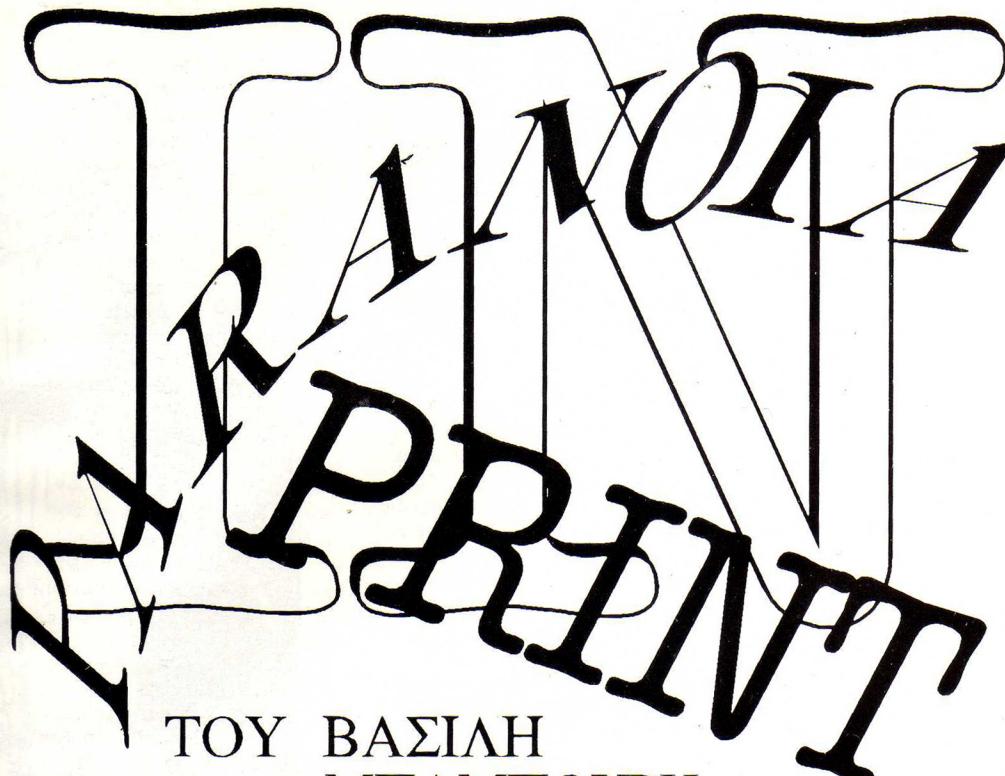
"Οι προθέσεις μου, κατά κανένα τρόπο δεν είναι διδακτικές", έλεγε ο B. Gysin. "Βλέπω τη ζωή, σαν μιά τυχαία συνεργασία, που αποδίδω στο γεγονός ότι κάποιος ανακαλύπτει τον εαυτό του σε μιά κατάλληλη στιγμή και σε ένα κατάλληλο τόπο. Για μας, ο "κατάλληλος τόπος", ήταν το φημισμένο Beat Hotel..."

Ο W.S. Burroughs ήταν ήδη εγκατεστημένος στο Beat Hotel με την παλιά του βαλίτσα γεμάτη μουχλιασμένα χειρόγραφα, όταν συναντήθηκε με τον B. Gysin. Ο B. Gysin είχε ζήσει στην οδό Git Le Coeur πριν από τον πόλεμο σε μάλλον καλύτερες συνθήκες. Το μέρος το οποίο πρωτοανακαλύψει ο Άλεν Γκίνσμπεργκ, που το διέδωσε στα μέσα της δεκαετίας του '50 και σχεδόν όλοι όσοι κατευθύνονταν από την Καλιφόρνια στο Κατμαντού, περνούσαν από το ξενοδοχείο αυτό. Ο B. Gysin μετακόμισε στο δωμάτιο 25.

Ο W.S. Burroughs, που εκείνη την εποχή προσπαθούσε να τελειώσει με το "Naked Lunch" και την πρέζα, ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμος να ακούσει τις ιδέες του B. Gysin πάνω στην μαγική - τεχνολογική προσέγγισή του στο γράψιμο, καθώς και να δοκιμάσει στην πράξη τις μεθόδους που είχε ευφεύρει ο B. Gysin και τις οποίες ο W.S. Burroughs αναγνώρισε αμέσως σαν τρόπους διαφυγής - διαφυγής από την ίδια την ανθρώπινη μορφή.

Το γράψιμο και η ζωγραφική, γίνονταν ένα στην τέχνη του B. Gysin, ειδικά μετά την ανάμιξη του μάγου στο εστιατόριό του, στο Μαρόκο. Αν και έφυγε από το Μαρόκο "μόνο μα το πουκάμισό του", ωστόσο ο B. Gysin είχε πολλά κόλπα στα μανίκια του. Το καβαλιστικό πλέγμα, ενσωματώθηκε στο έργο του και οι πίνακές του μεταβλήθηκαν όλο και περισσότερο σε συνταγές και εξορκισμούς, που πρόθεση είχαν να προκαλέσουν κάποια ιδιαίτερα αποτελέσματα στους θεατές. Στην φιλοσοφία του Ισλάμ, ο κόσμος είναι μία μεγάλη άδεια έκταση, σαν την έρημο της Σαχάρα, ενώ όλα τα συμβάντα έχουν γραφτεί. Με τον ίδιο τρόπο, οι άδειες έρημοι του B. Gysin, μεταβλήθηκαν σε γραμμένες ερήμους, που έχουν γραφτεί με φορά από δεξιά προς τ' αριστερά, όπως στα Αραβικά και μετά, γυρίζοντας την σελίδα, με φορά από πάνω προς τα κάτω, όπως στα Γιαπωνέζικα, μέσα στο καβαλιστικό πλέγμα. "Η ζωγραφική του B. Gysin ασχολείται ευθέως με τις ρίζες που έχει η τέχνη στη μαγεία", έγραψε ο W.S. Burroughs. "Η ζωγραφική

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΑΜΠΟΥΡΗ

αθειά μέσα στους αχαρτογράφητους διαδρόμους του λαβυρύνθου που ονομάζεται ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΤΥΠΟΣ, (Underground Press για τους ξενομαθείς), μακριά από κάθε κρυόκωλη, συμβατική και άτολμη παρουσίαση fanzines από τα media, στ' ανήλιαγα βάθη όπου όλοι μας συνθίζουμε να θάβουμε τα πιό σιχαμερά κομμάτια της πραγματικότητας, με την ελπίδα ότι θα ξεχάσουμε την ύπαρξή τους. Εκεί,... εκεί θα σας πάει αυτό το άρθρο. Οχι ήρεμα κι ευγενικά, αλλά βουτώντας σας από το λαιμό και σέρνοντάς σας με μανία, αγνοώντας αν εσείς ουρλιάζετε. Θα το αντέξετε;

Κάντε ένα τεστ, προτού προχωρήσετε παρακάτω:

Σταθείτε μπροστά στον καθρέφτη, κυττάξτε το είδωλό σας (όσοι έχετε) κατάματα και πείτε "Είμαι παράξενος". Αν δε συμβεί τίποτα και μετά από λίγο πείτε: "Ωχ αδερφέ, τι κάνω εδώ σα μαλάκας;" καλύτερα προσπεράστε αυτές τις σελίδες. Αν όμως το είδωλό σας απαντήσει κάπως έτσι: "Ωρες - ώρες, δε σε καταλαβαίνω καθόλου. Μήπως έχεις αρχίσει να τα χάνεις;" τότε προχωρήστε άφοβα. Είστε και σείς ένα ατελές προιόν, μιας μαζικής γραμμής παραγωγής μηδενικών, σωστοί μέσα στην ελαττωματικότητά σας, φτιαγμένοι από την ίδια "κακιά" πάστα που είναι φτιαγμένοι και οι εκδότες των παρακάτω εντύπων (αυτοί δηλαδή που τα εκδίδουν σε κάτι αρρωστημένα μυαλά σαν τα δικά σας).

Αυτό είναι ένα ταξίδι στην καρδιά της παραξενιάς. Πριν φύγουμε, μια συμβουλή: Ελέγχετε τα εισητήριά σας, γιατί μερικά είναι χωρίς επιστροφή...

Δεν είναι περίεργο που η πλειοψηφία των παρακάτω εντύπων προέρχεται από την μαμά Αμερική. Εκεί που βρίθει η εκμετάλλευση του ανθρώπου απ' τον άνθρωπο, εκεί που ο πουριτανισμός και η κακοποίηση ανηλίκων βασιλεύουν, εκεί γεννιούνται κατά καιρούς κάποια νόθα παιδιά, που ενδόμυχα πολλοί από μας θα ήθελαν να πνίξουν στα σάπια νερά ενός υπονόμου. Ενα τέτοιο παιδί, είναι και το BOILED ANGEL, στο άγγιγμα του οποίου καίγεται η σάρκα κάθε πιστού Χριστιανού. Στις χρωματιστές σελίδες του, παρελαύνουν γνωστά πρόσωπα της Καινής Διαθήκης, που επιδίονται σε κάθε είδους (φτου Παναγίτσα μου!) ακολασίες. Ας μη μπουμε σε λεπτομέρεις (μη μας κλείσουν και το περιοδικό), αλλά ας αρκεστούμε στο ότι ένα σκίτσο, ας-πούμε, της Παναγίας, ενώ αυνανίζεται χρησιμοποιώντας τον Εσταυρωμένο σαν φαλλικό όργανο, δεν είναι τίποτα το τρομερό, μπροστά στα υπόλοιπα περιεχόμενα κάθε τεύχους. Στα σκίτσα και τα κείμενα που απαρτίζουν αυτό το πραγματικά ψυχαγωγικό 'zine, θα βρει κανείς νεκροφιλία, αιμομιξία, νεκροφαγία, κτηνοβασία κι ένα διακαές μίσος για κάθε είδους χριστιανική ή αστυνομική εξουσία. Όλα δοσμένα μέσα από το αναγνωρισμένο ταλέντο ενός επιτελείου με μέλη όπως ο Scott Cunningham, ο Bob(1), ο Paul Weinman(2) και βέβαια ο Mike Diana, ο μπαμπάς του Boiled Angel. Επενδύστε χωρίς φόβο, αλλά με πολύ πάθος.

Επόμενο σταθμός, είναι το διάσημο HOW TO KILL, που δεν είναι άλλο από αυτό που λέει ο τίτλος του: Μία μελέτη πάνω στους δεκάδες τρόπους με τους οποίους μπορείτε να σκοτώσετε ένα συνάνθρωπό σας! Λεπτομερή διαγράμματα συνοδεύουν τον κάθε τρόπο, καθώς και λίαν επειγηματικές λεζάντες που σιγουρεύουν την επιτυχή σας σταδιοδρομία ως δολοφόνου. Είτε είστε παρανοιός, σας τη δίνουν όλοι και "κάποια μέρα θα τους δείξετε εσείς", είτε απλά θέλετε να ξεκάνετε αυτό το σιχαμερό γείτονα που σας τα πρήζει με τον

M.C.Hammer απ' το πρωί ως το βράδυ, δεν πρέπει να αγνοήσετε το *How To Kill*. Επτά τεύχη γραμμένα με υπευθυνότητα και μεράκι από τον John Minnery.

Και βέβαια αν γίνετε γνώστες όλων των περιεχομένων του παραπάνω εντύπου, ίσως φτάσετε να πείτε **MURDER CAN BE FUN!** Αυτό είναι το όνομα του πίνευματικού παιδιού του Johnny Marr (ΠΡΟΣΟΧΗ!! Δεν είναι ο κιθαρίστας των Smiths!). Στα δώδεκα τεύχη του θα βρείτε, εκτός από αφιερώματα σε δολοφόνους, όπως Ed Kemper, Herbert Hullin κλπ. άρθρα για αστείους θανάτους, όπις για φονιάδες και άλλα πολλά, πάντα μέσα από το εριστικά χιουμοριστικό στυλ του Marr. Χαρακτηριστικό του ύφους του 'zine, είναι ο χάρτης του San Francisco στο τεύχος # 2, στον οποίο είχαν αντικαταθεί τα αξιοθέατα με τοποθεσίες όπου είχαν συμβεί διάσημα εγκλήματα! Το Δεκέμβρη κάθε χρονιάς, βγαίνει το επίσημο **M.C.B.F.** ημερολόγιο, που αντί για συνταγές κι ανέκδοτα για χαζοχαρούμενες ανοργασμικές νοικοκυρές, έχει την περίληψη ενός διάσημου εγκλήματος που έγινε την εκάστοτε μέρα. Και αν είστε πραγματικοί τυπάκλες, μπορείτε να ζητήσετε και τις κασέτες του περιοδικού με συνεντεύξεις μπουμπουκιών, όπως ο Charles Manson, ο Henry Lee Lucas και βέβαια ο Mark David Chapman, ο άγιος αυτός άνθρωπος που μας απάλλαξε από τον Lennon.

Συνεχίζοντας, στο δρόμο μας βρίσκουμε το **BRIMSTONE**, ένα κλασικό ερυθροπυρωμένο κάρβουνο, που λαμπυρίζει στο κέντρο του Χάους. Επίσημο έντυπο (πως λέμε "Αυριανή") της Αρχαίας Αδερφότητας του Σατανά (Ancient Brotherhood Of Satan), που βρίσκεται στα μαχαίρια με την Εκκλησία του Σατανά (3) (Church Of Satan), για το "ποιός τέλος πάντων, είναι ο αληθινός απεσταλμένος της Αυρού Σατανικότητάς του στη Γη"!. Τα τεύχη της παλαιάς περιόδου έχουν εξαντληθεί, αλλά στα τέσσερα τεύχη της νέας, μπορεί κανείς να βρει δοξασίες (Σατανικές βέβαια, τι ηλθία ερώτηση), περιγραφές βασανιστρίων που γίνονταν στις Μάγισσες στο Σάλεμ, προπαγανδιστικά άρθρα για το Ναό του Set (οντότητα την οποία δεν αναγνωρίζει ο La Vey και οι

πιστοί του), καθώς και ένα μαύρο-σαν-την-ψυχή-του-διάσολο, συμβόλαιο, για όποιον θέλει να πουλήσει την ψυχή του! Ενδιαφέρον ε;

Διαβάσατε στο προηγούμενο τεύχος το άρθρο για τους Πεφωτισμένους(4) (Illuminati) και τη δύναμη την οποία κρατούν; Οσοι θέλουν να μάθουν παραπάνω πράγματα γι' αυτή, και για άλλες θεωρίες Συνομωσίας (Conspiracy Theories), αλλά και διάφορες λατρευτικές σέκτες που υπάρχουν, δεν έχουν πάρα να πάρουν το **CHAOTIC WORLD - NEWS AND OLDS**. Η κυκλοφορία του άρχισε από το τεύχος No 23, προς τα πίσω και θα σταματήσει στο τεύχος 1. Ο εκδότης είναι δηλωμένος Ερισιανός(5) (Λάτρης της Ερίδας, της Θεάς του Χάους), θεωρεί την Εκκλησία Της Υποδιάνοιας (Church Of The Subgenious) ένα παρατραβηγμένο αστείο, συναναστρέφεται με εκκεντρικούς Αναρχο-σεκταρίστες όπως ο Bob Black (συγγράφεας του underground best seller "Η Κατάργηση της Δουλειάς κι άλλα δοκίμια"(6)) και ονομάζεται **Pope George Ringo II**(7). Ξεφυλλίζοντας τα 5 τεύχη που έχουν βγει μέχρι τώρα, βρίσκουμε κυρίως μικρές ιστορίες και ποιήματα που στον αδαή μπορεί να φανούν ακαταλαβότικα, αλλά που προσφέρουν τρομερές πληροφορίες, σε κάποιον με έστω και βασικές γνώσεις περί θεωριών συνομωσίας. Το μπλέξιμο Ερισιανών οντοτήτων, αρχαίων και πρεσβύτερων Θεών (8), καθώς και ένα σωρό άλλων μυθικών ή μη, πλασμάτων, βασικά αποδεικνύει ότι -αν όχι όλες- οι περισσότερες θεωρίες συνομωσίας, μιλούν για την ίδια και την αυτή απειλή. Κριτικές δίσκων, 'zines και ταινιών, και πολύ έξυπνα αντιεξουσιαστικά graphics, συμπληρώνουν το κάθε τεύχος. Hail Eris!

Πάρτε μια ανάσα απ' τα γραπτά κείμενα, εντρυφώντας στο **COLLAGES** του Francoise Duvivier. Γεμάτο με τα πιο μακάβρια κολλάζ που έχουμε δει ποτέ, αυτό το μικρό αριστούργημα θα αφήσει βαθειές ουλές στο μυαλό σας. Σάρκα, οστά, τσιμέντο, μέταλλο και ένα αβυσσαλέο σκοτάδι, μπλέκονται όλα μαζί σε συνθέσεις που σου εμπνέουν το δέος. Εκδόθηκε από την Artcore Productions(9). Το 1991, έχετε τα μάτια σας ανοιχτά, γιατί αυ-

τός ο Γάλλος θα γίνει μεγάλος μια μέρα (αμαν, τι κρύο αστείο ήταν αυτό). Άλλα δείγματα της δουλειάς του, θα βρείτε στην ανθολογία **Sensoria From Sensorum**(10).

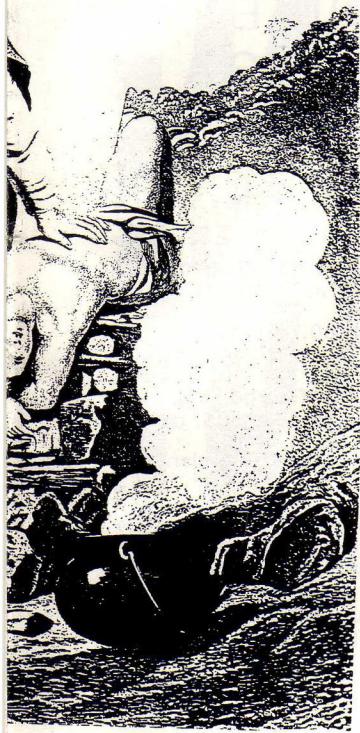
Για τους κινηματογραφόφιλους, έχουμε να συστήσουμε δύο 'zines, πρώτα το **PSYCHOTRONIC VIDEO** του Michael Weldon, γνωστού απ' τη συγγραφή της τρομερής Psychotronic Encyclopedia. Το P.V., μετράει 8 τεύχη και βγαίνει 4 φορές το χρόνο. Τα άρθρα και οι συνεντεύξεις του, έχουν πάντα ένα τρομερό όγκο πληροφοριών, ενώ η θεματολογία του περιλαμβάνει κάθε λογή B-movie. Αξιοσημείωτα περιεχόμενα, είναι οι συνεντεύξεις των Karen Black, Susan Tyrell, David Caradine και Luigi Cogi (που συνοδεύονται πάντα από εκτενείς φιλμογραφίες) καθώς και το τεράστιο αφιέρωμα στα Mondo Movies, γραμμένο απ' τον Weldon και τον Charles Kilgore(11), στο οποίο μπορεί κάποιος να βρει τα ίχνη κάποιων πιθανών Snuff Movies(12). Το P.V. σας δίνει τη δυνατότητα να μπείτε κυριολεκτικά στα σώβρακα των αγαπημένων σας ξένων σταρ (γιατί μη νομίζετε ότι μόνο η Ντενίση ή η Bouygoukλάκη ξεκίνησαν με τσόντες!) και οι συνεντεύξεις του είναι πάντα ζουμερές.

Στο βούρκο του υπόγειου κινηματογράφου, υπάρχουν δεκάδες παγίδες και χωρίς το **VIDEO WATCHDOG**, θα είμασταν χαμένοι. Το περιοδικό του Tim Lucas, συντάκτη πιό συμβατικών εντύπων, όπως τα "Fangoria" και "Gorezone", είναι ένας κυκεώνας ωμής πληροφορίας, που ώρες - ώρες φτάνει σε παθολογικά όρια εξειδίκευσης. Στο τελευταίο τεύχος υπάρχουν αποστάσματα του σεναρίου του "Blue Velvet" του David Lynch, που κόπηκαν την τελευταία στιγμή (και διαβάζοντάς τα, καταλαβαίνει κανείς γιατί). Κριτικές ταινιών, νέα από τις B-movie σκηνές των πιό απίθανων χωρών (Κολομβία, Σαλβαντόρ) και η δημοφιλής στήλη που περιέχει όλους τους τίτλους με τους οποίους κυκλοφόρησαν κατά καιρούς πολλές ταινίες (στήλη - θησαυρός για video-μανείς), είναι ένα μέρος των standard περιεχομένων κάθε τεύχους.

Πίσω πάλι από τα φίλμ στο χαρτί, βρίσκουμε το **OBSCURE: PUBLICATIONS AND VIDEO** ένα 10σέλιδο μη-

KILL THE LITTLE
SHIT, ABE!!!

EL #6

Obscure

Publications & Video

The Bad Boy
of
Underground
Art

Mike Diana's Drawings Would Never Hang in Jesse Helms's Den. But What Kind of Art Do You Expect from A Guy Whose Father Hunted Voo-Doo Dolls from the Christmas Tree and Whose Mother Taught Him the Facts-of-Life With Pet Hamsters?

νιαίο 'zine, που κάνει περίπου την δια δουλειά με το άρθρο αυτό. Κάθε τεύχος έχει δεκάδες κριτικές, καθώς και ένα κυρίως θέμα, που κατά καιρούς, έχει φιλοξενήσει 'zines, όπως το Brimstone, το Punk Pals, το Boiled Angel και καλλιτέχνες όπως ο Paul Weinman. Αν ψάχνετε κάτι τολμηρό, αντικομφομιστικό, χυδαίο, βίαιο, αποκρυφιστικό, τότε το OBSCURE θα είναι ένας πολύτιμος ξεναγός στον αχταρμά του Υπόγειου Τύπου.

Από τη χώρα της χλιαρής μπύρας, μας έρχεται το GRIM HUMOR, που έχει ήδη πολλά χρόνια στην πλάτη του. Εχοντας συμπληρώσει μια πρώτη περίοδο 15 τευχών, τώρα βγαίνει 4 φορές το χρόνο, συνοδευμένο κι από ένα σινγκλάκι κάθε φορά. Ο Richo, έχει πολυποίκιλα ενδιαφέροντα που αντικατοπτρίζονται στα περιεχόμενα κάθε τεύχους. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις συνεντεύξεις με τους No Means No, τους Soulside, αλλά και τον Clive Barker και τον Ramsey Campbell και τα άρθρα για τον David Lynch, τον Dario Argento και τον Charles Manson. Χωρίς να είναι κάτι το τρομερά εκκεντρικό, είναι μαζί με το OBSCURE, το πρώτο έντυπο που πρέπει να ερευνήσουν οι αμύητοι.

Και φτάσαμε στα δύο "διαμάντια" του άρθρου. Πρώτο το PURE, που έβγαινε το 1984 και τα ίχνη του είναι πολύ δύσκολο να ανακαλυφθούν. Τεύχη του μπορούν να βρεθούν ακόμα, σπαρμένα α-

νά τον 'κόσμο, αλλά είναι χαρακτηριστική μια κριτική για το PURE που κατέληγε: "Μη ρωτάτε αν υπάρχει διεύθυνση για το PURE. Που θα το βρείτε; Δεν θα το βρείτε! Αν είστε έτοιμοι για αυτό, θα σας βρει μόνο του!"

Δε θα εκπλησσόμουν κα-
θόλου, αν μάθαινα πως μέλη
της εκδοτικής ομάδας είναι
βιαστές ή δολοφόνοι. Το φω-
τοτυπήμένο αντίτυπο του 1ου
τεύχους που έχω στα χέρια
μου, περιέχει μια λεπτομερή
(πιο λεπτομερής δεν γίνεται!)
περιγραφή μιας περίπτωσης,
όπου τριάντα συνολικά καθη-
γητές του σχολείου McMartin
στο Manhattan Beach της Κα-
λιφόρνια, κακοποίησαν σε-
ξουαλικά, πάνω από 200 μα-
θητές (14), σε διάστημα 10
ετών, μια καταγραφή όλων
των θυμάτων του Joseph
Vacher (1869-1898) με ιατροδι-
καστική περιγραφή των τραυ-
μάτων, σε κάθε περίπτωση,

του Larry Eyler (ενός δολοφόνου ομοφύλοφυλων) και του Peter Sutchcliffe (μαζί με τον Larry Nilsen είναι ο πλέον διάσημος δολοφόνος ιερόδουλων της Αγγλίας). Αυτό όμως που είναι τρομερά ανατριχιαστικό στην περίπτωση του PURE, είναι ότι οι εκδότες δεν εξετάζουν τα συμβάντα κάτω από το πρίσμα μιάς νευροπαθολογικής μελέτης της ανθρώπινης συμπεριφοράς, αλλά με σκοπό τον επιδοκιμασμό των πράξεων αυτών, ως

ιδίοψυχών συλλήψεων ενός καλλιτεχνικού μυαλού (δεν αστειεύμαι καθόλου!). "Το **PURE** υπάρχει γι' αυτούς που το θέλουν", λέει το εισαγωγικό ανυπόγραφο σημείωμα και συνεχίζει: "Είναι σοφό να εδραιώσετε προσωπική επαφή με το **PURE**, γιατί η λογοκρισία είναι ισχυρή κι έτσι δε

Queen που έχει το copyright
του 'zine.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΗ

Προτού αρχίσουν να φτάνουν στα γραφεία του περιοδικού βόμβες μέσα σε πακέτα και απειλές κατά της ζωής του γράφοντος, καλό θα είναι να διευκρινήσω ορισμένα πράγματα.

α) Δεν επεφυμώ κανενός είδους βία από άνθρωπο σε άνθρωπο, ή από άνθρωπο σε ζώο. Θεωρώ δε το βιασμό και την κακοποίηση παιδών, ως τις απεχθέστερες παραξενών και με χαρά θα άνοιγα το διακόπτη του ρεύματος στην ηλεκτρική καρέκλα καθαρμάτων που επιδίονται σε τέτοιου είδους κτηνωδίες.

β) Οσον αφορά τη νεκροφιλία και τη νεκροφαγία, ποσώς με ενοχλούν (αν γίνονται με τη συγκατάθεσή του νεκρού!). Το ίδιο ισχύει και για την κοπρολαγνεία και την ουρολαγνεία. Εγώ όμως βολεύομαι καλύτερα με ένα μπιφτέκι σόγιας και μια μπύρα.

γ) Απεχθάνομαι κάθε είδους θρησκόληπτους προφήτεις της καταστροφής και κάθε είδους λογοκρίτες. Εξίσου σιχιάνομαι κάθε είδους μιγαγγικούς ιδεαλιστές που θα το θεωρήσουν σκόπιμο να προσβληθούν απ' το άρθρο αυτό.

δ) Θεωρώ περιπτώσεις Ι-διοφυών δολοφόνων, όπως ο Ted Bundy, ο John Wayne Gacy και πολλοί άλλοι, τρομερά ενδιαφέρουσες και χρήζουσες περαιτέρω μελέτης, πάντα όμως κάτω από το πρίσμα μιας ψυχιατρικής / ψυχοπαθολογικής έρευνας. Σε καμμιά περίπτωση δε συμμερίζομαι τον βλακώδη ενθουσιασμό των μελών διαφόρων fan clubs και λατρευτικών οπαδών των εν λόγω εγκλημάτιών.

ε) Πιστεύω πως στην εκτίμηση της εντύπων, όπως αυτά που παρουσιάστηκαν παραπάνω, ο αναγνώστης πρέπει σχεδόν πάντα, να λαμβάνει υπ' όψη του τον παράγοντα "εκμεταλλευτική αγορά". Το ότι υπάρχουν αυτά τα 'zines, οφείλεται στο ότι υπάρχουν άνθρωποι που πληρώνουν για να τα διαβάσουν, είτε από νοσηρή περιέργεια, είτε από νοσηρή ευχαρίστηση. Δεν με ενδιαιφέρει τι πιστεύετε, πάντως χωνέψτε το, πως ο κόσμος που ζούμε είναι πολύ

πιό άρρωστος απ' ότι θέλετε να πιστεύετε.

(στ) Αναγνωρίζω σε κάθε άνθρωπο, το δικαίωμα να γράφει και να διαβάζει ότι θέλει, εφ' όσον βέβαια αρκείται σ' αυτό και δεν θέλει να κάνει πραγματικότητα τα όσα έγραψε/διάβασε.

Αν ακόμα και μετά απ' όλα αυτά, κατάφερα κι έθιξα κάποιον, χαίρομαι διαιτέρως.
SEE YOU IN HELL!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) Εκδότης του αναγνωρισμένου 'zine *Bad Newz*

(2) Ριζοσπαστικός ποιητής και συνάμα ο εφιάλτης κάθε βετεράνου του Βιετνάμ, μια και το αγαπημένο του hobby είναι να αποτεφρώνει αμερικανικές σημαίες δημοσίως.

(3) Που δημιούργησε ο Πολωνός Πάπας Anton La Vey.

(4) Μασονική Στοά, που ιδρύθηκε στη Βαυαρία την 1η Μαΐου του 1776 (Η ημερομηνία έχει σημασία, αλλά δε μπορούμε να σας τα λέμε κι όλα!)

(5) Θρησκευτική σέκτα, γνωστή ως *Discordianism*, με μεγάλη Εντροπία και λογική φυσική σημασία.

(6) "Abolition Of Work And Other Essays". Μπορείτε να το παραγγείλετε στη διεύθυνση του AMOK για μόλις 10\$.

(7) Καθότι κατά τους Ερισιανούς, κάθε άνδρας, γυναίκα και παιδί στη γη, είναι ένας γνήσιος και εγκεκριμένος Πάπας

(8) Βλέπε τα έργα του Howard Philips Lovecraft (1890-1937)

(9) Η οποία διευθύνεται από τον Φινλανδό Jouni Vaarakangas, εκδότη του πολύ γνωστού art zine *Sivulinen*.

(10) Οσοι ενδιαφέρονται γι' αυτόν τον πραγματικά ανεκτίμητο θησαυρό, ας γράψουν στη διεύθυνση: SFC, Box 147 Stn J, Toronto, ONT, M4J., 4X8, Canada.

(11) Εκδότης του 'zine *ECCO* κι αυθεντία στα κάθε είδους mondo movies.

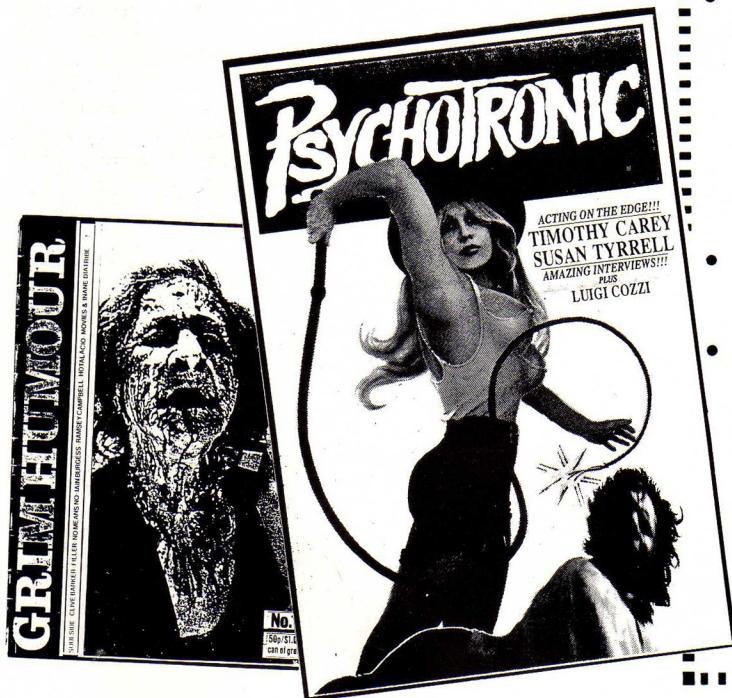
(12) *Snuff Movies*: Βίαιες ταινίες που υποτίθεται ότι κλιμακώνονται με τον αληθινό θάνατο μιας γυναίκας, η οποία μάλιστα δε γνωρίζει ότι θα δολοφονηθεί κατά τη διάρκεια του γυρίσματος. Καλύπτονται από ένα πέπλο μυθικότητας, είναι τρομερά δυσεύρετες και πανάκριβες. Όσο για την προέλευσή τους, οι απόφεις δίστανται: Πολλοί υποστηρίζουν πως ο Charles Manson ήταν ο σκηνοθέτης πολλών απ' αυτές, ενώ οι υπόλοιποι ισχυρίζονται ότι προέρχονται όλες από την Αργεντινή.

(13) Υπεύθυνος για ένα σωρό πράγματα, όπως η *Grim Humor Records*, η *Fourth Dimension* διανομή και το γκρούπ που ονομάζεται *Splintered*.

(14) Ηλικίας από 5 έως 15 χρόνων.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: "Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ (ΚΑΙ ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΝΕ ΕΚΕΙ)"

- BOILED ANGEL: 3\$ από Mike Diana, P.O.Box 5254, Largo, FL. 34649-5254, USA
- MURDER CAN BE FUN: 2\$ από The Hope Organisation, P.O.Box 293, Pittsburgh, PA. 15230, USA
- BRIMSTONE: 6\$ από P.O.Box 660, Mrstons Mills, MA. 02648, USA
- CHAOTIC WORLD: 2\$ από Pope George Ring II, Tesc, Block D, RM 106, Olympia, WA. 98505, USA
- COLLAGES: 1\$ από Jouni Vaarakangas, Kaarelantie 86.B.28, 00420, Helsinki, Finland
- PSYCHOTRONIC VIDEO: Συνδρομή 6 τευχών 40\$ από Michael J. Weldon, 151 First Ave. Dept. PV, New York, NY. 10003, USA
- ECCO: Συνδρομή ενός έτους 12\$ από Ecco. P.O.Box 65742, Washington, DC. 20035, USA
- VIDEO WATCHDOG: 6\$ από V.W. P.O.Box 5283, Cincinnati, OH. 45205-0283, USA
- OBSCURE (P&V): 2\$ από P.O.Box 1334, Milwaukee, WI. 53201, USA
- GRIM HUMOR: Γράψτε για τις τιμές της νέας σειράς στον Richo, 7 Wentworth Gardens, Bullockstone, Hern Bay, Kent, CT6, 7TT, UN
- PURE: Χα, χα, χα, χα!
- LIVING IN A POWDER KEG ...Η διεύθυνση είναι: Full Force Productions, 453 Bay Ridge Avenue No 614, Brooklyn, NY. 11220, USA. Η διαδικασία είναι η ακόλουθη: Γράφετε ζητώντας να σας αποστέλλετε το "Disclaimer Form", κάτι σαν συμφωνητικό ότι δεν σκοπεύετε να προβείτε σε αναπαραστάσεις των περιεχομένων, το οποίο υπογράφετε, το στέλνετε πίσω και σας στέλνουν τον τιμοκατάλογό τους. "Ολόκληρη φασαρία" είπαν πολλοί. "Ισως όχι", είπαν κάποιοι άλλοι.
- KILLER FICTION: 10\$ από Media Queen, 8825 Roswell Rd. Suite 474, Atlanta, GA. 30350, USA, ή 1\$ για τον κατάλογο των βιβλίων τους.
- AMOK: P.O.Box 861 867, Terminal Annex, Los Angeles, CA. 90086-1867, USA. Ισως το πιό παρανοικό βιβλιοπωλείο της Αμερικής. Εκεί θα βρείτε το *How To Kill* και χιλιάδες άλλα βιβλία/zines, πάνω στα πιό εξτρεμιστικά θέματα που μπορεί να σκεφτεί κανείς. \$12 για τον πραγματικά κτηνώδη κατάλογό τους, 400 σελίδων. Δεν πρέπει να λείπει από κανένα σπίτι! Όλες οι τιμές περιλαμβάνουν και τα ταχυδρομικά τέλη για την Ευρώπη.

SCATTERBRAIN

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ (δι' αλληλογραφίας)
ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

Τι κι αν δεν υπάρχουν πλέον οι *Ludichrist* να παράγουν δυνατό rock, τι κι αν πεθαίνει ο *Μαρξισμός*, τι κι αν ο κόσμος κοντεύει να γίνει πυρκαγιά, τι κι αν η Γη σταματήσει την πορεία της. Υπάρχουν οι *Scatterbrain* και έχουν έρθει για να λύσουν όλα μας τα προβλήματα. Και μάλιστα με ένα τρόπο που δεν τον σκέφτηκε κανείς ισχυρός πάνω στον πλανήτη. Γι' αυτό σφαζόμαστε, λεηλατούμε τη συνείδησή μας, καταστρέψουμε τα πάντα στο διάβα μας, ενώ τα πράγματα είναι πιο εύκολα απ' ότι φανταζόμαστε. Και το σύνθημα των *Scatterbrain* από το Λονγκ Αιλαντ του Μεγάλου Μήλου είναι ένα και (όχι ίσως) μοναδικό: **Βάλτε χιούμορ στη ζωή σας"**

Ερχόμενοι σ' επαφή μαζί τους και έχοντας ακούσει το περισνό τους αριστούργημα "Here Comes Trouble", ενώ ανασκαλίζαμε τον *Frank Zappa*, ανακαλύπτοντας ότι τελικά δεν έχουν ακόμα χάσει το χιούμορ τους οι Αμερικάνοι, ήρθε η απάντηση της Δημιουργίας αυτού του νέου "ανοσιουργήματος" του rock 'n' roll.

Εγώ (μιλαει ο *Glen Cummings*) και ο *Tommy Christ* αρχίσαμε από την hardcore μπάντα των *Ludichrist* και με τον καρό προοδεύαμε πάνω στη μουσική μας εμπειρία και ναι μεν μας άρεσε η φασαρία, αλλά υπήρχαν κι άλλα πράγματα που έπρεπε να βγούν στον ήχο μας. Ετοι ενώθηκε μαζί μας ο *Paul Nieder* και στη συνέχεια συμπληρωθήκαμε από τον *Mike Bouyko* και τον *Guy Bronga*. Τότε, μια μέρα, το χέρι του Θεού μας άγγιξε και άφησε ένα σημείωμα στο μυαλό του *Tommy* που έγραφε: "Σεις μάγκες, είστε πολύ καλοί για να παίζετε hardcore, ωριμάστε λοιπόν και αρχίστε από την αρχή σαν *Scatterbrain*, αλλά αυτή τη φορά να είστε αυθεντικοί!" Οπότε, πές μας, ποιός μπορεί να διαφωνήσει με

το Θεό. Ετοι ξεκίνησαν οι *Scatterbrain* και γενικά περνάμε πολύ καλά. Η υπόθεση έχει μεγαλύτερη πλάκα απ' ότι στην αρχή μπορούσαμε να φανταστούμε.

Και αν δε ακούσετε και ποιοί είναι οι αγαπημένοι τους ήρωες θα φρίξετε, όλοι όσοι ενασχολείστε με το μουσικό είδος που ονομάζεται crossover, ή Sub Pop ήχος, ή δεν έρω κι εγώ τι άλλο.

Πίσω στα 70's, υπήρχαν ένα σωρό συγκροτήματα, όπως οι *Yes*, οι *Black Sabbath*, οι *Allaman Brothers*, οι *Jethro Tull* και όλοι συνυπήρχαν σαν rock μπάντες, αν και καμία δεν είχε όμοιο ήχο με την άλλη. Εμείς είμαστε μια rock μπάντα και δεν θέλουμε να καταταχτούμε πουθενά. Μας αρέσει η μουσική μας, αρέσουμε στο κοινό μας, χαιρόμαστε όλοι για τη μουσική μας εξέλιξη, άρα τι το ψάχνουμε; Το rock 'n' roll έχει πολλούς χώρους και όμως στην ουσία είναι ένα και μοναδικό. Αλλοίμονο αν πέσουμε σε αλλόκοτους χαρακτηρισμούς και θεωρίες. Ο κόσμος πρέπει να μάθει να ακούει πρώτα και όχι να διαβάζει κάτι και να βγάζει συμπεράσματα.

Έχουμε συνηθίσει τη σκηνή της Νέας Υόρκης, βίαιη και προβληματισμένη, με χίλιες δυό απόφεις και όψεις. Οι *Scatterbrain* που βρίσκουν τέτοια διάθεση μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα σχιζοφρένειας που κυκλοφορεί σ' αυτήν την καταραμένη πόλη;

Σχιζοφρένεια...Πετυχημένη λέξη, αλλά εμείς δεν ζούμε ακριβώς στη Νέα Υόρκη. Το Λονγκ Αιλαντ απέχει στην ουσία μισή ώρα από το Μανχάταν. Μένουμε στο Χίκασβιλή το Φάρμινγκεντ. Υπάρχει περισσότερη ησυχία εκεί πέρα. Κάτι σαν πρόστεια θα μπορούσαμε να πούμε. Αλλά όλος μας ο περίγυρος αποτελείται από ανθρώπους με χιούμορ

και διάθεση για φάρσες. Δεν είμαστε χαζοχαρούμενοι, μη φανταστείτε κάτι τέτοιο. Απλά, λίγη καλή διάθεση δεν κάνει κακό. Επειτα, υπάρχουν τόσοι άλλοι που μιλάνε για τα προβλήματα και δεν έχουμε καμμιά αντίρρηση, αλλά η δικιά μας πολιτική είναι...άσε καλύτερα να μη μάθεις γιατί θα μπλέξεις, όπως και μεις έχουμε μπλέξει.

Και τι μουσική αρέσκεσαι να ακούς *Glen*; Εννοώ τον ελεύθερο χρόνο σου;

Ακου να φρικάρεις και πες μου κατά πόσον είμαι φυσιολογικός: *Hot Tuna*, *Queen*, *Yes*, *Iggy Pop*, *Frank Zappa*, μπόλικο blues, ας πούμε λίγο απ' όλα. Η μουσική είναι μια μαγεία, αγαπώ τη μουσική και δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά.

Ούτε και υπάρχει κάποιος λόγος να ντρέπεσαι, *Glen*. Άλλους τους πάτησε αυτοκίνητο. Ωστόσο, τι θα ήθελες να κάνεις στη γλυκειά ζωή σου;

Δεν ξέρω. Δε μου αρέσει να βιάζω τις καταστάσεις. Ας πούμε θα ήθελα να ζήσω τη ζωή μου κάνοντας μουσική, αλλά και πάλι, ποιός ξέρει τι γίνεται μετά από δέκα χόνια. Πιστεύω ότι η ανεξαρτησία, είναι και τιμιότητα συνάμα. Δεν θέλω να προσχεδιάζω τίποτα. Τα αφήνω κι ότι έρθει, καλώς να ορίσει.

Ποιό όμως ήταν μέχρι στιγμής, το πιό αστείο σώου των *Scatterbrain*;

Που να θυμάμαι. Μου φαίνεται πάντως ότι το ένα είναι πιό αστείο από το άλλο. Μερικές φορές, επιδιώκουμε να είμαστε κλόουν και το κοινό αντιδρά μια χαρά. Στην Αυστραλία που παίζαμε πριν λίγους μήνες, έγινε της τρελής. Δε φανταζόμαστε πως ο κόσμος μας ήξερε τόσο καλά. Μάλιστα τραγούδαγαν μαζί μας και παραξενευτήκαμε τόσο που σε κάποια στιγμή, μείναμε μπερδεμένοι. Τότε ένας τύπος ανέβηκε στη σκηνή κι άρχισε να χορεύει το χορό του Πολέμου και ο *Tommy* άναψε ένα κερί και ο τύπος τον έστρωσε στο κυνήγι για να πάρει το κερί και κατέληξαν να κυλιόνται και να γαργαλιώνται στη σκηνή και η πλάκα είναι που τελικά χάθηκε και το κερί, γιατί όλοι όρμησαν να δούνεις από κοντά το...κατς. Καταλαβαίνεις δηλαδή, τι μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Δε γουστάρουμε μπράβους, θέλουμε τον κόσμο πάνω στη σκηνή.

Αν είσαστε ευχαριστημένοι με τα λίγα που διαβάσατε γι' αυτό το γκρούπ, ξέρετε τι να κάνετε. Και γρήγορα μάλιστα, γιατί αυτός ο δίσκος που μόλις πάτε να βάλετε στο πικάπ σας σε λίγα δευτέρολεπτα θ' αυτοκαταστρ...

ια τις Καναδέζικες rock 'n' roll μπάντες, λίγα πράγματα είναι γνωστά. Πέρα από κάποια heavy metal γκρούπ που γνώρισαν σχετική επιτυχία, τον Neil Young και για τους νεότερους, τους

D.O.A. και μερικούς ακόμα που μετριούνται στα δάχτυλα, η βόρεια αυτή αμερικάνικη χώρα, δεν κατάφερε να αναδείξει κάποιους. Και όχι γιατί δεν υπήρξαν καλοί. Απλά, οι Καναδοί, πάντοτε, λόγω γειτνίασης με τις ΕΠΑ, προτιμούσαν τα έτοιμα (εδώ τα προτιμούμε εμείς...).

Οι Durango 95, την εποχή που λειτούργησαν, από το 1981 μέχρι το καλοκαίρι του 1985, δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν τα σύνορα της πατρίδας τους και στις Πολιτείες, ελάχιστοι έμαθαν γι' αυτούς. Η μουσική τους ήταν πολύ βαριά για τους punks και πολύ ρυθμική για τους heavy. Αν θελήσουμε να βρούμε κοινά στοιχεία με κάποιους διάσημους "stars", οι Ramones είναι οι πρώτοι που έρχονται στο μυαλό, στο πρώτο άκουσμα. Το MERLIN'S MUSIC BOX, αρχίζοντας μια περιπλάνηση στα ξεχασμένα γκρούπ, που σίγουρα όμως αξίζουν την προσοχή του κοινού, παρουσιάζει τους Durango 95.

Η πρώτη ενδιάμεση των Durango 95 έγινε στις αρχές του 1980. Δύο μέλη των Other Guys μιας σχετικά straight καναδέζικης μπάντας από την πόλη Oshawa του Οντάριο, αποφασίζουν να προχωρήσουν περισσότερο στο δυναμιτιστικό rock 'n' roll, που απαιτούσε και απαιτεί η εποχή μας. Ετσι οι Roger Branton (μπάσο) και Sweeney (κιθάρα) ενώνονται με τον κιθαρίστα Peter Branton και τον ντραμίστα Mitch Davey. Παίζοντας διασκευές κλασσικού punk, έδωσαν ένα και μοναδικό σώου στην Oshawa, σαπορτάροντας μια γνωστή ροκμπίλι μπάντα, τους Borecats. Αν και τα περισσότερα κομμάτια θύμιζαν Buzzcocks, το κοινό ενθουσιάστηκε και απ' ότι θυμούνται σήμερα τα

DURANGO 95

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

μέλη του γκρούπ, έγινε της τρελής...

Το σχήμα αυτό, αλλάζοντας ονόματα, διήρκεσε μόνο για μερικούς μήνες και μετά διέλυσε. Μπαίνοντας στο 1981, ο Rob Sweeney, μπλέκεται με τους Goodwill Minks. Μαζί του ήταν ο Todd Chaziewski στα ντράμις, ο Greg Weir στο μπάσο και τη φωνή και ο Paul MacNeil στην κιθάρα. Λίγο καρό μετά, ο Sweeney υιοθετεί για το συγκρότημα το όνομα Durango 95 και κάπως έτσι ξεκινά η ιστορία. Ο Chaziewski τους αφήνει γρήγορα, για να συνεχίσει το σχολείο και τη θέση του πάιρνει ο Dave Lee.

Το πρώτο τους σώου στο Τορνόντο, δόθηκε στα τέλη του 1981, στο Ξενοδοχείο Drake και εκείνη τη βραδιά, ανάμεσα στο κοινό που τους παρακολούθησε, βρισκόταν ο Roger Branton. Και μιας και ο Weir ήθελε μόνο να τραγουδάει, το γκρούπ, πρότεινε στον Branton να αναλάβει το μπάσο. Εκείνος δέχτηκε. Η "ιστορική" σύνθεση των Durango 95, ολοκληρώθηκε όταν ο Lee αποχώρησε, δίνοντας τα

ντραμάς στον Darren Smith που ήταν μόλις δεκάδι χρονών.

Με τη σύνθεση στα χάι της, οι Durango άρχισαν να εμφανίζονται οπουδήποτε μπορούσαν να κλείσουν κάποια συναυλία. Ενα βράδι ειδικά, στο Star κλαμπ της Oshawa, το διασημότερο της πόλης, έγινε πανόρμισμός και η μπάντα προσπάθησε να αποθανατίσει το live, φέρνοντας ένα φίλο τους να τους φτιάξει ένα βίντεο. Τα αποτέλεσματα ήταν ολέθρια... Ο τύπος, ήταν πολύ μεθυσμένος για να κάνει δουλειά... Το ίδιο και όλοι οι άλλοι που βρίσκονταν στο μαγαζί... Στο τέλος, το κοινό, ανέβησε στη σκηνή και το encore ήταν κάτι που ακόμα θυμούνται οι σημερινοί τριαντάρηδες της πόλης.

Η πετυχημένη αυτή συναυλία και κάποιες άλλες που ακολούθησαν, οδήγησαν τους Durango 95 να ξεκινήσουν την ηχογράφηση ενός demo στα στούντιο Quest της πόλης τους. Ακούγοντάς το, ο παραγωγός των Forgotten Rebels, Bob Bryden, ενοιωσε

ότι αυτή η μπάντα μπορούσε να φτιάξει ένα καταπληκτικό άλμπουμ. Ετοι έκλεισε συμφωνία με τον Mike Star, πρόεδρο της τοπικής εταιρίας Star Records για το πρώτο άλμπουμ του γκρούπ που είχε τίτλο "Lose Control". Τα περισσότερα κομμάτια ήταν γραμμένα από τον MacNeil με κάποια των Sweeney και Weir. Καμμία διασκευή...

Το "Lose Control", με δώδεκα τραγούδια σπαρμένα και στις δύο πλευρές της επικράτειάς του, ήταν ένας δίσκος για τον οποίο θα έπρεπε να έχουν γραφτεί πολλά κι όμως κάτι τέτοιο δεν έγινε. Οι Durango 95 ξεκίνησαν ενα γρήγορο rock 'n' roll δημιούργημα, το περνούσαν στο κόσκινο των διαμαντιών που έστρωσαν οι Ramones, οι New York Dolls και τα ρέστα μεταλλαγμένα μουσικά "αποβράσματα" μιας σκηνής που αν υπήρχε λογική, θα είχε κατακτήσει τον κόσμο. Κομμάτια σαν τα "I Don't Need It", "Pain", "Sandra Sez" καθώς και η καλύτερη ίσως στιγμή του δίσκου, το "Lorraine", τραγούδι που σήμερα θα γινόταν cult hit, δημιουργούσαν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για το γκρούπ, να ξεφύγει από τα όρια του παγωμένου Καναδά και να κατέβει πιό νότια, όπου σίγουρα τα πράγματα θα ήταν καλύτερα.

Ωστόσο, οι Durango 95, συνέχιζαν να παίζουν στην πατρίδα τους, δίνοντας συναυλίες εκκρηκτικές σε πόλεις όπως ο Οττάβα, το Χαλιφάκ, το Λονδίνο (υπάρχει και στον Καναδά), στη Βικτόρια, ενώ, δειλά - δειλά, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί μετέδιδαν τα μηνύματα του "Lose Control". Όσο για τις ΕΠΑ, ελάχιστοι σταθμοί, τσίμπησαν το γευστικότατο δόλωμα. Παρ' όλα αυτά, το άλμπουμ, άλλους τους φανάτισε και άλλους τους μπέρδεψε. Και όταν οι περιβόλτοι Βρετανοί punks 999, έπαιξαν στο Λονδίνο, οι Durango 95 κατέπληξαν το κοινό, αφήνοντας τους 999 να βράζουν στο ζουμί τους. Το σετ τους ήταν μικρό, αλλά DYNATO και τελείωσε με την αποχώρηση του γκρούπ από τη σκηνή, που παράτησαν τις κιθαρές δίπλα στους ενισχυτές, προκαλώντας ένα feedback που τρύπαγε τ' αυτιά.

Η μπάντα ολοένα και έδεινε προς το καλύτερο, αλλά δυστυχώς ο ανταγωνισμός μεταξύ τους οδήγησε σε δύο

στρατόπεδα. Οι απαιτήσεις των MacNeil, Branton και Sweeney, ήταν πολύ μεγάλες για τους Smith και Weir. Η έλλειψη δε της αναγνώρισης από τον Túpo και τα MME, προκαλούσε μια γενική απογοήτευση.

Κάπως έτσι είχαν τα πράγματα, όταν οι Durango 95 κατέληξαν για μια ακόμα φορά στα Quest στούντιος για να φτιάξουν το demo του νέου τους άλμπουμ, την ημέρα της γιορτής της μητέρας του 1984. Οι ηχογραφήσεις κόστισαν 500 \$ και κράτησαν λιγότερο από μια μέρα. Ο δίσκος αυτός δεν κυκλοφόρησε. Το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς, το γκρούπ ανακοίνωσε τη διάλυσή του...

Οι MacNeil, Branton και Sweeney με τον ντράμερ Mark Keigan έφτιαξαν τους

Purple Toads, ο Weir έφυγε για σπουδές στο Τορόντο και ο Smith κατέληξε στους μεταλάδες Blind Vegeance.

Για πολλά χρόνια, τα tapes της τελευταίας εγγραφής τους θεωρούνταν χαμένα και όλοι πίστευαν πως είχαν αβήστει. Εντελώς τυχαία, ο Sweeney τα ανακάλυψε στα Quest Studios, ψάχνοντας κάτι σκονισμένα tapes, κατά την ηχογράφηση του πρώτου LP των Purple Toads το 1989.

Τα αυθεντικά tapes ξαναμιξαρίστηκαν στο Τορόντο από τους Bob, Paul και Roger και εποιμάστηκε το μάστερ για την κυκλοφορία του δεύτερου LP των Durango 95, πέντε χρόνια μετά τη διάλυση του γκρούπ! Ο τίτλος του ήταν - τι άλλο - "Mother's Day" και λόγω καθυστέρησης του σχεδιασμού του εξωφύλ-

λου, κυκλοφόρησε αρκετό καιρό μετά την "ανακάλυψή" του, το καλοκαίρι του 1990. Ενα άλμπουμ, μια νέα απόδειξη, ότι τελικά οι Durango 95 δεν ήταν όποιοι κι όποιοι. Η Star Records που και πάλι ήταν υπεύθυνη για την κυκλοφορία του δίσκου, αισθάνεται όντως περήφανη για το "Mother's Day".

Σήμερα τα μέλη των Durango 95, ασχολούνται ακόμα με τη μουσική. Ο Darren Smith, είναι μέλος των Harem Scarem που έχουν υπογράψει συμβόλαιο με τη WEA και άσσι δεν τους έχετε ακούσει, καλά να πάθετε.

Ο Roger Branton και ο Rob Sweeney μετά τους Purple Toads και δύο δίσκους, σχημάτισαν τους Dominators με έναν ακόμα ντράμερ. Ο Paul MacNeil έχει ανοίξει κατάστη-

μα και πουλάει κιθάρες στην Oshawa, ενώ έχει βάλει μπροστά νέα μπάντα και ο Rob Weir παίζει στους Pieces Of Train στο Τορόντο.

Δεν ξέρω αν οι Durango 95 ήταν ένα συγκρότημα πριν την εποχή του. Το "Mother's Day" και το "Lose Control" σήμερα ακούγονται περισσότερο σύγχρονα από ποτέ. Δυνατό rock 'n' roll, τέρμα τα γκάζια και όποιος φτάσει στο τέλος, είναι ευτυχισμένος. Μόλις τώρα, οι Αμερικάνοι και οι Καναδοί δείχνουν να τους αναγνωρίζουν και τα πράγματα - ίσως πολύ αργά πιά - θα πάρουν το δρόμο τους. Και όπως λέγεται: "Κάλλιο αργά, παρά ποτέ".

WATCH CHILDREN

Γνωρίζετε τους Laughing Soup Dish; Είμαι σίγουρος πως ναι. Γνωρίζετε όμως την ιστορία του πρώτου καταπληκτικού τους single, "Teenage Lima Bean/Rainy Day Sponge";

Το πρώτο κομμάτι γράφτηκε από τον Marc Saxton και τον Chris Schneider, αδερφό του Fred από τους B-52's. Ο Marc το έστειλε αμέσως στη Voxx του Gregg Shaw. Λίγους μήνες μετά το άκουσε ο Wayne Larsen, του άρεσε και τους πρότεινε να γίνει μέλος της μπάντας. Τον δέχονται και αμέσως ηχογραφούν μιά σύνθεση του Marc για flip-side και τελικά, ένα χρόνο αργότερα, η κυκλοφορία για τη Voxx είναι γεγονός.

Τότε ακριβώς, ο Marc αποχωρεί, παίρνοντας μαζί του την Elena Papavero. Μέχρι το 1967 ασχολούνται με τους LSD μια punk/new wave μπάντα.

Εκείνη τη χρονιά, ο Marc συναντά κάποιον Martin Splichal και αποφασίζουν να δουλέωνται μαζί. Διαλέγουν το όνομα WATCH CHILDREN γιατί βλέποντας ανάλογες πι-

νακίδες στους δρόμους, παρατηρούν ότι κανείς δεν τις προσέχει, παρ' όλη τη σημασία τους.

Αρχίζουν να ηχογραφούν σε δικό τους τετρακάνταλο, αλλάζοντας συνέχεια ντράμερ. Αφού δοκίμασαν τον Matt Hartman και τον Jon Kleiman, τελικά το σχήμα διαμορφώνεται ως εξής:

Marc Saxton: κιθάρα, φωνητικά
Elena Papavero: μπάσο
Martin Splichal: κιθάρα, φωνητικά
Russ Friedman: ντράμερ

Με ντράμερ τον Kleiman ηχογράφησαν τα 10 πρώτα τραγούδια τους σε μια κασέτα με τίτλο "How Does It Feels To Be So White". Ολες οι συνθέσεις τους κινούνται σε ψυχεδελικές φόρμες και αφήνουν ικανοποιημένο τον ακροατή. Κομμάτια όπως τα "Pictures", "Coconut Lifesaver" και "She's Mine", αποδυκνείουν περίτρανα τη συνθετική ικανότητα των Saxton/Splichal.

Μέσα στο 1990, κυκλοφορούν το αριστουργηματικό "Salvador Dalí's Still Dying" για το 7" EP που κυκλοφόρησε με

το 7ο τεύχος του αγγλικού περιοδικού "Freakbeat", μαζί με ονόματα όπως οι Treatment, οι Viv Akaulden και οι Turnaround.

Τα επόμενα χρόνια προβλέπονται πολύ δημιουργικά. Σύντομα (μέσα στο καλοκαίρι) θα κυκλοφορήσει το πρώτο τους LP "Here Are Our Heads" για την Direct Hit, την εταιρία του Dennis Dalcin, εκδότη του Kaleidoscope, με μερικές εκπληκτικές συνθέσεις "Watermelon Soup", "You're Got A Very Pretty Face, But I Wonder What Your Mind's Like", "Nothing's Happening Feeling" κ.α.

Έχουν επίσης ηχογραφήσει το μαγευτικό "Did You Feed The Fish" για την πρώτη

συλλογή "Psychedelic Psouna Vol. 1" της νεοδρυμήσας εταιρίας Delerium που διευθύνεται από το "Freakbeat".

Μοναδική επιθυμία της μπάντας είναι να κυκλοφορήσει πολλούς δίσκους. "Περιμένουμε να πουλήσει το πρώτο LP, για να βγει κάποιο δεύτερο. Γενικά, δε θέλουμε περιοδιείς. Μόνο πολλές ηχογραφήσεις."

Προσοχή, λοιπόν σ' αυτά τα παιδιά...

ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΠΑΦΗ
Watch Children
c/o Sky Spector
35 Ballard Drive
Ocean, NJ 07712 USA

inspiral carpets

Ενα γκαράζ γεμάτο λουλουδιά

Ο Μάρκος Σκουλούδης κάνει ένα ταξίδι στον εμπνευσμένο κόσμο του πιο "cool as fuck" συγκροτήματος του πλανήτη.

Road Crew:

Κείμενο :

Μάρκος Σκουλούδης:

Παρεμβολές :

Γιάννης Καστανάρας:

Τσάι και συμπάθεια :

Νίκος Σαζακλής:

"Ένας τύπος, ήρθε και μου είπε: 'Ακούγεται ότι ξεπουλιέστε'. Του είπα 'Τι είναι ξεπούλημα, ηλίθιε; Εξήγησε μου τι είναι ξεπούλημα' και εκείνος απάντησε 'Ε... δεν ξέρω'. Εβγαλα κι εγώ λοιπόν από την τσέπη μου ένα πεντόλιρο και του είπα: Κοίτα, αυτά είναι όλα τα λεφτά που έχω επάνω μου, αν είναι ξεπούλημα να έχεις πολλά τέτοια, τότε μάλλον προτιμώ να ξεπουληθώ". Ο Craig Gill, ντράμμερ των Inspiral Carpets, κατάγεται -όπως και το υπόλοιπο συγκρότημα-από το Oldham, κοντά στο (ναι! σωστά το καταλάβατε) Manchester και ο κυνισμός του είναι κάτι που θα συναντήσεις πολύ συχνά σε επιτυχημένα συγκροτήματα, όπως οι Happy Mondays και οι Stone Roses, που προέρχονται από τον μίζερο βιομηχανικό Βορά της Αγγλίας.

φωτογραφίες : Μάρκος Σκουλούδης

Oμως οι **Inspiral Carpets** δεν έχουν θέση στο όλο hype του Manchester, που οδεύει αισίως προς το σεβύσιμό του. Αυτοί δεν επένδυσαν ποτέ σε samplers και funky beats, δεν στήριξαν την επιτυχία τους στο sex appeal του τραγουδιστή τους, όπως οι Charlatans, (αντίθετα, αυτοαποκαλούνται το ασημιότερο συγκρότημα του Γαλαξία), δεν είναι χωμένοι μέχρι τ' αυτιά στο ecstasy όπως ο Shaun Ryder, ούτε προσπάθησαν να προβληθούν από την καταγωγή τους, όπως δεκάδες συγκροτήματα του Manchester. Στην πραγματικότητα, οι **Inspiral Carpets** είναι ένα περίεργο φαινόμενο για τα αγγλικά charts. Τα έχουν καταφέρει (και αυτό το "καταφέρει" σημαίνει και καλλιτεχνικά και οικονομικά), χωρίς να χρησιμοποιήσουν κανένα από τα κλισέ που χρησιμοποιούν οι σύγχρονοί τους. Η μουσική τους, είναι ένα ιδιότυπο χαρμάνι βρεττανικής pop των sixties, eighties επιρρών (Teardrop Explodes, Psychedelic Furs και τέτοια) και ενός Farfisa που οι στροβιλισμοί του, σου φέρνουν στο μυαλό από τους Question Mark And The Mysterians μέχρι τους Doors. (Οι ίδιοι, βέβαια επαυξάνουν: σε μια συνέντευξη τους στο Spiral Scratch το Σεπτέμβρη του '89, όταν ρωτήθηκαν για τις επιρροές τους, έδωσαν μια λίστα, που άρχιζε από τους De La Soul και έφτανε στους World Domination Enterprises. Σήμερα, τα πράγματα είναι πιο ξεσαλωματικά, όπως θα δούμε παρακάτω).

Το να τους δεις live, είναι μια εμπειρία που δύσκολα μπορείς να ξεχάσεις. Γιατί οι **Inspiril Carpets**, ανατρέποντας όλους τους μύθους γύρω από τα ανεξάρτητα συγκροτήματα, κάνουν πραγματικά καλά, προσεγμένα show. Υπόκωφα μουγκρίσματα αγελάδας που είναι το logo του group (η αγελάδα, όχι τα μουγκρίσματα) προλογίζουν τους **Inspirals** πριν βγουν στη σκηνή, κοριτσάκια τυμπανίστες, ψυχεδελικοί φωτισμοί και slides πλαισιώνουν μια μουσική που ούτως ή άλλως θα σου έμενε αξέχαστη, γιατί κανείς δεν παίζει ψυχεδελική γκαραζόποπ με τέτοια φρεσκάδα και ευστροφία σή-

μερα.

Για όποιον ακούσει έστω και λίγη από τη μουσική τους, γίνεται προφανές ότι οι **Inspiril Carpets** όπως και οι **Doors**, έχουν διχασμένη ρεσόνα σαν συγκρότημα. Από τη μια μεριά μπορεί να γράφουν μικρά pop διαμαντάκια όπως τα "Move", "This Is How It Feels" ή το "Sun Don't Shine", που θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν επιτυχία των Olympians (vai, αυτών με τον Πασχάλη) πίσω στο '60 και από την άλλη, σου δίνουν ψυχεδελικούς ύμνους του μεγαλείου ενός "Directing Traffic" και "Out Of Time" ή το δεκαεξάλεπτο ξεσάλωμα του "Planecrash" και την καταθλιπτική μονομανία του "Sackville".

Αυτός είναι και ο λόγος που πολλοί άνθρωποι του μουσικού τύπου, συγκρίνουν αυτή την "αλλοπροσαλότητα" του υλικού τους, με τη διεστραμμένη μεγαλοφυΐα που έκανε τους **Doors** το μεγάλο συγκρότημα που όλοι έρουμε και αγαπάμε (;) σήμερα. Ο Clint Boon, οργανίστας και σε-μεγάλο-βαθμό-υπεύθυνος το όλο ηχητικό τους αποτέλεσμα λέει για τους **Doors**: "Αν ακούσεις κάτι σαν το 'Spanish Caravan', καταλαβαίνεις πόσο πολυποίκιλοι ήταν οι **Doors** μουσικά. Ποτέ δεν βασιστήκαμε σ' αυτούς, απλά εξελιχτήκαμε με τέτοιο τρόπο. Αν οποιοσδήποτε τους συγκρίνει μαζί μας, το εκλαμβάνουμε σαν φιλοφρόνηση". Και δεν έχουν σχαθεί τέτοιες συγκρίσεις: "Φταίει το όργανο και οι συνθέσεις μας, ο τρόπος που παίζουμε", παραδέχεται ένοχα ο Craig.

Παρ' όλα αυτά (ή ίσως, εξ' αιτίας όλων αυτών) οι **Carpets** έχουν κερδίσει δεσπόζουσα θέση στην εγγέζικη ανεξάρτητη σκηνή και την αγάπη raver που σέβεται τον εαυτό του. Ομως, κάτι πάει στραβά εδώ. Οι **Inspiril Carpets** δεν είναι χορευτική μπάντα. Ούτε λιχαρίστηκαν ποτέ ότι είναι. Ο Craig λέει: "Που θα είναι οι **Primal Scream** όταν όλη αυτή η ιστορία με τα χορευτικά τελειώσει; Φτιάχνουν καλούς δίσκους, αλλά τους βλέπετε σα συγκρότημα όπως βλέπετε τους **Inspiril Carpets** και τους Stone Roses σα συγκρότημα, ενώ δεν είναι συγκρότημα πραγματικά. Είναι μουσική μιας χρήσης για τα '90s.

Οι **Primal Scream** είναι οι Stock Aitken & Waterman της περασμένης χρονιάς.

Ο Martyn (Walsh, μπασίστας των **Inspirals**) συμπληρώνει: "Από τη στιγμή που στήνεις το μαγαζάκι σου και αποκτάς ένα 'funky drummer' ήχο, θα έχεις πολλά προβλήματα μετά, αν θέλεις να τον αλλάξεις. Εμείς δεν έχουμε τέτοια προβλήματα, δεν είπαμε ποτέ ότι είμαστε crossover χορευτική μπάντα ή ότι φτιάχνουμε τραγούδια μόνο για πάρτυ".

Οσο κι αν φαίνεται παράξενο, οι **Inspiril Carpets** δεν είναι χτεσινό συγκρότημα. Η ιστορία τους αρχίζει το 1980, όταν ο Graham Lambert, σήμερα αρμόδιος-επί-της-κιθάρας του group, (τότε, απλά ένα σχολιαρόπαιδο 15 χρονών με μια κιθάρα στα χέρια του) έφτιαξε το πρώτο του συγκρότημα, που το ονόμασε **Furs** (από τους Psychedelic Furs) για να πάρει μέρος σ' ένα διαγωνισμό συγκροτημάτων στην κατασκήνωση που έκανε τις διακοπές του. Ομως το group έχασε στο διαγωνισμό (φανταστείτε δηλαδή: ο μάγκας έχανε διαγωνισμούς σε κατασκήνωσης το '80 και τώρα, όλα τα δεκαεξάρικα πληρώνουν όσο-όσο για να τον δουν live. It's a mad mad world -Καστανάρας) και διαλύθηκε. Ο Graham ίμως δεν

το έβαλε κάτω και το 1981 έφτιαξε τους **Inspiril Carpets** (που πήραν το όνομα τους από ένα τραγούδι που έγραψε ο μπαμπάς του με τίτλο "In Spiral Carpet", στα sixties). Το group το '82 διαλύθηκε "επειδή τα υπόλοιπα μέλη ήθελαν να περνάνε περισσότερο καιρό με τις κοπέλλες τους". Το '85 το συγκρότημα ξαναδημιουργήθηκε και το '86 ο Craig πήρε τη θέση του Chris Goodwin (που τώρα παίζει στους High) στα ντραμς και ο Clint μπήκε στο συγκρότημα. Αυτή η (τρίτη) σύνθεση των **Inspiril Carpets** έδωσε την πρώτη συναυλία στα μέσα του '86 στο Oldham, την ιδιαίτερη πατρίδα τους και σύντομα, κυκλοφόρησαν ένα demo με τίτλο "Waiting For Ours" που περιείχε και το ντεμπούτο τους στη δισκογραφία, το "Garage Full Of Flowers", που δινόταν δωρεάν με το fanzine του Manchester, Debris. Ακολούθησαν δύο κυκλοφορίες, τα "Planecrash" και "Trainsurfing" EPs και νέες αλλαγές έγιναν στη σύνθεση του συγκροτήματος. Ο ΟΕφορδιανός Tom Hingley, ανέλαβε τα φωνητικά και ο συντοπίτης τους Martyn Walsh πήρε το μπάσο. Η πρώτη τους υχογράφηση με αυτή τη σημερινή δηλαδή- σύνθεση ήταν το "Joe", ένα single που δέχτηκε διφορούμενες

κριτικές για το house ρυθμό του. (Η παραγωγή είχε γίνει από τους 808 State). Γίνονταν οι Inspiral Carpets, ένα απλά "διαφορετικό" χορευτικό συγκρότημα; Πάντως οι fans δεν είχαν τέτοια προβλήματα και το "Joe" πήγε πολύ γρήγορα στο νούμερο 1 του ανεξάρτητου βρετανικού chart. Clint: "Ο Joe ήταν ένας γέρο-αλήτης που συνήθιζε να εμφανίζεται εκεί που κάναμε πρόβες. Ήταν εντάξει τύπος, αλλά πέθανε. Πέθανε, λίγο καιρό αφού γράψαμε το κομμάτι κι έτσι δεν μπόρεσε ποτέ να το ακούσει. Κρίμα, γιατί είναι καλό τραγούδι. Το δίδαγμα του είναι 'ποτέ μην κρίνεις έναν άνθρωπο από την εξωτερική του εμφάνιση'." Martyn: "Στην πραγματικότητα το δίδαγμα είναι 'ποτέ μη λες στη μαμά σου να πάει να γαμηθεί, αλλιώς θα σε πετάξει έχω απ' το σπίτι και θα πρέπει να τριγυρνάς στους δρόμους'."

Οι Carpets από το "Garage Full Of Flowers" μέχρι το πρόσφατο single τους, "Caravan" και το νέο LP "The Beast Inside", έχουν δημιουργήσει μια σειρά από τραγούδια που θα μπορούσαν κάλλιστα να χαρακτηριστούν "διαχρονικά" ή "κλασικά". Ο "παππούς" του Αγγλικού Ραδιοφώνου John Peel -που στη διάρκεια της καρριέρας του έχει ανακαλύψει τα περισσότερα από τα σημαντικά εγγλέζικα συγκροτήματα- είχε καταλάβει ότι κάτι τέτοιο θα συνέβαινε και τους έκανε προστατευόμενούς του, από τα πρώτα τους κι όλα βήματα. "Δεν μπορείς να φανταστείς την σημασία που είχε για μας. Αν δεν ήταν αυτός, δεν θα ήμασταν αυτοί που είμαστε τώρα. Είναι λυπηρό από μια άποψη, του αρέσουμε κι είμαστε τυχεροί, αλλά πρέπει να υπήρχαν χιλιάδες συγκροτή-

ματα που ήταν στη δικιά μας θέση αλλά δεν του άρεσαν. Δεν υπάρχει κανένας άλλος να παίζει τέτοια πράγματα στο ραδιόφωνο", λέει ο Graham.

Οι Inspiral δεν έχασαν την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν αυτό το προνόμιο και σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, ηχογράφησαν τρία sessions για την εκπομπή του Peel στο Radio One. Το πρώτο από αυτά τα sessions έχει κυκλοφορήσει από τη Strange Fruit σαν EP και περιέχει τα "Directing Traffik", "Out Of Time", "Keep The Circle Around" καθώς και μια καταπληκτική διασκευή στο "Gimme Shelter" των Rolling Stones.

Το πρώτο Peel session άνοιξε το δρόμο και όλα άρχισαν να πηγαίνουν καλά για τους Inspiral. Αγαπημένα παιδιά του μουσικού Τύπου (συνέχες συνεντεύξεις και εξώφυλλα στο NME και το Melody Maker) αλλά και των εφήβων που γέμιζαν (και ακόμα γεμίζουν) ασφυκτικά τις αίθουσες συναυλιών για να τους δουν να παίζουν και έκαναν τα T-shirts τους ανάρπαστα, δεν άργησαν και πολύ να δουν το όνομα τους στα charts και τα λεφτά άρχισαν να έρχονται με το τσουβάλι. "Είναι καλό να μην είσαι απένταρος" λέει ο Martyn. "Άγονώ οποιονδήποτε λέξη ότι δεν είναι καλό". Ο Craig συνεχίζει: "Διάφοροι άνθρωποι λένε: 'Θα έπρεπε να με κεράσεις ένα ποτό, τώρα πια', αλλά δεν σου χωραστά όντας ποτό επειδή έχω λεφτά. Αν έμπαινα στο bar και έλεγα 'ποιος θέλει ένα ποτό', θα το έπαιζα pop star". Μπορεί αυτό να μοιάζει με ιδεολογικό προκάλυμμα για την τσιγκούνιά του, αλλά οι Carpets δεν έχουν ανάγκη από λεφτά.

Από τις αρχές του 1989 κυκλοφορούν τους δίσκους

τους στην δικιά τους εταιρεία, την Cow Reccords που αργότερα έγινε label της Mute Records (για την οποία ηχογραφούν μεταξύ άλλων οι Bad Seeds και οι Depeche Mode). Οι Inspiral Carpets επένδυσαν γρήγορα (και ξεδιάντροπα -Καστανάρας) στην επιτυχία τους. Το fan club τους, πουλάει από T-shirts και κονκάρδες μέχρι frishbees, μπαλόνια και κούπες του καφέ (...) σε εξωφρενικές τιμές. "Είμαστε βιομηχανικοί καπιταλιστές με ένα Farfisa", λέει ο Martyn ειρωνικά. Sex'n'drugs'n'rock'n'roll τέλος. Τώρα είναι ώρα για big business.

Το "Island Head", το EP που κυκλοφόρησαν τον περασμένο χειμώνα, ήταν ίσως μια έκπληξη για πολλούς, μια που ήταν πολύ μακριά από ο, τιδήποτε είχε κάνει το group μέχρι τότε. Ιδιαίτερα το "Biggest Mountain", ένα τραγούδι που έφερνε πολύ στο μυαλό το "Golden Brown" των Stranglers, με τον waltz ρυθμό του και το fairground όργανο, συζητήθηκε πολύ εξαιτίας και του τίτλου του, που πολλοί είπαν ότι ήταν υπαινιγμός για το ανδρικό πέος (γιατί, υπάρχει και γυναικείο; -Καστανάρας) ενώ σε όλο το δίσκο υπήρχε μια στροφή προς πιο eighties επιρροές, και η κιθάρα του Graham μπήκε πολλές φορές μπροστά από το Farfisa του Clint. "Ο κόσμος δεν περιμένει κάτι τέτοιο από μας, αλλά δεν πρόκειται να κάνουμε αυτά που περιμένουν. Οπως όταν προσπαθούσαν να μας ανακατέψουν με τη σκηνή του Manchester και η μουσική μας ήταν τελείως διαφορετική απ' αυτά που συνέβαιναν γύρω μας", παρατηρεί ο Martyn.

Το τελευταίο τους single, "Caravan" και το LP που ακολούθησε μετά από τρεις βδομάδες, "The Beast Inside" ήρθαν να επιβεβαιώσουν τα λεγόμενα του Martyn. Σ' αυτό το LP, δεν υπάρχει τίποτα που να θυμίζει το περυσινό "Life" LP, και τον "σοφιστικέ" garage ήχο που το χαρακτήριζε. Εδώ, ο μόνος κρίκος με το παρελθόν είναι το "Grip", ένα τραγούδι που θα προκαλέσει πολλή προσοχή, εξ' αιτίας του θυελλώδους ψυχεδελικού τριπαρίσματος του και της άφτασης μελωδικότητάς του (μανία που έχει αυτός ο τύπος με τη μελωδικότητα -Καστανάρας). "Υπάρ-

χουν στοιχεία από όλα τα είδη μουσικής (στο "The Beast Inside"). Εχουμε ένα μέρος σε ένα τραγούδι, που είναι καθαρά ska και έχω χρησιμοποιήσει στοιχεία από τον Philip Glass, την Enya (έλεος παιδιά και είμαι νευροπαθής άνθρωπος -Καστανάρας) και το Twin Peaks", λέει ο Clint για το νέο LP.

Ασχετά με το τι λένε οι ίδιοι (κανείς δεν θα περίμενε από ένα group να πει για το νέο του άλμπουμ, 'έ, ναι είναι ίδιο με το περυσινό, μην το αγοράσετε, τι να κάνουμε είμαστε πέντε βαρετοί μπάσταρδοι') το "The Beast Inside", είναι πραγματικά ένα ωήμα μπροστά για τους Inspiral Carpets, ένα group που ο περισσότερος κόσμος πίστευε ότι δεν θα έφτανε καν να φτιάξει δεύτερο album. Οι Inspiral ανανεώμενοι και πιο ώριμοι δίνουν δέκα τραγούδια άφτασης κομψότητας. Το παναταχού παρών όργανο παύει να είναι τα πάντα πληρών και σε πολλά σημεία δίνει τη θέση του σε άλλους ήχους (πιάνο, καμπάνες κ.α, όλα παιγμένα με συνθεσάλιζερ) και η δημιουργικότητα σ' αυτό το 55-λεπτο LP ('We give value for money' -Clint) αποκορυφώνεται στο "Further Away" ένα ψυχεδελικό-κομψοτέχνημα-μεγάλης- διάρκειας, που ο Craig σε μια συνέντευξη παρομοίασε με το "Light My Fire". Το "Further Away" σφύζει από ζωτικότητα, μελωδικότητα και αρμονίες καθώς και διάφορους παράξενους ήχους που ακόμα δεν έχω καταλάβει αν είναι ηχητικά εφέ ή ελάττωμα του δίσκου μου (αν δεν είναι ηχητικά εφέ μην του το πείτε, αφείστε τον καλύτερα στην άγνοια του, γιατί θα μας πάθει κανένα colapsus και έχουμε ανάγκη από συντάκτες -Καστανάρας).

Οι Inspiral Carpets, όπως θα σας πουν, εξάλλου και πολλοί άλλοι, (σας τα λέω και γω όμως, αλλιώς ο Καστανάρας δε θα με πληρώσει -Δε θα σε πληρώσω ούτως ή άλλως, οπότε άμα βαριέσαι, μην τους τα λες -Καστανάρας) δεν είναι απλά, άλλο ένα αναβιωτικό sixties group από το Manchester. Είναι το group που ξεχωρίζει από το Manchester. Και μπορείτε να κάνετε πολύ χειρότερα πράγματα από το να παραδοθείτε στις μανιασμένες μελωδίες του οργάνου του Clint.

Οργανο-θείτε!

(Μη Πλήρης)

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

7 - ίντσα

- 1. Planecrash EP (Playtime, Amuse 002)
- 2. Move (Cow/Mute, Dung 6)
- 3. This Is How It Feels/Tune For A Family (Cow/Mute, Dung 7)
- 4. She Comes In The Fall/Sackville (Cow/Mute, Dung 10)
- 5. Island Head EP (Cow/Mute, Dung 11)
- 6. Caravan/Skidoo (Cow/Mute, Dung 12)

12 - ίντσα

- 1. Trainsurfing EP (Cow, MOO 2t)
- 2. Joe (Cow, MOO 3t)
- 3. Find Out Why (Cow, Dung 5t)
- 4. Move (Cow/Mute, Dung 6t)
- 5. This Is How It Feels (Cow/Mute, Dung 7t)
- 6. This Is How It Feels Robbery Mix/Drum Mix (Cow/Mute, Dung 7t)
- 7. She Comes In The Fall (Cow/Mute, Dung 10t)
- 8. She Comes In The Fall Remix (Cow/Mute, Dung 10r)
- 9. Island Head EP (Cow/Mute, Dung 11t)
- 10. Island Head EP Live (Cow/Mute, Dung 12t)
- 11. Caravan (Cow Mute, Dung 13t)
- 12. Caravan Remix (Cow/Mute, Dung 13r)

L P s

- 1. Life (Cow/Mute, Dung 8)
- 2. The Beast Inside (Cow/Mute, Dung 14)

Διάφορα

- 1. Δωρεάν flexi disc του fanzine Debris. Οι Inspiral Carpets συμμετέχουν με το "Garage Full Of Flowers".
- 2. Cow Demo Tape: Κασέττα με τα Here For The Sun/Now You're
- 3. Gone/Love Can Never Loose Its Own/Whisky
- 3. Dung 4: Κασέττα με τα Keep The Circle Around/Seeds Of Doubt/Joe/Causeway/Inside My Head/Sun Don't Shine/Theme From Cow/Butterfly/26/Garage Full Of Flowers/96 Tears
- 4. Inspiral Carpets Peel Sessions EP
- 5. Cool As Fuck e.p: Συλλογή, που κυκλοφόρησε μέσω της Rough Trade ειδικά για την Αμερική και έχει τον αριθμό καταλόγου Dung 9 της Cow Records.
- 6. Οι Inspiral Carpets έχουν συμμετάσχει σε διάφορες συλλογές, όπως στα Indie Top 20 vol.6 (Butterfly) vol.7 (Joe) vol.8 (This Is How It Feels), στην συλλογή του Edward Barton, Edward Not Edward με το Theme From Cow, στο Stoned Again- A Tribute To The Stones με το Gimme Shelter (αγοράστε το αβλεπί, όπου το βρείτε) κλπ.

Σημειώσεις Δισκογραφίας:

- Ο αριθμός καταλόγου MOO1 της Cow προορίζοταν για επανέκδοση του "Planecrash", αλλά αυτό δεν κατέστη δυνατόν λόγω νομικών προβλημάτων με την Playtime, την πρώτη τους εταιρεία.

- Οι Inspiral Carpets άλλαξαν τους αριθμούς καταλόγου τους από MOO σε Dung λόγω άλλων νομικών προβλημάτων.

- Το Cow logo δημιούργησε στους Inspiral Carpets προβλήματα στην Αμερική επειδή οι Dead Milkmen, αμερικάνικο punk group, τους μήνυσαν υποστηρίζοντας ότι οι Carpets έκλεψαν το δικό τους σηματάκι που είναι επίσης μια αγελάδα. (Ποιος είπε ότι τα punk groups δεν ψάχνουν να κάνουν τζάμπα διαφήμιση;)

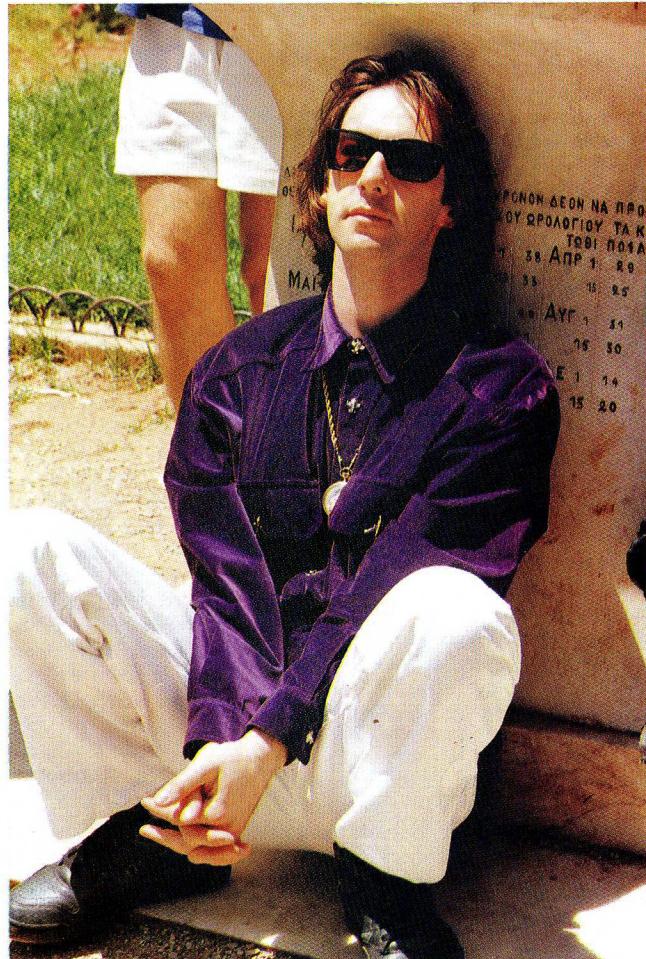
Στοιχεία: New Musical Express 10 Νοέμβρη 1990. New Musical Express 16 Μάρτη 1991. Spiral Scratch Οκτώβρης - Νοέμβρης 1989. Ενθετο του Melody Maker για τους Inspiral Carpets

LONESOME COWBOY CLINT

Συνέντευξη του οργανίστα των Inspiral Carpets, Clint Boon στο Μάρκο Σκουλούδη και τη Λίνα Ιακωβάκη.

Tο συνεχές κουδούνισμα του τηλεφώνου (ο Καστανάρας δεν το βάζει ποτέ κάτω) με έβγαλε από την τουαλέτα άρον-άρον. Ο Καστανάρας ήταν σύντομος κι εγώ ευτυχισμένος. Η προοπτική μιας συνέντευξης από τους Inspiral Carpets με έκανε να απέχω από τα καθήκοντα της εντερικής κένωσης για δύο ολόκληρες εβδομάδες. Η αγωνία βλέπετε...

Όταν μετά από δύο βδομάδες βασανιστικής δυσκοιλότητας και αυπνίας, είχα μια πρώτη επαφή με το γκρουπ στην press conference που έδωσαν μια μέρα πριν από την πρώτη τους συναυλία, ο οργανισμός μου πλέον

γουμε τους ήρωες μας από το παρελθόν, και το κάνουμε κυρίως μουσικά". Καθώς ο Clint μιλάει για μουσική, μου έρχεται στο μυαλό η φράση του δελτίου τύπου της οργανώτριας εταιρείας "Οι Stone Roses έχουν αγαπημένο τους θέμα το sex. Οι Happy Mondays τα ναρκωτικά. Τι απομένει για τους Inspiral Carpets; Η ΜΟΥΣΙΚΗ". Ο Clint δείχνει ικανοποιημένος " Αυτό το απόσπασμα για τους Mondays και τους Roses μου αρέσει πολύ, γιατί οι Stone Roses είναι οι καλύτεροι στο να είναι τα 'άτακτα παιδιά' των charts, το ίδιο και οι Happy Mondays με όλη αυτή την ιστορία με τα ναρκωτικά, αλλά οι Inspiral είναι καθαρά μουσική κι αυτό είναι το μόνο για το οποίο ενδιαφερόμαστε. Παρεμπιπόντως, αυτό το απόσπασμα είναι από το NME στην Αγγλία και είχα πραγματικά εντυπωσιαστεί όταν το δάβασα". Rock'n'Roll χωρίς sex'n'drugs όμως δεν γίνεται. Εχουν θέση το sex και τα ναρκωτικά στη μουσική τους Clint: "Το sex ναι, αλλά όχι τα ναρκωτικά (γέλια). Οπως το βλέπω εγώ, κάνουμε μια από τις πιο ψυχεδελικές μουσικές στη Βρετανία, και δεν χρειαζόμαστε ναρκωτικά για να το πετύχουμε. Μας έρχεται τελείως φυσιολογικά και έτσι τα ναρκωτικά δεν είναι ανάμεσα στις προτεραιότητες μας. Και οι fans μας, οι άνθρωποι που γουστάρουν τους Inspiral φαίνεται να το ξέρουν αυτό και σαν αποτέλεσμα, είναι ένα πολύ νεαρό και clean ακροατήριο. Μερικοί απ' αυτούς, βέβαια, έρχονται 'φτιαγμένοι' στις συναυλίες μας, αλλά αυτό μας αφήνει αδιάφορους".

Είναι περίεργο να μιλάει για ψυχεδέλεια κάποιος που διατείνεται ότι η μουσική του δεν έχει να κάνει με acid οράματα, αλλά η μουσική των Inspiral Carpets απέχει πολύ από το να είναι ένα

αναμάσημα της ψυχεδελικής εποχής. Για την ακρίβεια είναι "40% αμερικάνικες επιρροές, και το υπόλοιπο είναι Manchester", σύμφωνα με μια πρόσφατη συνέντευξη. Ο Clint κάνει τα πράγματα πιο ξεκάθαρα: "Οι αμερικάνικες επιρροές είναι π.χ. το όργανο και group όπως οι Question Mark And The Mysterians, οι Seeds, οι 13th Floor Elevators, οι Jefferson Airplane. Βλέπεις, αυτά είναι συγκρότημα που δεν θα θυμάται κανείς τον επόμενο χρόνο". Ο Clint κοιτάζει με ύφος κακής ποποτο: "Δεν ξέρω ποιος το έγραψε αυτό, αλλά εμείς του χρόνου θα είμαστε ακόμα εδώ. Γι' αυτόν δεν είμαι καθόλου σίγουρος". Και συνεχίζει: "Το θέμα με τους δημοσιογράφους είναι ότι εμείς δεν έχουμε τον παραμικρό σεβασμό γι' αυτούς. Δεν πιστεύουμε αυτά που διαβάζουμε. Ακόμα κι αν κάποιος απ' αυτούς πει ότι οι Inspiral είναι το καλύτερο συγκρότημα στον κόσμο, για μένα αυτό δημιαίνει τίποτα. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που αισθάνονται οι fans μας, οι άνθρωποι που αγοράζουν τους δίσκους μας, έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από το τι θα πει οποιοςδήποτε δημοσιογράφος. Εννοώ ότι όταν παίζουμε το "She Comes In The Fall" έχουμε τις καλύτερες αντιδράσεις από το κοινό. Όσο τα τραγούδια μας κάνουν τον κόσμο να αντιδράει μ' αυτό τον τρόπο, τίποτ' άλλο δεν έχει σημασία για μένα."

Οι Inspiral Carpets πέτυχαν εκεί που άλλοι θα είχαν αποτύχει οικτρά, καταφέρνοντας να κάνουν το όργανο ξανά της μόδας. Γενικά ο κόσμος τους γνωρίζει σαν το συγκρότημα με το Farfisa και τις αγελάδες'. "Πιστεύω ότι και χωρίς το όργανο θα είχαμε την ίδια απήχηση. Οταν ξεκινήσαμε το 1985-86 κανείς άλλος δεν είχε ένα τέτοιο ήχο. Κανείς δεν χρησιμοποιούσε όργανο στην Αγγλία. Οταν κάναμε το "Life", όλες οι κριτικές έλεγαν για το όργανο, το όργανο, το όργανο, τα κουρέματα και το όργανο... Ετσι, όταν φτάσαμε να κάνουμε το "Beast Inside", σκεφτόμουν 'ας αποδείξουμε ότι το όργανο δεν είναι το κυριότερο στη μουσική μας'. Χρησιμοποίησα ένα synthesizer, πιάνο και άλλους ήχους. Νομίζω πως αυτό ήταν ένας τρόπος να πούμε 'αυτό είναι το "Beast Inside", το οποίο δεν είναι τόσο προσανατολισμένο στο όργανο όσο ήταν το "Life". Το όργανο είναι στην 'πίσω θέση', οι κιθάρες έχουν περάσει μπροστά, τα φωνητικά έχουν περάσει μπροστά. Είναι μεν το σήμα κατατεθέν μας, αλλά δεν είναι το βασικότερο στον ήχο μας. Και νομίζω ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα δίσκο χωρίς όργανο, ή εντελώς χωρίς keyboards και να είναι πάλι ένα κλασσικό album. Γιατί αισθάνομαι ότι τα τραγούδια είναι πολύ δυνατά. Ενα συγκρότημα σαν τους Hüsker Du, θα μπορούσε να κάνει μια εκτέλεση του "She Comes In The Fall" και να

είναι ένα λαμπρό τραγούδι".

Τώρα που η κουβέντα ήρθε στο "She Comes In The Fall", θυμάμαι μια κριτική σε ένα περσινό Pop & Rock γι' αυτό το single, που κατέληγε: 'Οι Inspiral Carpets είναι ένα συγκρότημα που δεν θα θυμάται κανείς τον επόμενο χρόνο'. Ο Clint κοιτάζει με ύφος κακής ποποτο: "Δεν ξέρω ποιος το έγραψε αυτό, αλλά εμείς του χρόνου θα είμαστε ακόμα εδώ. Γι' αυτόν δεν είμαι καθόλου σίγουρος". Και συνεχίζει: "Το θέμα με τους δημοσιογράφους είναι ότι εμείς δεν έχουμε τον παραμικρό σεβασμό γι' αυτούς. Δεν πιστεύουμε αυτά που διαβάζουμε. Ακόμα κι αν κάποιος απ' αυτούς πει ότι οι Inspiral είναι το καλύτερο συγκρότημα στον κόσμο, για μένα αυτό δημιαίνει τίποτα. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που αισθάνονται οι fans μας, οι άνθρωποι που αγοράζουν τους δίσκους μας, έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από το τον παραμικρό σεβασμό". Ο Clint, σαν ο επίσημος ζωδίφιλος του group έχει μια μικρή ιστορία να πει για το cow logo. "Πάντα μου άρεσαν τα ζωά. Ζω κοντά σ' ένα κτήμα με αγελάδες και συνήθιζα να τις φωτογραφίζω να με κοιτάνε πάνω απ' το φράχτη. Οταν κάνουμε συναυλίες χρησιμοποιούμε αυτά τα slides και παρατήρησα ότι ο κόσμος αντιδρούσε θετικά. Τότε αποφάσισα να κάνω μια αγελάδα-cartoon που θα τη χρησιμοποιούσαμε στα t-shirts μας και αργότερα τις πρόσθεσα τα γυαλιά και το joint". Και εγένετο cool as fuck. "Δεν ήταν όμως όλ' αυτά προσχεδιασμένα. Απλά, η αγελάδα δείχνει λίγο απ' το χιούμορ μας στον κόσμο". Καμμια αντίρρηση.

Όλη η αναβίωση των sixties τα τελευταία χρόνια, πάσχει από ένα τρομερό φορμαλισμό, για τον απλούστατο λόγο ότι έχει ξεχάσει ένα βασικό χαρακτηριστικό των συγκροτημάτων της δεκαετίας του '60: την πολιτικοποίηση. Οι Inspiral Carpets είναι χαρακτηριστικό τέτοιο παράδειγμα: όταν παραιτήθηκε η Thatcher και τους ζήτησαν τη γνώμη τους, είχαν πει: 'Δε δίνουμε δεκάρα'. (Για την ακρίβεια, είχαν πει 'we couldn't give a fuck', αλλά ο Καστανάρας φοβάται τις νομικές περιπλοκές και έτσι το καλλωπίσαμε ολίγον κατά τη μετάφραση). "Δεν δίνουμε δεκάρα για το ποιος είναι στην εξουσία. Βλέπεις, εγώ είμαι 32 χρονών κι απ' ότι έχω δει στην Αγγλία, όποιο κόμμα κι αν ήταν στην εξουσία, πάντα υπήρχαν άνθρωποι που πέθαιναν από πείνα, πάντα υπήρχαν πόρνες, πάντα υπήρχαν ναρκομανείς, πάντα υπήρχε κακομεταχείριση των παιδιών. Οι διαφορές ανάμεσα στα μεγάλα κόμματα είναι ελάχιστες και γι' αυτό δεν ενδιαφερόμαστε για την κομματική πολιτική. Ομως, πολλά από τα τραγούδια μας αντιμετωπίζουν πολύ εποικοδομητικά, πράγματα που βλέπουμε στο δρόμο. Για παράδειγμα υπάρχει ένα τραγούδι για την πορνεία το "Sackville", ένα τραγούδι στο νέο LP για κάποιους αντιπυρηνικούς διαδηλωτές που γνώρισα στην Washington, το "Sleep Well Tonight". Είναι γραμμένο για δύο ανθρώπους, που ζουν έξω από το Λευκό Οίκο για έντεκα χρόνια. Ζουν στο πεζοδρόμιο. Δεν είναι αλήτες, ήταν μάλιστα ευσπόλητοι άνθρωποι, αυτός ήταν χρυσοχόος αυτή ήταν οδοντίατρος ή κάτι τέτοιο και τα πούλησαν όλα για να αφιερώσουν τη ζωή τους στον αντιπυρηνικό αγώνα. Αυτό το τραγούδι δεν είναι ένα αντιπυρηνικό τραγούδι, δεν είναι σαν να λέμε εμπρός για τον πυρηνικό αφοπλισμό', είναι περισσότερο μια ματιά σε κάποιους ανθρώπους και την αφοσίωση τους σ' αυτό που πιστεύουν. Και είναι επίσης μια μαρτυρία για τον αισχρό τρόπο που τους φέρεται ο κόσμος που περνάει κάθε μέρα με το αυτοκίνητο του και κατεβάζουν το παράθυρο του αυτοκινήτου τους και τους φωνάζουν: 'πιάστε μια γαμημένη δουλειά'. Για μένα, αυτή είναι η πολιτική μας. Δεν προσφέρουμε μια λύση λέγοντας 'Ψηφίστε τη Thatcher ή ψηφίστε τον Kinock' ή ο, τιδήποτε. Ποτέ δεν το κάναμε και ούτε πρόκειται να το κάνουμε. Αυτό που θα λέμε πάντα είναι 'κοιτάξτε τι γίνεται γύρω σας, ξανακοιτάξτε τους αν-

θρώπους που ζουν στα πάρκα, ξανακοιτάζετε τον Joe, ξανακοιτάζετε την οδό Sackville". (σημ. -η Sackville είναι στο Manchester, ότι είναι για την Αθήνα η Συγγρού π.χ.)

Με όλη αυτή τη φασαρία που γίνεται γύρω από το όργανο, ο καθένας θα ανρωτιόταν αν ο Clint γράφει όλα τα τραγούδια τους, ιδιαίτερα όταν στα οπισθώφυλλα των δίσκων η σύνθεση "χρεώνεται" σε όλο το γκρουπ. "Η μουσική γράφεται ατομικά. Τρεις από μας γράφουμε τα τραγούδια. Εγώ γράφω λίγο, ο Tom γράφει λίγο, ο Graham γράφει λίγο. 'Χρεώνουμε' τα πάντα σε όλο το συγκρότημα γιατί μπορεί για παράδειγμα να γράψω εγώ ένα μέτριο τραγούδι και ο Craig να βάλει ένα καταπληκτικό ρυθμό και να το μεταμορφώσει τελείως. Και το κάθε μέλος του group που γράφει μουσική έχει διαφορετικό στυλ γραφής. Τα δικά μου τραγούδια είναι πιο 'εικονογραφικά', σχεδόν φωτογραφικά, ενώ του Graham είναι πιο αφηρημένα. Του Tom είναι περισσότερο για τις ανθρώπινες σχέσεις γενικά, ενώ εγώ γράφω για ανθρώπους που συναντάω. Αυτό μας δίνει περισσότερη ποκιλία. Κάτι τέτοιο φαίνεται καθαρά στο "Life". Υπάρχει μεγάλη ποικιλία στον τρόπο που έχουν γράψει τα τραγούδια σ' αυτό το album. Για παράδειγμα, το "Inside My Head" είναι ουσιαστικά throwaway pop* το ίδιο και το "Monkey On My Back", ενώ το "Sackville" είναι περισσότερο ένα αντι-κοινωνικό σχόλιο και από την άλλη έχεις τραγούδια αφηρημένα. Αυτό είναι καλό, γιατί τα συγκροτήματα που έχουν ένα μόνο συνθέτη έχουν μια τάση να λειτουργούν κυρίως σ' ένα επίπεδο, ενώ μ' εμάς δε συμβαίνει κάτι τέτοιο".

Πίσω από τους Inspiral Carpets δεν υπάρχει μόνο η μουσική, αλλά και μια σειρά "άλλες" εμπορικές δραστηριότητες, όπως τα T-shirts. "Δεν νομίζω ότι βγάζουμε πια πολλά λεφτά από αυτά. Δεν είναι κάτι εμπορικό, είναι περισσότερο ένα σύμβολο του χιούμορ μας. Με την προϋπόθεση ότι δίνουμε στον κόσμο κάτι που ν' αξίζει τα λεφτά του. Γιατί οι πιτσιρικάδες θέλουν ν' αγοράζουν πράγματα που έχουν αγελάδες επάνω. Αν δεν το κάνουμε εμείς, θα το κάνει κάποιος άλλος". A-

inspiral carpets

ποστομωτική ψυχρή λογική.

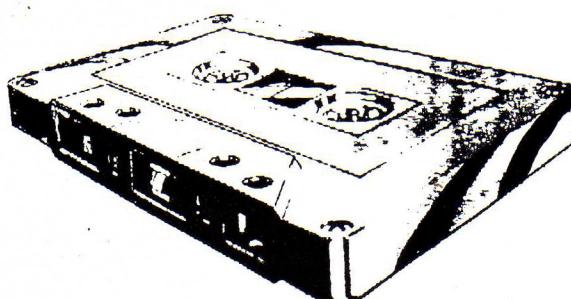
O Clint τελειώνοντας, δίνει την πεμπτουσία της λειτουργίας των Inspiral Carpets σαν 'καπιταλιστών με Farsisa': "Στην Αγγλία έχουμε τη φήμη ότι σκεφτόμαστε τις business. Ομως εγώ πιστεύω ότι είμαστε καλλιτέχνες, όπως ένας γλύπτης ή ένας ζωγράφος, και δημιουργούμε με την καρδιά και το μυαλό μας. Και θα ήταν ηλίθιο εκ μέρους μας να μην έχουμε τον έλεγχο των χρημάτων που συνοδεύουν την καλλιτεχνική επιτυχία ή τον έλεγχο πάνω στο τι κάνει η εταιρεία. Κι αυτό γιατί εκτιμάμε αυτά που δημιουργούμε και δε θέλουμε κάποιοι άλλοι να καρπώνονται τα λεφτά. Δεν είμαστε φιλανθρωπικό ίδρυμα".

Oτυπάκος μπροστά στη σκηνή του ΡΟΔΟΝ ήταν δεν ήταν δεκαπέντε χρονών, αλλά μαχόταν με αξέπαινο κουράγιο για να κρατήσει τη θέση του στην πρώτη σειρά. Μέχρι που τον πήραν οι φίλοι του λιπόθυμο. Αυτή είναι -για μένα- η ουσία των δύο συναυλιών των Inspiral Carpets στην Αθήνα. Ακουσα μετά τη δεύτερη συναυλία, ότι εκείνη τη μέρα η συναυλία "ήταν μουσικά αρτιότερη". Δεν έρων αν ίσχυε κάτι τέτοιο, αλλά η ομορφιά του Rock'n'Roll δεν είναι η "μουσική αρτιότητα". Είναι οι έφηβοι που "τα δίνουν όλα". Κι απ' αυτό είδαμε πολύ καὶ τις δυο βραδιές στο ΡΟΔΟΝ. Θα μπορούσα μάλιστα να πω (αν η Λίνα που έχασε το φακό επαφής της το πρώτο βράδυ δε με έπαιρνε για άκαρδο) ότι ήταν η πιο ευτυχισμένη μου βραδιά για πολύ καιρό.

Stay cool!

To Merlin's Music Box περιμένει τις μικρές σας αγγελίες για δωρεάν δημοσίευση

Γιά να ακούσετε αυτά για τα οποία διαβάζετε -και τα οποία δεν μπορείτε να βρείτε- φτιάξαμε αυτή την κασσέτα που περιέχει κομμάτια των **Miracle Worcers, Trash Can School, Marshmallow Overcoat, Dr. Brown, Illegal State Of Mind, Tristan & The Rosewood, R. R. Hearse + Laughing Headache** και ...άλλα

Για να την αποκτήσετε γράψτε στη διεύθυνση του Merlin's (Αργυρουπόλεως 27, Αθήνα 114 71). Θα σας σταλεί προς 800 δρχ.

ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΜΗΝ ΤΡΩΤΕ ΤΙΣ ΣΟΛΕΣ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ ΣΑΣ ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟ MERLIN'S MUSIC BOX !

Η συνδρομή για πέντε τεύχη κοστίζει 2.500 δρχ. Στείλτε ταχυδρομική επιταγή μαζί με αυτό το απόκομμα συμπληρωμένο στη διεύθυνση:

Γιάννης Καστανάρας

Αργυρουπόλεως 27

Αθήνα 114 71

Συμπληρώστε παρακάτω με ευανάγνωστα γράμματα

Όνομ/μο-

Οδός-----

Πόλη----- Ταχ.Κωδ.-----

CEDAR STREET SLUTS

Ανταπόκριση και αποκλειστική συνέντευξη του Peter Yarmouth από το Sm Merlin's, από τρείς κοπέλλες που τρομάζουν ακόμα και τον G.G. ALLIN!

T

Τώρα τι δουλειά έχουν τρία γλυκά κορίτσια, με τον σχιζοφρενή Τρομοκράτη του Rock 'n' Roll, G.G. Allin λίγοι έφεραν με ακρίβεια. Παρ' όλα αυτά, έκαναν τουρνέ μαζί του, ηχογράφησαν το "Misandventures

Of A Total Slut" μαζί του και τι δεν έκαναν μαζί του! Και τώρα, εν έτει 1991, ετοιμάζονται να κατακτήσουν ένα κόσμο, που κάθε άλλο παρά βατός είναι γι' αυτές. Τρείς κοπέλες που κάνουν φωνητικά (ουδεμία σχέση με τις Bananarama!), τρία κορίτσια που ανάβουν τα αίματα χωρίς πολλή προσπάθεια, τρείς θεοπάλαβες γυναίκες που θα έκαναν ακόμα και τον Allin να κοκκινήσει από ντροπή! Κι όμως αυτές οι τρείς κοπέλλες δεν ζητάν τίποτε άλλο πέρα από την πλάκα τους και το πρώτο τους άλμπουμ "Songs By Working Girls" για λογαριασμό της Black & Blue ήταν αρκετό για να επιφέρει σύγχιση στην αμερικανική κοινωνία, αφού το στίκερ στο εξώφυλλο ήταν σαφές "Ο δίσκος περιέχει άσεμνους στίχους".

Η Lena Luna σπούδαζε πολιτική, ξεναγούσε τουρίστες και είναι πόρνη.

Η Ginger Lee, τραγουδούσε στις Mayflowers Madams και κατάγεται από το Κονέκτικατ, αλλά γρήγορα μετα-

νάστευσε στη Νέα Υόρκη και έγινε πόρνη.

Τέλος, η Holly Would αλήγει στο Sunset Boulevard, αλλά μετά την ηχογράφηση του άλμπουμ την κοπάνησε για να κάνει σόλο καριέρα και τη θέση της κατέλαβε η Rita Rude.

Και να λοιπόν, μια πρώτη για την Ευρώπη, συνέντευξη,

για ένα ελληνικό περιοδικό, που θα αναλάβει τη δική σας διάβρωση από τις Cedar Street Sluts. Το funk η pop και το punk στα πόδια σας. Είναι κάτι καινούργιο που ονομάζεται *slut rock*!

MMB: Που συναντηθήκατε για πρώτη φορά;

Ginger: Στην κηδεία του

Dick Urine, τον Μάη του 1984. Μάλλον τότε γνωρίσαμε τη Rita που έγινε φίλη μας. Πριν απ' αυτό, αλητεύαμε μαζί με τον G.G. Allin. (Σημ. Ο Dick Urine, που σκοτώθηκε στη Σουηδία, οδηγόντας τη μοτοσικλέτα του στις 5/8/84, διετέλεσε μάνατζερ του G.G. Allin και έκανε παραγάγες σε διάφορες underground μπάντες. Το πραγματικό του όνομα ήταν Richard Yorun, αλλά το παρατσούκλι του το κόλλησε ο Allin. Είχε γεννηθεί στις 24/11/60).

Lena: Ήταν μιά πραγματικά θλιβερή μέρα

Rita: Yeah!

MMB: Είχατε φανταστεί πριν από αυτό, ότι θα πάιζατε σε μια rock 'n' roll μπάντα;

Lena: Παλιά ρόκαρα πάνω στο κρεβάτι. Τώρα κρατάω ένα μικρόφωνο. Μου φαίνεται πως είναι κάτι ανάλογο...

Ginger: Πάντοτε συνήθιζα να τραγουδάω, μερικοί από τους πελάτες μου ήθελαν να τους τραγουδάω, ή να τους μουγγιρίζω!

Rita: Τι πάει να πει "πριν από αυτό"; Πάντα είμαστε σε μιά rock μπάντα!

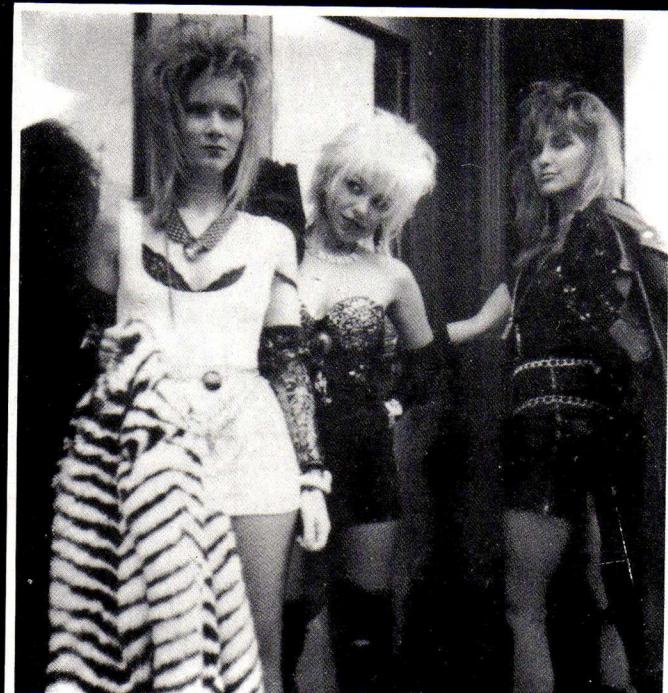
MMB: Γιατί έφυγε η Holly;

Rita: Δεν έφυγε.

Ginger: Καλλιτεχνικές διαφορές.

Lena: Αυτή χάνει!

MMB: Τώρα που αλλάξατε μουσικούς, τι διαφορές υπάρχουν

ΕΙΝΑΙ ΣΑ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΟΥΤΑΝΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

στον ήχο σας:

Ginger: Ο ήχος είναι βαρύτερος τώρα, περισσότερες κιθάρες και λιγότερα keyboards.

Lena: Πάψαμε να ελκύουμε την προηγούμενη μπάντα και τώρα προσπαθούμε να το πετύχουμε με τη νέα.

Rita: Είναι πιο όμορφο!

MMB: Ποιό είναι το πιο ασυνήθιστο πράγμα που συνέβει στα σώου σας;

Lena: Τίποτα δεν είναι ασυνήθιστο.

Ginger: Από το κάθε ακροατήριο, έχουμε διαφορετική αντιμετώπιση. Για μένα αυτό είναι το μόνο ασυνήθιστο που συμβαίνει.

Rita: Το περιμένω με αγωνία...

MMB: Μόλις βγάλατε ένα βίντεο με επτά από τα κομμάτια του LP σας. Πώς σας φάντηκε; Θα κυκλοφορήσει στην Ευρώπη;

Rita: Είναι σα να έχεις τρεις πουτάνες στο σπίτι σου, αλλά πληρώνεις μονάχα μία φορά.

Lena: Απ' το στόμα μου το πήρες, πουτάνα!

Ginger: Εχει πλάκα να κάνεις βίντεο. Ο κάμεραμαν "άναβε" όλο και περισσότερο. Μάλλον προς το παρόν, δε θα πάει στην Ευρώπη, αλλά αν το θέλει κάποιος, ας το παραγγείλει στην Black & Blue.

MMB: Σας αρέσουν οι Ελληνες;

Ginger: Λατρεύω τους μεσογειακούς τύπους. Με ερεθίζουν οι άντρες με το μαυρισμένο κορμί και τα μαύρα μαλλιά.

Rita: Εγώ αγαπάω όλους τους άντρες

Lena: Μ' αρέσει να "παίρνω" τους Ελληνες μέσα σε ανσανσέρ, πασαλειμένους με φέτα!

Rita: Μου αρέσουν τα ζεστά τους "πιπέρια"

MMB: Τι πράγματα σας αρέσουν στην προσωπική σας ζωή;

Lena: Εχω το δικό μου στούντιο, όπου ηχογραφώ τα βογιγητά μου!

Rita: Σου αρέσει να ηχογραφείς τον εαυτό σου όταν μαλακίζεσαι!

Ginger: Εγώ ζω στην εξοχή. Βαριέμαι πολύ, αλλά...

Rita: Ξαπλώνει και πολύ.

Lena: Ειδικά ανάσκελα.

MMB: Για σας τι έχει μεγαλύτερη σημασία, η φήμη ή το χρήμα;

Ginger: Το χρήμα, γιατί δεν χρειάζομαι όσα δε μπορεί ν' αγοράσει το χρήμα.

Rita: Τη δόξα, τη δόξα! Μα στην πραγματικότητα το χρήμα...

Lena: Το χρήμα επειδή όταν συνήθως έχεις τη δόξα, είσαι άφραγκη.

MMB: Τι νομίζετε πως είναι η αγάπη;

Rita: Ενα πουλί, ένα αεροπλάνο, κάτι πολύ σουπερ.

Lena: Αν σκεφτόμουν τι είναι η αγάπη, θα έχανα το χιούμορ μου.

Ginger: Παλιά εγκατέλιψα τις Sluts για έναν άντρα, μα ξαναγύρισα. Μερικά πράγματα κρατάνε λίγο.

MMB: Σκοπεύετε να παίξετε στην Ελλάδα και σε άλλα μέρη της Ευρώπης;

Rita: Στείλτε μας αεροπορικά εισιτήρια κι ερχόμαστε!

Ginger: Θα παίξω οπουδήποτε υπάρχουν μελαχροινοί άντρες!

Lena: Θα θέλαμε να δείξουμε τα απόκρυφά μας στο

ελληνικό ακροατήριο!

MMB: Τι σας αρέσει ν' ακούτε;

Ginger: Μ' αρέσει η Kate Bush, ο Johnny Thunders και οι Manhattan Transfer.

Rita: Οι Divinyls, οι Cure, η Grace Jones και η Nina Hagen.

Lena: Ει, εμένα αρέχουν οι Cure, η Hagen και η Jones!

MMB: Σκοπεύετε να παίξετε ξανά με τον G.G. Allin τώρα που θα αφεθεί ελεύθερος; (Σημ. Γι' αυτόν, διαβάστε σε άλλο σημείο του περιοδικού)

Lena: Σίγουρα, μας έχει λείψει.

MMB: Ποιά είναι τα αγαπημένα σας φαγητά;

Ginger: Σπανακόπιτα (το προφέρει ελληνικά), γύρος, μουσακάς, μπακλαβάς, μπακλαβάς, μπακλαβάς

Lena: Οτιδήποτε που να μπορώ να πασαλείψω έναν Ελληνα μέσα σε ανασασέρ, τυλιγμένο σε γύρο!

Rita: Εχουν ανσανσέρ στην Ελλάδα;

MMB: Πόσους άντρες "πάιρνετε" σε μά μέρα;

Ginger: Πάντα χάνω το λο-

γαριασμό. Δεν τα πηγαίνα ποτέ καλά στα Μαθηματικά.

Lena: Αρκετούς για μεροκάματο.

Rita: Τι εννοείς "παίρνουμε";

MMB: Ποιοι είναι οι μεγαλύτεροι φόβοι σας

Lena: Να σπάσω τα δόντια μου με το μικρόφωνο.

Ginger: Να ξεμείνω από λεφτά.

Rita: Να γίνουν τα μαλλιά μου ξαφνικά πράσινα!

MMB: Ποιό είναι το μέλλον των Cedar Street Sluts;

Lena: Το μέλλον μοιάζει καλύτερο από το παρελθόν.

Rita: Νέα κομμάτια, νέες τουρνέ, νέοι άντρες.

Ginger: Πολύ θα ήθελα το μέλλον μου να βρίσκεται στην Ελλάδα!

MMB: Άλλα τελυταία σχόλια για τους αναγνώστες;

Rita: Τίποτα δεν είναι τελειωτικό.

Lena: Θα ήθελα να πω τα τελευταία μου σχόλια μέσα σ' ένα ανσανσέρ.

Ginger: Χρησιμοποιείτε προφυλακτικά!

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΙΟ ΘΑΡΑΛΕΟΥΣ...

Black & Blue,

Suite 152,

400 D.

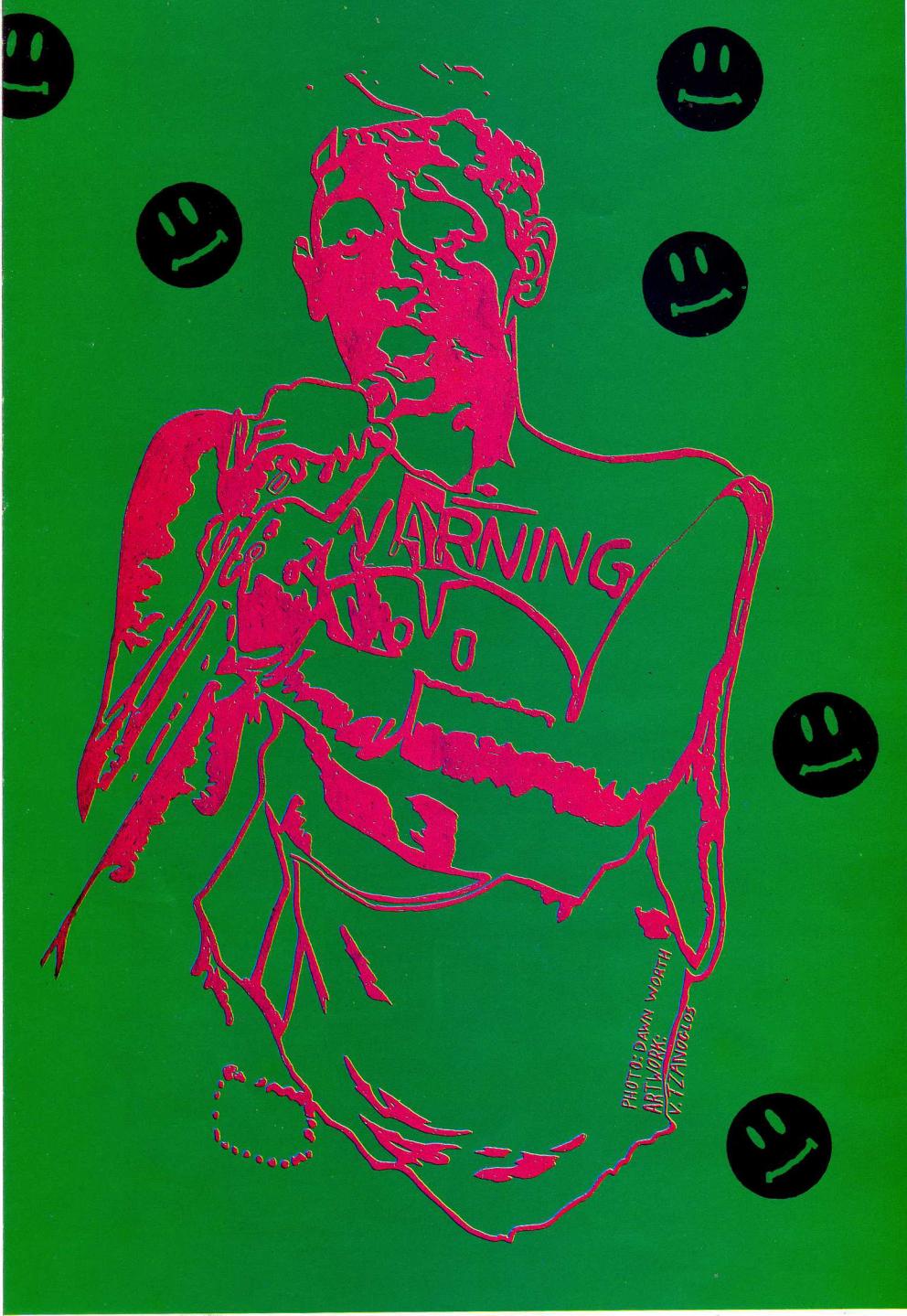
Puntnam Pike,

Smithfield, RI 02917,

USA

Μ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΩ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΣΑΝΣΕΡ ΠΑΣΑΛΕΙΜΕΝΟΥΣ ΜΕ ΦΕΤΑ !

Την έκκριση του punk στην Αγγλία, δεν άργησε καθόλου να μιμηθεί και η Αμερική. Ήδη το Βιετνάμ είχε τελειώσει, 50.000 αμερικανοί στρατιώτες, άφησαν εκεί τα κόκκαλά τους και τις ψυχές τους στην Κόλαση. Ο δρόμος έμοιαζε δύσκολος και η νεολαία ζητούσε κάτι δυνατό, να την ξυπνήσει από τον γεμάτο εφιάλτες, λήθαργό της. Ετσι οι δηλώσεις του McLaren, των Pistols, των Clash και όλων των άλλων "ινδαλμάτων" της άγριας Βρετανικής πιτσιρικαρίας, δεν άργησαν να φτάσουν και στ' αυτά των νέων της "άλλης όχθης". Ήδη, άνθρωποι σαν τον μακαρίτη Stiv Bators, τον νυν αποσυρμένο Richard Hell, τον Tom Verlaine, την Patti Smith και τους Ramones, ήταν επαρκώς προετοιμασμένοι για το τελευταίο μεγάλο ξέσπασμα του rock 'n' roll. Απλά περίμεναν τη σπίθια που θα άναψε φωτιά στον κάμπο.

Το μήνυμα το έλαβαν πολλοί που έσπευσαν να σχηματίσουν εκανοντάδες

μπάντες, που άλλες από αυτές θα έβρισκαν σύντομα το δρόμο τους μέσα από το hardcore και άλλες θα εξαφανίζονταν.

Η διαφορά των Αμερικάνων από τους Βρετανούς punks, βρισκόταν στο ότι δεν οργανώνονταν τόσο πολύ πίσω από μηδενιστικά μηνύματα. Εκρυβαν μέσα τους μιά διαφορετική "ποιητική" και "κουλτούρα", με αποτέλεσμα το αμερικάνικο punk να βρεί πιό έντεχνα και συνάμα δύσκολα μονοπάτια για να περάσει το λόγο του.

Η ηλιόλουστη Καλιφόρνια, έβραζε και κείνη μέσα στο ίδιο καζάνι. Οι Dead Kennedys μόλις έσκαγαν μύτη, το ίδιο και οι Black Flag, ωστόσο υπήρχαν και άλλοι πρωτοπόροι της σκηνής. Μερικά ονόματα, σήμερα ηχούν ίσως εντελώς άγνωστα, αλλά στην δύσκολη εποχή των τελών της δεκαετίας του '70, όρθωσαν το ανάστημά τους κόντρα στο αμερικάνικο κατεστημένο και λειτούργησαν θαυμαστά για την έκρηκτη του hardcore. Πιό γνωστοί οι X που

πέρασαν σε πιό εμπορικό επίπεδο και παρουσίασαν μερικές όμορφες δουλειές και έπονται οι Randoms, οι Alley Cats, οι Deadbeats οι τρομεροί Avengers της Penelope Houston και οι Weirdos που θα αποτελέσουν την αιχμή αυτού του trip. Ενα γκρούπ, με ελάχιστη δισκογραφική παρουσία, που ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να εμφανίζεται, σπάζοντας τα νεύρα όσων αρέκονται στο συμβατικό rock 'n' roll, ανεξάρτητα στυλ και ταμπέλας. Τώρα, 15 σχεδόν χρόνια, μετά την πρώτη τους εμφάνιση, οι Weirdos έχουν να πουν ένα κάρο πράγματα και αυτό, πιθανόν να συνεχιστεί και την επόμενη δεκαετία. Αν και ίσως δε θάπερε να τους δοθεί ο χαρακτηρισμός των punks, ωστόσο, η εποχή μας τραβάει τίτλους και δοξασίες. Κι αν δε σας φτάνει αυτό, έψάξτε σε κάποιο μαγαζί. Οποιος θέλει να βρει κάτι, θα το βρει, ο κόσμος να χαλάσει...

Οι Weirdos λοιπόν, οφείλουν πάρα πολλά στους Nerves, γιατί από αυτούς ουσιαστικά ανακαλύφθηκαν και το ξεκίνημά τους περιγράφεται στις αρχές του 1977, οπότε ο John Denny, frontman και παρανοικά αγέραστη φιγούρα όλα αυτά τα χρόνια, o Dix Denny, αδερφός του προηγούμενου και κιθαρίστας του γκρούπ, ο Cliff Roman, κιθαρίστας και προσφάτως αποχωρήσας, ο Dave Trout (που αποχώρησε συν τα χρόνω) και ο ντράμερ Nickey Beat, θανατηφόρος εκτελεστής, ενώθηκαν στον ζεστό ήλιο της Καλιφόρνια, για να δώσουν ακόμα ένα σπρώχμα στην νέα αμερικάνικη γενιά συγκροτημάτων που ξυπνούσε απότομα.

Η πρώτη τους εμφάνιση έγινε την άνοιξη του '77 στα στούντιο SIR. Το στυλ τους ήταν καταλυτικό και σήμερα δεν παραξενεύει κανένα ο ανθός των επηρροών τους. Μα την εποχή εκείνη, τα πράγματα έτρεχαν και πολλές φορές ήταν και πρόσφατα. Ο John μπορεί να θεωρεί τον εαυτό του πολύ τυχερό, που φρόντισαν να περάσουν διάφορους σκόπελους που μπήκαν στο δρόμο τους. Κι αν σκεφτεί κανείς, πως εκτός από τον Cliff που αποχώρησε μόλις (!) πριν ενάμιση χρόνο και πως οι ρέστοι (με την προσθήκη του μπασίστα Tony Malone), εποιημάζονται να δώσουν μια ακόμα μάχη στην καριέρα τους, τα πράγματα γίνονται περισσότερο από σοβαρά.

Οι καταλύτες της μόδας μας υπήρξαν οι Ramones, οι Stooges και οι Dolls. Οταν είδαμε τους Ramones, ήδη πάιζαμε garage, αλλά οι τύποι αυτοί μας έπεισαν στ' αλήθεια ν' ασχοληθούμε μ' αυτό. Πραγματικά, αισθάνομαι ότι οι Clash, οι Pistols, οι Damned... ήταν ισότιμοι μας. Εμείς είχαμε έτοιμο σετ, πριν ακούσουμε στιδήποτε απ' όλα αυτά. Πριν εκδοθεί κανένα από αυτά τα άλμπουμς. Οι Pistols για μένα ήταν σαν τους Monkees - ένα βιομηχανοποιημένο πράγμα. Ήταν μοντέλα για την αλυσίδα ρούχων της Vivian Westwood. Είχαν πίσω τους μιά μεγάλη μηχανή, μεγάλες επιχειρήσεις, τα πάντα.

Και παρ' όλο που αναγκαστικά καθιερώθηκαν μέσα στο Καλιφορνέζικο punk κίνημα, οι ίδιοι απέφευγαν αυτό το χαρακτηρισμό και κάθε φορά που τους ρωτούσαν αν ήταν μιά punk μπάντα, απαντούσαν: "Είμαστε οι Weirdos". Θεωρούν φυσικό το να μπλεχτούν στην όλη φάση και ίσως και να σταθεροποιήθηκαν μ' αυτή. Άλλα και πάλι ο ήχος τους ήταν ιδιότυπος (είπαμε, η κουλτούρα), γρήγο-

THE WEIRDOS

ΜΙΑ PUNK MH-PUNK ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΞΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΞΕΝΑΓΟΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΖΑΝΟΓΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

ρος, φασαριόζικος, αλλά.. ιδιότυπος. Το όνομά τους το πήραν από την ίδια τους τη συμπεριφορά. Οταν το '72 ο John και ο Cliff έκοψαν κοντά τα μαλλιά τους, σε μιά εποχή που όλοι τα άφηναν μακριά, ήταν... weirdos. Από αντίδραση και μόνο σ' όλη τη μόδα που έφτιαχνε το δικό της κατεστημένο. Ετοι ονομάστηκε και η μπάντα που σχημάτισαν λίγα χρόνια μετά.

Στην ουσία, προσπαθούσαμε να διακωμοδήσουμε το punk. Είχαμε χαρούμενες φατσούλες, πράγμα αντίθετο στα κλισσέ της εποχής και κάναμε την πλάκα μας. Το punk ήταν πλάκα κι εμείς το ίδιο. Βάζαμε παντού τη μύτη μας και το μόνο σοβαρό ήταν ότι ροκάραμε.

Για λόγους "weird", το image τους κράταγε κάτι από την punk αισθητική, αλλά πήγαινε ακόμα πιό μακριά. Φορούσαν σκουπίδια με τα ρούχα τους, φτιάχναν δεκάδες παραφερνάλια για τους οπαδούς τους, αλλά η σκηνική τους παρουσία ήταν εξ ίσου δυναμική με οποιοδήποτε σπουδαίο γκρούπ άνοιγε τα φτερά του στα τέλη των seventies. Διέφεραν από τις άλλες punk μπάντες και τα κομμάτια που παρουσίαζαν, είχαν αρκετά μικρή διάρκεια, ακόμα και για punk γκρούπ. Μία ακόμα αντίδραση σε όλο το χαοτικό τεχνορόκ που ακόμα κυριαρχούσε, αλλά ετοιμαζόταν να περάσει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας...

Το καλοκαίρι της πρώτης τους χρονιάς, ο Greg Shaw από την Bomp, σε συνεργασία με τον παραγωγό των Ramones, Craig Leon, προχώρησε στην έκδοση του πρώτου σινγκλ των **Weirdos**. Περιείχε τρία κομμάτια, επιστέγασμα των φιλοσοφικών διαθέσεων του γκρούπ και οι τίτλοι τα λένε όλα: "Destroy All Music/Life Of Crime/Why Do You Exist" και η περιπλάνηση βρισκόταν σε κάθε σύντομο βήμα αυτών των πρότυπων punk κομματών. Μία μουσική που σίγουρα θα έκανε τους Εγγλέζους να τραβάνε τα μαλλιά τους. Οχι πως ήταν κάτι καινούργιο... Απλά, κάτι διαφορετικό... Ιδιότυπο.

Οι **Weirdos** με το ντεμπούτο τους σινγκλ γίνονται underground σταρς στην ευρύτερη περιοχή του LA και παίζουν κάμποσες φορές στο "Whiskey A-Go-Go. Μέσα σε μερικούς μήνες, η **Weirdomania** κατακλύζει τα πάντα και στο τέλος χρο-

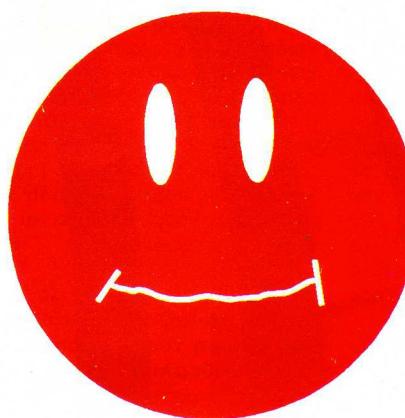
νιάς το δεύτερο καταπληκτικό σίνγκλ τους για λογαριασμό της Dangerhouse, χτυπάει στην κοιλιά, σα δίκοπο μαχαίρι. "We Got The Neutron Bomb/Solitary Confinement" και το δεύτερο ειδικά κομμάτι, ακόμα και

Με το EP αυτό, πολύς κόσμος απογοητεύθηκε με τους **Weirdos**, όχι εννοείται μουσικά, γιατί ο δίσκος στεκόταν στο ύψος του, αλλά γιατί η μπάντα έδειχνε τάσεις να περάσει σε πιό επαγγελματικά στάδια. Ήταν ένα βήμα για να πάρουν τα πράγματα πιό σοβαρά, αφού οι ικανότητές τους μοιάζαν ανεξάντλητες. Ήταν μιά ήσυχη περίοδος γι' αυτούς και το Χόλιγουντ έπαψε να τους βλέπει σαν "weird". Διέκοψαν και τα live και απλά... περίμεναν.

Το καλοκαίρι του 1980, ακολούθησε ένα νέο EP με τίτλο "Action Design" στην Rhino. Άλλα υπήρχε πολύ υλικό ηχογραφημένο που δεν εκδόθηκε παρά πριν από λίγους μήνες (αρχίζοντας από το καλοκαίρι του '90 για την Frontier).

Επίσημα οι **Weirdos** έχουν διαλύσει από το 1981. Ομως όλα αυτά τα χρόνια, μέχρι σήμερα, δεν εξαφανίστηκαν ποτέ μεταξύ τους. Δουλεύουν συνέχεια υλικό και πέρσι παρουσίασαν το "Condor" ένα άλμπουμ που περιέχει μερικές από τις δημηουργίες τους την περασμένη δεκαετία καθώς και νέα κομμάτια. Ο ιδιότυπος αναρχισμός τους και το χιούμορ τους δεν χάνεται και στα λίγα λάβι σώου που έκαναν όλα αυτά τα χρόνια η ψυχή τους παραμένει πιστή στην έγνοια του rock 'n' roll και παρ' όλες τις διαφορές των χαρακτήρων τους, τώρα δείχνουν περισσότερο αποφασισμένοι από ποτέ. Κι αν η χρυσή εποχή του punk πέρασε ανεπιστρεπτί... who gives a fuck! Υπάρχουν κι άλλα ωραία πράγματα στη ζωή. Οπως ας πούμε... να ροκάρει!

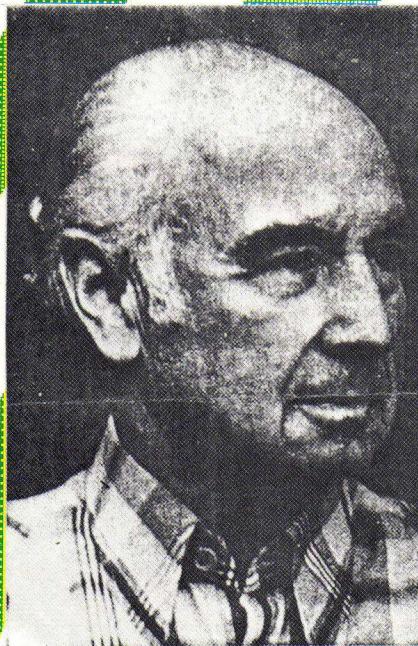
Και η ιστορία συνεχίζεται, μέσα από τις φλόγες του παρόντος. Ηδη η Frontier κυκλοφόρησε στις αρχές της χρονιάς το LP "Weird World. Time Capsule Vol. I" που αποτελεί τον πρώτο "τόμο" της ιστορίας τους, ενώ σε λίγους μήνες έπειται το δεύτερο μέρος. Οχι για κάποιον άλλο λόγο, αλλά δεν είναι αμαρτία (από τις πολλές που τελικά υπάρχουν στο rock), να πηγαίνουν χαμένες μορφές τέτοιου μεγέθους. Θα μου πείτε, γι' αυτό βρισκόμαστε και μεις εδώ. Και προσοχή! Η **Weirdomania**, μπορεί σύντομα να χτυπήσει και τη δική σας πόρτα. Και καλά θα κάνετε ν' ανοίξετε, προτού προσπεράσει...

σήμερα θεωρείται σημείο αναφοράς για το αμερικάνικο rock 'n' roll και δεν είναι τυχαίο το ότι πολλές σημειωνές μπάντες το διασκευάζουν.

Στη συνέχεια επιδόθηκαν σε live που κατέληγαν σε οργανιστικές καταστάσεις. Μπόλικο αλκοόλ, όχι για τη "φίρμα", αλλά για την πλάκα του πράγματος. Οι **Weirdos** δε φοβόντουσαν τίποτε, γιατί δεν έχαν τίποτε να χάσουν. Μην έχοντας πάρει σοβαρά αυτό που έκαναν και νιώθωντας μια απέχθεια για τα στούντιος, άργησαν να βγάλουν νέο βινύλιο. Παρ' όλο που υπήρχε πληθώρα τραγουδιών και μάλιστα άριστων, όπως αποδείκνυεται σήμερα, μόλις το 1979 βγάλαν νέα δουλειές. Σήμερα θυμάται o John:

To "Who? What? When? Where? Why?" ήταν ένα EP και κυκλοφόρησε από την Bomp. Ο Greg πήρε τον Earl Monkey για την παραγωγή. Είναι κι αυτός ένας δίσκος που δεν αντέχω ν' ακούω. Δεν υποφέρω τον ήχο της φωνής μου. Είμαι στο κέντρο της δράσης, το κάνω, αλλά το να ηχογραφώ και να ασχολούμαι με όσα προσποθέτει μια ηχογράφηση με ενοχλεί. Το να δίνω συνεντεύξεις μ' ενοχλεί εξ ίσου.

Πιεσόουνες από το Πεντάγωνο να συνεργαστεί στα προγράμματα χημικών αρλίν και από την ιντελιγεντιάται της αντικουλτούρας αλλά κανεὶς το αντίθετο, ο Hofmann πέρασε μια μπερδεμένη περίοδο που μόνο η κριτική αποστά στην του προσέφερε το περασμα του χρονού κατάφερε να πρέψει.

Ο Hofmann ζει σ' ενα απομονωμένο μέρος πάνω σ' ενα λεφό με καταπληκτική θέα. Πιοτρού αρχισώμενος θήλει να μου δείξει το καλύτερο μέρος, "ένα κιπο-από φλαμία και πανέμορφα φύτα" ενώ μου αναφέρει ότι στο Μοντεζούμα εσείς στον Κορτές του προσωπικού του κιπού, όταν αυτος του ζήτησε να δού τους θησαυρούς του.

Συμφωνήσαμε να επωφεληθούμε από την πλιολαστη μέρα πηγαίνοντας μια βόλτα, και ενώ στο Hofmann κανόνις κάποιες δουλειές βρήκα την ευκαιρία να κοιτούσε γύρω. Πρόσεξα στη γηλευτή πινακίδη του, στη μερικά από τα βόλτα, και ενώ αφεριώνεμα από τους συνηγραφείς, "Οι Πόρτες Της Ενόρωσης", ανοίγουν με τον κομψό γραφικό χαρακτήρα του Huxley: Στον Albert Hofmann, έναν άνθρωπο της επιστήμης, που είναι επίσης ικανός να σκεφτεται και να φιλανθάρεται σαν Ικαλλίτεχνης, με φίλα και θαυμασμό. Προσέχω το ίδιο σε βιβλία του Michaux, καθώς και στις πρώτες εκδόσεις όλων των βιβλίων του Junger.

Καθώς επιστρέφουμε στο σπίτι από τη βόλτα, καθόμαστε σ' ενα μέρα και η συνέντευξη αρχίζει:

Τι απεικονίζει η μεταφορά πομπού-δέκτη;

Δεν ένα αντικείμενο αντανακλά τηλεκτρομαγνητικά κύματα ο 7 μιλσόνσ σε μήκος, το ονόμα σου είναι κόκκινο, αν τα κύματα είναι οι 4 χιλιοστά ενός χιλιοστομέτρου, το ονόμαζουμε μπλε. Η χρηματική αντίληψη είναι εξ αλληλου ψυχολογική, υποκειμενική

Το φθινόπωρο του 1977, ένα μεγάλο πλήθος είχε γενηθεί στην κύρια αίθουσα διαλέξεων του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στην Santa Cruz. Ήξω από την αίθουσα υπήρχαν πάρα πολλοί άλλοι με τα πρόσωπα τους κολλημένα στα παράθυρα και τα αυτά τους προστιλώμένα στους ήχους των μεγαφώνων που ενίσχυαν τις παρουσιάσεις των πολλών διασημοτήτων του διεθνούς συμποσίου.

Παρελαύνοντας κατά μήκος της σκηνής και ανάμεσα στις πρώτες σειρές υπήρχαν rock και film stars, ψυχιατροί και ανατολικόλογοι, τύποι από το Μοτίτούτο Εσαλέμη, πράκτορες των μωσαϊκών υπηρεσιών μεταμφιέσαμενοι σε hippies, καθηγητές κοινωνικών επιστημών, φαρμακολόγοι και δημοσιογράφοι διαφόρων αποχρώσεων.

Ενα γεγονός που λαμβάνει χώρα στο εσωτερικό διάστημα ενός ανθρώπου, αυτό που αποκαλούμε υποκειμενικό οδόντη. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει στον ακουστικό κόσμο και γενικά στο ολόκληρο τον χώρο των αισθήσεων. Οπότε, είναι δυνατό ν' αλλάξεις την ατομική συνείδηση -π.χ. χρησιμοποιώντας χημικά στοιχεία που θέτουν στην οργάνωση πραγματικότητα. Θα ήταν παράλογο να υποθέσουμε ότι μια αλλαγή στον δέκτη δημιουργήνει μια αλλαγή στον πομπό δέκτη στον εσωτερικό κόσμο του είναι ένα συνημένο ύλης-ενέργειας. Γίνομαι αντιληπτός.

Οχι δύοσ αφορά τις συνέπειες Μοιάζει με σύγχρονη διατύπωση του κλασσικού Γερμανικού Ιδεαλισμού

Δεν προσπαθεί να πω ότι η αντιληψη είναι μια λειτουργία του εσωτερικού κόσμου, μάλλον θέλω να βγάλω δύο βασικά συμπεράσματα. Το πρώτο είναι ότι η πραγματικότητα μας δεν είναι συγκεκριμένη αλλά έχει μια στιγμιαία υπαρξη. Γι' αυτό το λόγο ένα να παίξει ελεύθερο από το βάρος της μνήμης, αντιλαμβανεται τον κόσμο εντονότερα από έναν ενήλικο. Το δεύτερο συμπεράσμα είναι ότι κανεὶς ποτέ δεν πρέπει να υπερεκτικά την κοινωνική συμαντική του ανθρώπου. Κάθε ανθρώπος είναι ένας δημιουργός που πρέπει να ξανατακαλύψει το δικό του κόσμο. Από αυτό βγαίνει ότι η ελευθερία μας και η υποχρεωση μας, βγαίνουν από την ικανότητά μας να επιλέξουμε τι επιθυμούμε να δεχτούμε από το άπειρο πρόγραμμα του υμπαντος.

Το γεγονός είναι, ότι παραμένει το κενό ανάμεσα στο αντικείμενο και το υποκειμενο, στον εσωτερικό και εξωτερικό κόσμο.

ρά του κοσμικού πομπού και του ατομικού δέκτη, το κάνω ακριβώς για να ξεκαθαρώσω το ότι, η

πραγματικότητα, η καθημερινή πραγματικότητα, μπορεί να βιωθεί ή εικαστεί σαν τη συνδυασμένη ολότητα του πομπού και του δέκτη. Χωρίς τη δράση και των δύο, η οθόνη θα έμενε κενή.

Και η υποκειμενική κόσμος γιανία -η προσωπική ή ατομική δημιουργία ή πραγματικότητα- εναρμονίζεται με το δημιουργημένο, και στο οπείο που δημιουργείται, η αντικειμενική πραγματικότητα, η οποία απεικονίζει το σύρπαν

Και στις δύο περιπτώσεις αναφέρομαστε στην πραγματικότητα σε άμεση σχέση με το συναίσθημα. Γι' αυτό και είναι πολύ πιο χρήσιμο να υπογραμμίσουμε τη συνύφανση υποκειμένου και αντικειμένου παρά τα διαχωρισμό τους. Ας πάρουμε την τηλεόραση σαν παρομίωση: κάποιος μπορεί να την ανοίξει η οχι, να αλλάξει το κανάλι, να χαμηλώσει τον ήχο, να δώσει προσοχή σ' αυτό ή σ' εκείνο, αλλά όλα μεσά σε συγκεκριμένης παραμέτρους συγκρινούμενες με αυτές του καλλιτεχνή, ο οποίος επινοεί τη δουλειά του, σχέση με τη δημιουργία. Από τη στιγμή που κάποιος άνθρωπος συγεινόεται την κοινωνική του δυνατότητα σαν ένα λογικό καθήκον και σαν ένα αποτέλεσμα της ελευθερίας του συνειδητοποιεί επίσης ότι η θεληση του έχει συγκεκριμένη αρια που δεν μπορούν ν' αλλάξουν χωρίς καταστροφικές συνέπειες.

Εάν χρησιμοποιώ τη μεταφορά του κοσμικού πομπού και του ατομικού δέκτη, το κάνω ακριβώς για να ξεκαθαρίσω το ότι, η πραγματικότητα μπορεί να βιωθεί ή εικαστεί σαν τη συνδυασμένη ολότητα του πομπού και του δέκτη. Χωρίς τη δράση και των δύο, η οθόνη θα έμενε κενή.

— Καὶ π ὑποκειμενική κοσμογονία -η προσωπική ή ατομική δημιουργία ή πράγματα ποτότητα- εναρμονίζεται με το δημιουργημένο, και στο σημείο που δημιουργείται, η αντικειμενική πραγματικότητα, η οποία απεικονίζει το ουμπάν.

Και στις δύο περιπτώσεις, αναφέρομαστες στην πραγματικότητα σε εμεών σχέση με το συνάίσθημα.

Τι αυτό και είναι πολύ πο χρήσιμο να υπογράμμισουμε τη συνύφανση υποκειμένου και αντικειμένου παρά το διαχωρισμό τους. Ας πάρουμε την πλεόραση σαν παραπομπή κάποιος υπορει να την ανοίξει η οχι, να αλλάξει το κανάλι, να καρτιλάσει τον ήχο, να δώσει πρόσοψη σ' αυτό ή σ' εκείνο, αλλά όλα μέσα σε συγκεκριμένες παραμέτρους, συγκρινομένες με αυτές του καλλιτέχνη, ο οποίος επινοεί τη δουλειά του, όχι όμως τη δημιουργία. Από τη στιγμή που κάποιος πανθρώπος συνειδητοποιεί την κοσμογονική του συναίσθητη σαν ένα λογικό καθηγούν και σαν ένα αποτέλεσμα της ελευθερίας του, συνειδητοποιεί επίσης ότι η θέληση του έχει συγκεκριμένα οριά που δεν μπορούν ν' αλλάξουν χωρίς καταστροφικές συνέπειες.

— Φυσικά

Αντί να βλέπει την εξέλιξη σαν ένα κομάτι της μεταφοράς δέκτη πομπού, το σκεπτικό του λιοδοχριστιανισμό -ακολουθώντας το ρητό "κάνε σκλαβά τη γη"- καθιέρωσε τη θεώρηση κυριαρχία-υποδούλωση. Γι' αυτό και ο υπέρτατος θρίαμβος του τεχνολογικού πολιτισμού η άνεση της δυτικής ποιητικής κουγιώνιας, έφερε σαν αποτέλεσμα την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Ωλες οι πειρινές προσπάθειες για την επαναφύση των περιβαλλοντικών καταστροφών είναι κάτι παραπάνω από μπλώματα, λόγω της φτωχής χρηποτής των απαραίτητων γνώσεων.

— Γιατί;

Επειδή η καταστροφή εχει λιγότερη σχέση με το επίπεδο της περιβαλλοντικής καταστροφής που έχει ήδη προκληθεί από τη μητ-κατανόηση στη φράσσαιε σ' ενα σημείο εξ' αιτίας της ελλειψής κουράγιου και ευαισθρών να φασούμε την εμπειρία για μια πιο βαθειά πιο αληθινή πραγματικότητα την εμπειρία της απαραίτητης και βασικής ενοτητικής όλης της ζωής που καταπιεστούν από ένα πειράλλον που καταστρέφεται από τα ανθρώπινα χεριά. Αυτή είναι η καταστασή στις μεγαλουπόλεις, όπου η διαφορά αγανέσσα σ' έναν άνθρωπο και τον εξωτερικό κόσμο είναι ειδικά εμφανής και απαραίτητη. Στα μέρη που ο τεχνολογικός πολιτισμός κυριαρχεί, η αίσθηση μιας διχασμένης πραγματικότητας κατοικεί στην καθημερινή συνείδηση, με αποτέλεσμα αυτές, οι μη υγείες αισθήσεις να έχουν μια δυνατή επιρροή στη μοντέρνα τεχνή και λογοτεχνία.

— Για πολύ καιρό τώρα, ξέρετε απομνωμένος στην εσοχή, δείχνοντας στους επισκέπτες σας τα εκτεταμένα τοπία και τους έμπους σας, σαν να ήταν θησαυροί.

Σε ένα φυσικό περιβάλλον και βεβαία σε οποιοδήποτε κήπο, καποιος μπορεί να αντιληφθεί μια πολύ πιο αρχαία, πιο βαθιά και θαυμάσια πραγματικότητα

από οιδήποτε έχει φτιαχτεί από τον άνθρωπο. Τα φυτά δείχνουν την ατελείωτη και θεική ζωή την ενέργεια με απόλυτη διαύγεια. Αυτό που ονομάζουμε χλωροφυλλική λειτουργία είναι κάτι παραπάνω από το γάμο της Γης και του Ήλιου, μα εξελιξει αποτελεσματικής και απλότητας πάνω στην οποία είναι απριγμένος ο κύκλος της ζωής. Εδώ, βλέπουμε συνεχώς το φως για μεταλλάσσεται σε απρόσφαιρα. Άλλα μη νομίζετε ότι προτείνω όπωσα Rousseau, μια επιστροφή από τη φύση, η φωτιά στο τέλος του Ιδεών αιώνων παρουσίασε μια αντίδραση στο διαχωρισμό του ανθρώπου από την πηγή της ζωής. Είναι απαραίτητο για τον καθένα από εμας να φέρει μεσα του μια ανατέρα μυστικοτητή εμπειρία, την εμπειρία της ζωής στην ελοτήτα της.

— Ο Μυστικισμός, τουλάχιστον στη σύγχρονη λογική, είναι πολύ κλισές και αμφίβολος.

Αυτό που αποκαλύπτεται "μυστικιστικό" είναι η αίσθηση του θέρευτος του θαυμασμού που μας καταλαμβάνει για κανένα συγκεκριμένο ή για κάποιο ασήμαντο λόγο και μερικές φορές μπορεί να μας κάνει να κλαίμε από ευχαρίστημα. Την πρώτη φορά που ένοιωσα ένα τέτοιο συναίσθημα ήταν κατά τη διάρκεια της νεότητας μου και ενώ περπατούσα μέσα σε ένα δάσος από ένα μονοπάτι που έπαιρνα συχνά. Η συνθήσιμη μου αντίληψη, αντικαταστάθηκε από μια αίσθηση ολοκλήρωσης στην οποία το φως, οι μυρωδιές, οι ήχοι και τα αντικείμενα λάμπανε, σε μια συγκινητική αρμονία. Η μυστικιστική εμπειρία είναι συνωμοτή με την κινούμενη ομορφιά.

— Μπορεί κανείς να νοιώσει κάτι παρόμοιο, από τον ερωτισμό,

spirit as mind

Δεν υπάρχει τίποτα που να χρειάζομαστε πιο πολύ από μια επιστήμη και μια κουλτούρα της ευχαριστησης, τη οποία ίσως μας επιτρέψει να θεραπευθούμε με τη σεξουαλικότητα από τη θέση που έχει απειρεσθεί, ή από την χρησιμοποίηση της για εκδοση. Ας το ξεκαθαρίσουμε: τραφεί σιγαί απαραίτητη στο πνεύμα και και καμία μορφή τροφής δεν είναι τόσο βασική διότι η αγάπη σε όλες τις μορφές, ξεκινώντας από τη σεξουαλική θεπιστήμη και τη κουλτούρα της ευχαριστησης θα ράφαστε πάνω στα αφροδιτικά, και θα πειριστεί σε μικρές περιφερειακές ομάδες. Ακόμα και ο Θωμάς Ακινατής αναγνώρισε ότι υπάρχουμε για γείμαστε ευτυχισμένοι: *"ultimo finis vita est beatitudo est"*. Πάντως, οποιαδήποτε αντίθεση ανάμεσα σε γη και ουρανό, κορμί και ψυχή, φωστή και πνεύμα είναι αντιθετή σ' ένα τέτοιο στόχο. Αγαπώ πολύ κάπι πιάρασσα κάποτε, που προσδιόριζε την ομορφά σαν την υποσχέση για ευτυχία. Η ομορφία πάντα εμπεριέχει μια αίσθηση αφονίας, μια συνειδητότητα που προχωράει παραπέρα τη διχοτόμηση υποκειμένου-αντικειμένου.

— Εάν δεν κάνω λάθος, παραβλέπετε το ενδιαφέρον σας σε συγκεκριμένες ψηφοδηλωτικές-παραπομπογονικές ουμοίσες.

Το αρχαίο ελληνικό πνεύμα προσπαθεί να, αποκλείσει τις επιπτώσεις μιας δίχασμένης πραγματικότητας, συμπληρώνοντας την Απολλωνία θεώρηση του κόσμου με την Διονυσιακή, με την καταργεί περιοδικά την δικτότητα με τη βοήθεια γιορτών εκπατατικού μεθυσιού. Είναι πιθανόν ότι εκτός από τις Βακχικές γιορτές, ουσίες μακες ν' αλλάξουν βαθιά τη συμπεριφορά τους "δέκτη" χρηματοποιούνταν και σε άλλες μυστικιστικές

τελετές ειδικά στα Ελευσίνια Μυστήρια.
— Κάποιος μπορεί να θεωρήσει ότι
ο πόμπος είναι σ Θεός

Εφ' όσον αυτή η θεώρηση δε θα χρησιμοποιηθεί για να μπερδεψει. Κάποιος μπορεί να πει ότι αυτό που αποκαλύπτεται στη μυστικιστική εμπειρία είναι ο δημιουργός. Οποιος και για είναι ο λόγος τένα συγκεκριμένο μέρος, μια χειρονομία, ένα χάδι, αυτή η εμπειρία μας εμβατίζει σε μια πραγματικότητα που εκφράζει αγάπη. Η γλώσσα της είναι φυσική ιστορία, η εξέλιξη του κόσμου. Στην αρχή υπήρχε ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν αγάπη. Αυτή η φόρμουλα έχει αξία για μενα, αλλα σαν ένα γεγονός εμπειρίας, όχι πίστης. Το να πιστεύεις είναι τυπικό για κάποιον που δεν τάλισει να προσπαθήσει να αισθανθεί. Όταν κάποιος σπάωσει τα πόπλα της καθημερινότητας, τότε εμφανίζεται το "πνεύμα της αληθείας" στο κατά Ιωάννη Ευαγγελίο. Στην ουσία, το πνεύμα της αληθείας, μας βοηθάει για κατανόησης την αντικειμενική λογική. Οι άλλοι, και εμείς είμαστε ένα Ο Ιησούς είναι, όπως και εμείς, ένα θεικό πλάσμα, και το να μιλάμε για κάπαιον υπεράνθρωπο, είναι ο ποι άμεσος τρόπος να πούμε ότι εχουμε ανάγκη να ωρμασσουμε.

Οπως και να είναι ανάμεσα στον δέκτη και τον πομπό υπάρχουν διαφορετικές οθόνες. Μερικές όπως το διεθνέλαμδίο του λυσεργικού οξέος φαίνεται να κάνουν τα πράγματα καθαρότερα, ενώ άλλες τα μπερδεύουν. Το LSD δεν είναι σαν τα άλλα ναρκωτικά.

Είναι αχορότο να προσπαθήσουμε να αποδώσουμε ο τιδήποτε θολό σ' αυτό, δεν υπάρχει χώρας για εξαπάτηση του εαυτού μας ή των άλλων. Οι άνθρωποι που περιοδικά παίρνουν τετοιες ουσίες, προστιθέζουν και καθαρίζουν τους εαυτούς τους, κατά κάποιο τρόπο, με ακόπο να σπάνε τη ρουτίνα κάνοντας ένα ταξίδι. Δεν είναι κάτι για να περνάς την ώρα σου και αυτοί που θα παραβουν τους κανόνες, διατρέχουν τον κίνδυνο να σέχουν μια τρομακτική εμπειρία.

Ο Graves χαράκτηρισε την επιπόλαια χρήση παρασθητισμάτων ασέβεια και ο Michaux είπε ότι κάποιος που τα χρησιμοποιεί κινδυνεύει να χάσει την ψυχή του. Σα αντίθεση ο Huxley επέμενε ότι τα τρομακτικά ταξίδια μπορούσαν να είναι εξ' ίσου σημαντικά για το πνεύμα με τα καλά.

Αυτό εξαρτάται από το άτομο. Συμφωνώ με τον Pasteur σταν, πάραδειγμή το ρόλο της συμπτωσης στην ανακόλυψη, ενώ την ίδια στιγμή αναγνωρίσε ότι η σύμπτωση θα βοηθούσε μόνο τα προετοιμασμένα μυαλά. Η τελεκότητα-π.χ. παναλογία ανάμεσα σε μια ενεργή και μια θανατηφόρα δόση- δεν έχει καθορίστει ακόμα στην περίπτωση του LSD διότι γνωρίζουμε συγκεκριμένες περιπτώσεις που το άτομο πάρει 600 δόσεις με τη μία χορτοκαπέλη, οπότε ο τιδήποτε εκτός από ένα αρχικό φόβο, και δεν υπάρχει μέχρι τώρα, ούτε μια περιπτώση θανάτου από χρήση λόγω δηλητηρίασης. Οργανικά είναι απίστευτο πώς κάποιος μπορεί να έχει μια ψυχική εμπειρία τετοιου μεγέθους, με τόσο ασήμαντες φυσιολογικές επιπτώσεις. Οι κίνδυνοι όταν

κάποιος παίρνει καθαρό LSD είναι από κλειστικά διανοητικά, αλλά δεν μπορεί να συμφωνήσω ότι τα τρομακτικά ταξίδια είναι πάντα τόσο κερδοφόρα όσο τα άλλα. Πέρα του ότι πρέπει κάποιος να είναι καλά προετοιμασμένος το οποίο είναι σταραριτήτο, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που είναι από ιδιοσυνκρασία ανίκανοι να κάνουν καλή χρονική μιας τέτοιας εμπειρίας. Εάν κάποια μέρα η ιατρική και επιεπιμονική χρηση της ουσίας επιτραπεί θανάτος-καθώς εφευντές και ψυχίατροι ανά τον κόσμο εχουν αρχίσει να ζητούν, τετοιοι άνθρωποι θα αποκλείονται αριστούς για να αποφυγούνται αρχείαστες και δυσάρεστες εμπειρίες. Μ' αυτό δεν θέλω να πω ότι κάποιος μπορεί να διαχωρίσει στιγμές ευτυχίας από τις στιγμές της απελπίσιας αυτό που ο Huxley ονόμασε παράδεισο και κόλαση της οπασιστικής στιγμής- αλλά μόνο ότι μια συγκεκριμένη μερίδα της ανθρωπότητας δε θα βοηθήσειν καθόλου από το αντίγμα των σκονισμένων θυμών της εμφανίσης τους.

Μερικοί βλέπουν το LSD σαν ένα πνευματικό φαγητό, ικανό για να είναι κάποιον μακρύτερα από οποιοδήποτε άλλο ψυχοδύλωτικό φάρμακο. Εάν είναι έτσι πως μπορεί να εξηγήσει κανείς το "νταούνιασμα" με το οποίο τελειώνει το ταξίδι.

Το καθαρό LSD δεν προκαλεί κάτι τέτοιο. Αυτό συμβαίνει από την πρόσθε ση αμφεταμίνης ή γιατί ο χημικός δεν κατάφερε να συνθέσει το διεθνέλαμδίο του λυσεργικού οξέος. Κανονικά, μετά από 8-10 ώρες μπαίνεις σε μια κατάσταση τρεμάτης που επακολουθεί πρέμος υπνος, χωρίς αγχος η καταθλιπτική επουθενώση.

Μήπως θα ήταν αδιάκριτο να σας ρωτήσω πόσες φορές πήρατε LSD;

Καθένας χρειάζεται χρόνο να προετοιμάσει τον εαυτό του για τη συγκεκριμένη εμπειρία και ακόμη περισσότερο χρόνο για να την εμπεδώσει. Το δοκίμαση περίπου τριάντα φορές.

Τριάντα φορές σε πενήντα χρόνια. Ο Λήρου και άλλοι συνιστούν εβδομάδανα, ή το πολύ μνιαία χρήση

Ο Λήρου είναι κλοσυν. Καλός τύπος, αλλά κλόσυν.

— Ανακαλύψατε επίσης την ψιλοκύνη, άλλο ένα ναρκωτικό της ίδιας κατηγορίας και υποθέτω ότι πειραματιστικά μ' αυτό προσβατικά.

Πάνω κάτω να. Παρ όλο που είναι πολύ ενδιαφέρον ποστιμα το LSD

— Και το MDMA ή Ecstasy;

Το δοκίμασα στην Καλιφόρνια, τέσσερα χρονία πριν. Εχει μια εκπληκτική σύναψη να διεγείρει την επικοινωνία και να δημιουργεί τρυφερότητα για τους άλλους. Είναι ένα αφροδισιακό με μια γενική όχι γεννετική αίσθηση με όχι αιμελτέα τοξικότητα.

— Δεν σας φαίνεται σαν LSD χωρίς ακρι, ένα ψυχεδελικό ναρκωτικό για μια τεχνητή εποχή;

Είναι κάτι λιγότερο, όσον αφορά την εμπειρία. Αν κάποιος το συγκρίνει με το LSD, την ψιλοκύνη ή τη μεσκαλίνη, σωστά το αποκαλεί "ersatz". Όπως και να φαίνεται ότι είναι ένα χρησιμό ναρκωτικό με πολλούς τρόπους. Δυστυχώς, τελευταίες νομοθετήσεις αποτρέπουν την ερευνα. Τα όρια ανάμεσα στο ωφέλιμο, το άχρηστο και το βλαβερό σχετίζονται βεβαία με τη δόση, αλλά και τη συχνότητα που τα παίρνει κάποιος σε μια χρονική περίοδο.

— Η αληθεία είναι ότι ξεκινήσαμε να μιλάμε για φιλοσοφία και φοβάμαι ότι έφτασα να σας ρωτώνωντες που σας ρωτάνες δύολι.

Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι συγκεκριμένες ουσίες υπάρχουν για να δοκιμάζονται ή να αποφυγούνται, όχι για να συσπιτώνται. Πάντως είναι επίσης απαραίτητο να διαμορφωσουμε μια κουλτούρα για τα ναρκωτικά που θα αντικαθιστούνται το βαρβαρισμό που επικρατεί. Όσο νια τα υπόλοιπα προτιμώ να μιλάω για φιλοσοφία.

— Πριν τελειώσουμε θα ήθελα να φτάσουμε σε μερικά επιγραμματικά συμπεράσματα. Κατά την άποψη σας, ζούμε σε μια τεχνολογική κοινωνία που είναι εχθρική σε μυστικιστικές αποκαλύψεις, παρόλο που η τεχνολογία και ο μυστικισμός δεν είναι αταίριαστα;

Βεβαίως

— Οπως και η φύση και το πνεύμα δεν είναι αταίριαστα.

Δεν ξέρω κανένα πνεύμα εκτός απ' αυτά που βρίσκονται στη φυση.

Ο Junger κάποτε είπε ότι όλες οι απολαύσεις είναι βασικά απολαύσεις του πνεύματος. Θα συμφωνούσατε;

Η απόλαυση απαιτεί αιωνιότητα. Για τις απολαύσεις μας, θα μπορούσαμε να στραγχώσουμε στη θεώρηση του πνεύματος σαν φυση.

ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΕΤΑΞΑ 13, ΕΞΑΡΧΕΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ KOLASI

ΣΤΑ ...
3,2
ENTERPRISES

Η κουβέντα αυτή, έγινε μιά μέρα του Μαη στη Θεσσαλονίκη. Παρόντες, ο Σωτήρης και η Νατάσα από το Merlin's Music Box και από τους 2 X 3, οι Βαγγέλης, Ντάνυ, Σόνια (Ναυτία) και Θάνος (Πανικός)

Οι 2 X 3 είναι μιά ομάδα μερικών ανήσυχων Βορειοελλαδιτών, με έδρα τους τη Σαλονίκη. Οι περισσότεροι ήταν και είναι μέλη κάποιων μουσικών σχημάτων (NAYTIA, ΠΑΝΙΚΟΣ, ΤΡΙΣΑΤΑΝΙΚ ΔΙΑΒΟΛΕΙΤΟΡ, ΣΑΠΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ και αλλα) κι έτσι εξηγείται το ότι η ομάδα στήθηκε και κινήθηκε αρχικά με σκοπό την αναζήτηση ενός συναυλιακού χώρου και του απαραίτητου εξοπλισμού. Ας δούμε πως...

2 X 3: Η ιστορία ξεκίνησε στις 28/1/89, μιά μέρα μετά τη συναυλία των Bollock-breakers. Δεν υπήρχε ονομασία τότε, γράφαμε έτσι: "Η... ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ"

Σόνια: Το όνομα το βρήκε ο Αλέκος, οσο εμεις (οι NAYTIA), λείπαμε σε περιοδεία. Ήτανε δηλαδή, οι διαστάσεις της σκηνής μας 3 X 4...

Ντάνυ: Κάτι σα μηχανοράφια, μά ίντριγκα...

Σονιά: Στην αρχή υπήρχαν 24 άτομα. Βάλαμε λεφτά για ν' αγοραστεί ένα PA σαν πρώτη μας ενέργεια. Οι συνδρομές ήταν από 5 -15000 το μάξιμου, άπαξ. Λεφτά πρόσφερε και κόσμος που δεν ήταν σε γκρούπ, απλά γούσταρε τη φάση.

Βαγγέλης Εμείς θέλαμε να υπάρχει ένας χώρος για συναυλίες που νά' ναι αυτοδιευθυνόμενος και όπου θα εμφανίζονταν κάποια γκρούπ που δε μπορούσαν να παίζουν σε μεγαλύτερα μέρη, στηλ "ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ". Τότε, δε γινόντουσαν συναυλίες στη Θεσσαλονίκη, μόνο σε ορισμένα μαγαζιά και κάποιες πρώτες απόπειρες είχε κάνει το "Uptempo" κάτω στην Κορομηλά. Υπάρχει και το "Parlarama", αλλά μόνο για blues. Και οι κλασικές συναυλίες όπου νοικιάζανε κάποιο σινεμά...

Ντάνυ: Και μπαίνανε μέσα 200 χιλιάρικα! Κι ακόμα, αυτό γίνεται.

Βαγγέλης Πριν ξεκινήσει το "Στέκι", υπήρχε μια ομάδα από 10 άτομα, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι τώρα στο "Στέκι", που με την ονομασία

"ΚΟΛΑΣΗ ENTERPRISES", είχαμε διοργανώσει συναυλίες. Κάποιος φοιτητής από μας, ζήταγε ένα χώρο από το Πανεπιστήμιο, τον έπαιρνε υπ' ευθύνη του, υπέγραψε διάφορα χαρτιά και δηλώσεις για ζημιές και τέτοια. Η πρώτη πρώτη συναυλία, ήταν με τους Disorder και τους Homo Detritus το

Γενάρη του '88, η δεύτερη ήταν μια αντιπυρηνική συναυλία, που τα έσοδα πήγαν στο διαδηλωτή Γιάννη Μπαλή (που είχε συλληφθεί το Μάη του 1986 κατά τη διάρκεια της "διάσημης" πορείας για το Τσερνομπίλ και που πρόσφετα αποχώρησαν και το άφησαν σε μιά χαλαρή και υπό διάλυση οικολογική ομάδα "Τα Σκυλάκια του Παβλώφ" και επειδή οι Γκούλαγκ

αυτούς, είπαμε ότι στην αρχή θα κάνουμε κάτι κι αν στο μέλλον προέκυπτε περισσότερος κόσμος, θα κοιτάγαμε για κάτι μεγαλύτερο. Υπήρχαν αντιρρήσεις για το αν θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε ένα φοιτητικό χώρο για τους σκοπούς μας. Δεδομένου όμως ότι εμείς, ψάχνοντας για μια ολόκληρη περίοδο, δεν είχαμε βρει τίποτα, τελικά μας βόλεψε γιατί και το ψητήρι το ρίχανε σ' αυτούς που ήταν δικοί τους και λόγω του πανεπιστημιακού ασύλου, δεθαίρησε την προσοχή μας για την ιδέα.

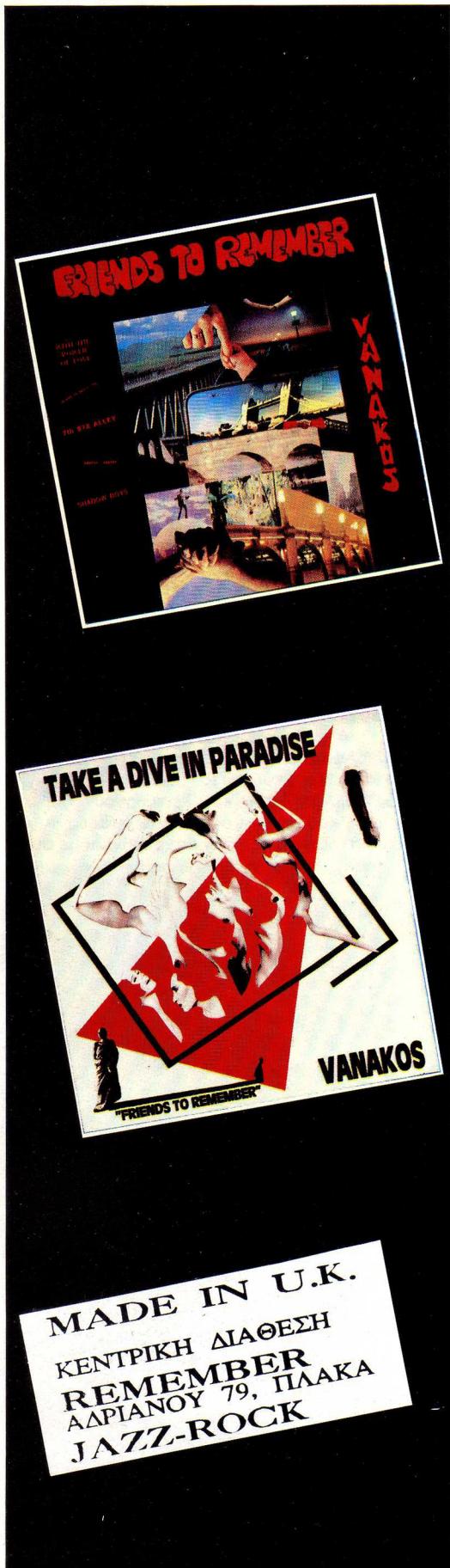
Σόνια: Λίγο πριν καταληφθεί το "Στέκι", είχαμε κάνει μά απόπειρα, το '87, με εξωφοιτητικούς μόνο, να καταλάβουμε τη διπλανή αιθουσα, πράγμα που δεν καρποφόρησε. Το "Στέκι" είχε αρχικά καταληφθεί από αριστεριστές φοιτητές, οι οποίοι αργότερα αποχώρησαν και το άφησαν σε μιά χαλαρή και υπό διάλυση οικολογική ομάδα "Τα Σκυλάκια του Παβλώφ" και επειδή οι Γκούλαγκ

αυτούς, είπαμε ότι στην αρχή θα κάνουμε κάτι κι αν στο μέλλον προέκυπτε περισσότερος κόσμος, θα κοιτάγαμε για κάτι μεγαλύτερο. Υπήρχαν αντιρρήσεις για το αν θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε ένα φοιτητικό χώρο για τους σκοπούς μας. Δεδομένου όμως ότι εμείς, ψάχνοντας για μια ολόκληρη περίοδο, δεν είχαμε βρει τίποτα, τελικά μας βόλεψε γιατί και το ψητήρι το ρίχανε σ' αυτούς που ήταν δικοί τους και λόγω του πανεπιστημιακού ασύλου, δεθαίρησε την προσοχή μας για την ιδέα.

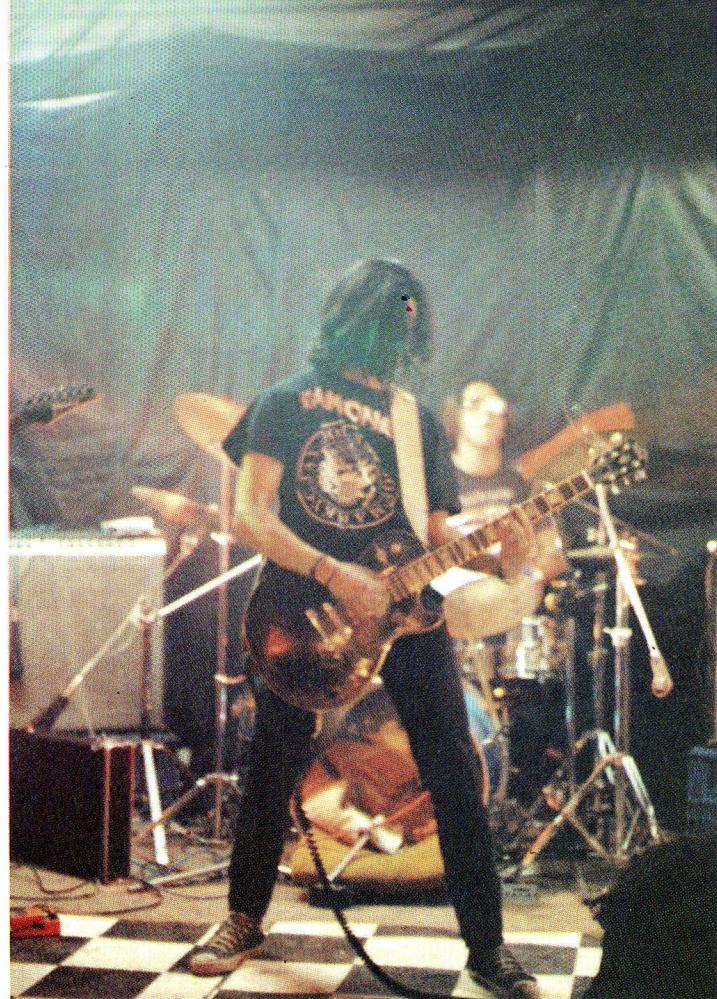
Βαγγέλης: Γενικά στο "Στέκι", υπάρχουν και λειτουργούν γύρω στις πέντε ομάδες. Άλλοι ασχολούνται με συ-

ΓΚΟΥΛΑΓΚ

ΠΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΠΟΥΛΑ

ναυλίες, άλλοι όπως οι "Πέρα Από Τα Σύνορα" με προβολές, άλλοι με ψυχατρεία κλπ. Ακόμα και το "Ράδιο Κιβωτός" ή η "Ουτοπία κάνουν συνελεύσεις στο "Στέκι".

Ντάνυ: Ολα από κει έκινούν.

MMB: Οταν ξεκινήσατε, είχατε σκοπό μόνο τις συναυλίες ή κάτι περισσότερο;

Βαγγέλης: Τις συναυλίες σε συνδιασμό με άλλα πράγματα. Για παράδειγμα, στην πρώτη συναυλία που είχε γίνει με τους Bollockbreakers και τους Maya Thorup είχαμε και έκθεση μουσικής φωτογραφίας. Κάθε βδομάδα, είχε και κάποιο θέμα. Κάποια προβολή για τις Καταλήψεις, κόμικ, φανζίνς.

Σόνια: Κάποια πράγματα που να είναι πιο ενεργά. Οχι τόσο εικαστικά, στυλ πολύ ψαγμένα, που να χρειάζονται ειδικές γνώσεις. Ούτε αυτά που αφορούν συζητή-

σεις και κόντρα συζητήσεις... Πράγματα που να είναι προσιτά και δυνατά. Τώρα βέβαια, γίνονται περισσότερο συναυλίες.

Ντάνυ: Στη αντιπολεμική συναυλία, γίναν προβολές slides όσο παίζαν τα γκρούπ.

να κρατάει τα πράγματα πιό δεμένα, δηλαδή όχι τόσο επειδή έχουμε κοινό σκοπό, θα γίνουμε καλά και ντε παρέα. Πρώτα έχει νόημα να δεις με ποιόν ταιράζουν τα χνώτα σου και μετά να πεις "μάγκες, τι κάνουμε;"

MMB: Η πανεπιστημιακή "γηγεία" τις σκοπούς και σχέδια έχει γι' αυτήν την Κατάληψη; Ο Πρύτανης ο Τρακατέλλης;

Σόνια: Κοιταξε να δεις. Οσο δικαίωμα τους δώσεις, τόσο μεγαλύτερο χέρι θα σου βάλουν. Αν για παράδειγμα, θες να είσαι ευχάριστος μαζί τους, τους μιλάς, έχεις σχέση με φοιτητικούς κύκλους και τον ρωτάς πχ. "Έχετε κανένα πρόβλημα;", όπως κάνουν μερικοί φοιτητές, του δίνεις πρόφαση να σου πει μερικά πράγματα. Αν δε σε ξέρει, ούτε που σε είδε, είναι καλυτερά. Τώρα με τον πόλεμο, είχαμε προσπαθήσει να φτιάξουμε ένα μνημείο με βαρέλια, ό-

KAI ΝΕΑ ΜΕΛΗ 13

MMB: Πέρα από τις συνελεύσεις στο "Στέκι", βρίσκεστε μεταξύ σας για να κουβεντιάσετε τι θα κάνετε παραπέρα;

Ντάνυ: Σαν παρέα βρισκόμαστε. Βοηθάει και η πόλη με το μέγεθός της. Και εγώ μπήκα εδώ, γιατί γνωρίστηκα στην αρχη με κάποιο κόσμο.

Σόνια: Αυτό σε γενικές γραμμές, βοηθάει

ΤΑ 3.2 ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ:

SUNSTEPS

LIVE

Villa 21
INSET STO ΒΓΑΛΗ...
WPA: 9.30

ΕΤΕΚΙ ELS. KYP. 28.4

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΡΤΗ!
ΣΤΕΚΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ
ΔΡΑΣΗΣ: 400 ΔΡΧ
ΠΑΣΧ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ:

LAST DRIVE
DEUS EX
MACHINA
ΕΤΕΚΙ ELS. 9.30 μμ.
PETUNIA PINK

ΠΑΝΙΚΟΣ

που πάνω του θα υπήρχε ένας Χάρος με ένα δρεπάνι και πουλιά πεθαμένα και ήρθε και μας είπε με ύφος "Ξέρετε ποιός είμαι εγώ; Πάρτε αυτό το τερατούργημα από δω! Εμείς κάναμε 40 χρόνια να στήσουμε μνημείο πεσόντων φοιτητών κι είχαμε καλέσει τους καλύτερους αρχιτέκτονες κι εσείς στήνετε αυτό το πράγμα και με τη στάση σας προτρέπετε και άλλους να κάνουν τα ίδια!" Τελικά το γλυπτό έμεινε ατελείωτο. (Υπ' όψη ότι ακόμα και έτσι, είναι καλύτερο απ' όλα τα μνημεία...)

MMB: Υπάρχουν κάποια κριτήρια που διαλέγετε το γκρούπ που θα δώσει συναυλία;

Βαγγέλης Ολοι ευπρόσδεκτοι.

Ντάνυ: Υπάρχουν γκρούπ που θα χωρούσαν πχ. στην εκπομπή της EPT "Στο Ρυθμό της Νεολαίας", μέχρι hardcore, και τα γνωστά, ή thrash μπάντες, αρκεί η στάση τους να μην είναι ρατσιστική ή φασιστική.

MMB: Με το εξωτερικό τι γίνεται;

2 X 3: Φέτος δεν έπαιξαν ξένοι...

MMB: Ποιά είναι η γνωμή σας για τις καταλήψεις στο εξωτερικό;

Σόνια: Εδώ παίζονται διάφορα. Εκεί ο κόσμος μένει στάνταρ στη φάση για πολλά χρόνια και μετά κουράζεται. Δεν υπάρχει ανανέωση σ' όσους κάνουν αυτά τα πράγματα. Στην EOK υπάρχει όμως πρόγραμμα της αστυνομίας εδώ και χρόνια, ότι με την ενοποίηση του '92, όλα αυτά τα σπίτια θα πρέπει να καθαριστούν, να μη μείνει τίποτε πουθενά. Γενικά οι Καταλήψεις ή έκλειναν, ή στη καλύτερη περίπτωση νομιμοποιούνταν και γίνονταν εστίες. Κι υπάρχουν και περιορισμοί στου στυλ να δέχονται άτομα μέχρι 26 ετών, ή να μένουν για ένα χρόνο εκ περιτροπής. Και στο Αμστερνταμ έχει μείνει μια Καταλήψη και αυτή έχει σταματήσει να κάνει συναυλίες, μόνο που και που. Πέφτει πολύ πρέσα από την αστυνομία ή κουράζεται ο κόσμος να μένουν οι ίδιοι και οι ίδιοι, ή και τα δύο μαζί. Και να μη γίνονται όμως στο Αμστερνταμ, γίνονται σε μικρότερες πόλεις. Το ίδιο και στη Γερμανία. Και στα μέρη αυτά, υπάρχει καλύτερη ατμόσφαιρα γιατί είναι και νούργια και τα πράγματα είναι πιο ζεστά και φιλικά.

MMB: Πέρα από το

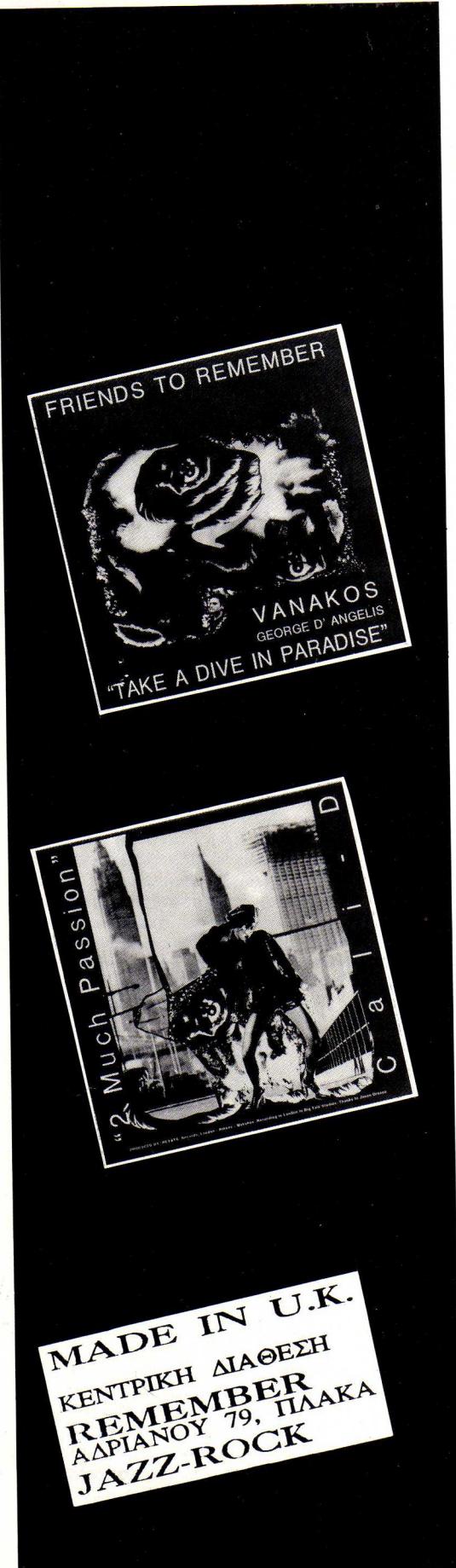
"ΣΤΕΚΙ", κινούνται άλλες μπάντες αλλού;

Ντάνυ: Εδώ είναι το κλάμα. Μόνο ο ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ, όπου κυρίως παίζουν heavy metal μπάντες, αλλά όσοι νοικιάζουν το κλαμπ μπαίνουν μέσα 100-200 χιλιάρια, εκτός αν είναι διοργάνωση με ξένο γκρούπ. Αυτοί φαντάζονται άλλα πράγματα, ψάχνουντες και βρίσκουν ένα μάνατζερ που ούτε μάνατζερ δεν είναι, απλά παίρνει 5 τηλέφωνα και συνήθως είναι άθλιος τύπος. Δηλαδή η φάση, όχι μόνο εναλλακτική δεν είναι, αλλά δεν λειτουργεί καν. Γενικά αν είσαι γκρούπ στην Ελλάδα και κυτάς να πάσεις την καλή, είναι το δράμα. Οποιος βρεθεί σε τέτοια κατάσταση είναι πολύ δυστυχισμένος.

Στο "Parlarama" συνήθως παίζουν τα γκρούπ της ANO KATO. Μετά είναι και η Lazy Dog, δηλ. βασικά ο Μπάμπης. Εβγαλες τους Γκούλαγκ, τους ΗΕΚΘΕ και ετοιμάζει τους ΕΚΤΟΣ Ελέγχου.

MMB: Θα σας ενδιέφερε να προχωρήσει πιο σοβαρά και οργανωμένα αυτή η ιστορία;

Βαγγέλης Αν ήταν να βγάλουμε λεφτά! (γέλια)

3x4 ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΡΩΣΤΑ 2x3

Ντάνυ: Πιό σοβαρά δε γίνεται. Πιό οργανωμένα, ίσως.

MMB: Εστω πιό σταθερά. Να την βγάζετε και σεις (ερώτηση δικηγόρου του Διαβόλου).

Ντάνυ: Αν κάνεις το χόμπι σου επάγγελμα, μετά χέστα!

Βαγγέλης Ευτυχώς υπάρχει και ο Μιχάλης από τους ΗΕΚΘΕ που έχει κάνει μια εταιρία πηχοληψίας και νοικιάζουμε απ' αυτόν. Γιατί οι άλλοι είναι θανατηφόροι.

MMB: Εχετε ψάξει τη Βορειοελληνική επαρχία για να μεταφέρετε κάποια δραστηριότητα ή μια συναυλία; Υπάρχει επικοινωνία;

Σόνια: Κάποιες προσπάθειες γίναν παλιότερα. Στη Αλεξανδρούπολη, υπήρχε ένας χώρος και στα Γιάννενα είχαν γίνει 3-4 συναυλίες. Τις είχαν οργανώσει μόνα τους τα γκρούπ σ' ένα δημοτικό θέατρο από ένα κλαμπ, που είχε καλέσει τους ΣΙΧΑΜΑ και την ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ. Είχαν παίξει και οι LAST DRIVE.

Ντάνυ: Γίναν και στην Πτολεμαΐδα κάποια κονσέρτα από τη "Βρωμά".

Σόνια: Άλλα αυτές είχαν γίνει σαν φεστιβάλ που διοργάνωνε ο Δήμος στα πλαίσια αυτής της ιστορίας...

Βαγγέλης Και στην Ξάνθη γινόντουσαν κάποτε. Σε λίγα ίσως χρόνια, θα μπορεί ένα ελληνικό γκρούπ να πει ότι θα παιξει σε μερικές ελληνικές πόλεις...

Σόνια: Γίνονται και διάφορες γελοίες φάσεις κι έτσι πρέπει ν' αναρωτηθείς αν θέλεις να παίξεις. Πχ. μπορεί

κάπου να γιορτάζουν τα 30 χρόνια από την ίδρυση του ΠΑΣ Γιάννενα κι οι διοργανωτές φάχουν για όποιο γκρούπ νά vai. Βαρατε Τούρκοι τάρματα! Η, η Τράπεζα Μακεδονίας - Θράκης ξέρω γω.

MMB: Υπάρχουν και οι κομματικές συναυλίες...

Σόνια: Αμα θες, μπορείς να παίξεις στο ΠΑΣΟΚ. Οι ΚΝΙΤΕΣ γίνανε τώρα ντισκόβιοι, ενώ πιστεύαν ότι αυτά είναι μιάσματα του Ιμπεριαλισμού. Βλέπεις τώρα γκρούπ που θεωρούνταν τα ακραία της σκηνής, να παίζουν στο MTV. Όλα έχουν γίνει σούπα. Ακόμα και τα τελευταία προπύργια του ρυκ, η εμφάνιση, τα μαλλιά και τα παντελόνια, έχουν καταρρεύσει. Το μόνο που μένει είναι να σκυλοβρωμάσ σ' όσους τη βλεπουν πολύ αντικονιωνικοί τύποι.

Θέλω να ελπίζω πως αυτή η φάση θα συνεχιστεί και θα υπάρχει κάποια ίδεα και δεν θα καταλήξουμε να κάνουμε τυποποιημένα πράγματα, όπως πχ. μόνο συναυλίες, γιατί αυτό μπορεί να κρατήσει 2 ή 3 χρόνια, αλλά ακόμα πιο φθοροποιό είναι τα μέλη που άρχισαν τη φάση, να κάνουν συνέχεια τα ίδια πράγματα. Κάποιοι να κάθονται στην πόρτα, κάποιοι στην κονσόλα. Αυτό θα μπορούσε να γίνει με κάποια συνεργασία με άτομα που θα έρουνε να κάνουνε κάτι άλλο. Εμείς έρουμε να κάνουμε αυτό για παράδειγμα. Αν προσεχεί αυτό μπορεί να βγει κάτι καλό.

MMB: Πως βλέπετε τη φάση σε σχέση Αθήνα - Θεσσαλονίκη; Συγκρίσεις, αναλογίες;

2x3: ΠΑΟΚΑΡΑ... (γέλια)

Ντάνυ: Η Villa Amalia λειτουργεί πολύ καλά. Είναι και Κατάληψη Στέγης. Και πολύ εξωστρεφής φάση. Εδώ είναι λίγο ταβερνιακή. Σε κάποιες συναυλίες που δίνονται κάποια φυλλάδια, κόσμος τα πετάει κάτω. Τα παίρνει επειδή είναι τζάμπα και μετά στο καθάρισμα, τα ξαναμάζευουμε από κάτω.

MMB: Τι ζητήματα βάζετε με τα φυλλάδια;

Σόνια: Πολλά πράγματα δεν έχουμε θέξι. Τα γκρούπ μοιράζουν από μόνα τους τα φυλλάδια. Οι διάφοροι, άτομα ή ομάδες, είναι ελεύθεροι να φέρουν και να δίνουν υλικό. Κάτι τέτοιο κυρίως, κάνουν τα πανκ και τα hardcore συγκροτήματα.

Ντάνυ: Από την άλλη υπάρχει και κάποιος σκεπτικισμός. Οταν κάναμε το αντιπολεμικό διήμερο ας πούμε, σε σχέση με την αποτελεσματικότητα αυτής της ενέργειας. Δηλαδή, ούτε βοηθάει, ούτε σταματάει τον πόλεμο. Κάπου αισθάνεσαι γραφικός. Αν και πιστεύω ότι υπάρχει ένα θετικό καθέρευτισμα στον κόσμο, σε προτρέπει να σκεφτείς θετικά για μερικά πράγματα.

Σόνια: Και το "Στέκι" δε μπορείς να πεις πως είναι κάτι φοβερό. Απλά, ίσως εμπνέει κάποιο κόσμο που θα έχει τα κότσια και θα βρει τις κατάλληλες ευκαιρίες να κάνει κάτι καλύτερο και προχωρημένο. Από αυτές τις δραστηριότητες που δεν αλλάζουν ούτε πολύ, ούτε ραγδαία τα πράγματα, μέχρι να θεωρείς ότι το μόνο που μπορεί να τα αλλάξει, είναι να κάνεις βομβιστικές επιθέσεις στο Μαμιδάκη, υπάρχει τεράστια απόσταση, αλλά πολύ λίγος κόσμος μπορεί να πάρει την απόφαση να στρατευτεί μ' αυτόν τον τρόπο και με α μ φι λ ε γ ό μ ε ν α αποτελέσματα για μια ολόκληρη ζωή.

Για επικοινωνία με τους 3,2 γράψτε: ΘΕΡΣΙΠΟΥ 10, ΑΝΩ ΠΟΛΗ, Τ.Κ. 54634, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, τηλ. 208943

JACK OF ALL TRADES

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ
ΚΩΣΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

"Είναι πολύ περίεργο πράγμα ο δεσμός που δημιουργείται με κάποιον με τον οποίο έχεις μουσικές εμπειρίες δημιουργίας εκείνης της στιγμής. Ενα εκπληκτικό πράγμα, που μπορεί να οδηγήσει μόνο σε πνευματικό οργανισμό. Ε, αν έχεις τέτοιους είδους εμπειρίες με τους άλλους, δε μπορείς, παρά να είσαι φίλος. Το ελάχιστο."

Ενα κάποιο απόγευμα Πέμπτης, κατορθώσαμε και βρεθήκαμε με τους *Jack Of All Trades*, μέχρι να γίνει όμως αυτό, με όλη την ομάδα, περάσαμε από διάφορα στάδια.

Κατ' αρχήν συνάντηση με τον Παναγιώτη, όπου μαζί οδηγούμαστε στο σπίτι του ζεύγους, που δεν είχε προνοήσει να βγάλει το χαλάκι, ολιγόλεπτη στάση για ένα ζαχαρωτό.

Επιβίβαση σ' αυτοκίνητο με το οποίο κατευθυνόμαστε στον τελικό προορισμό, το σπίτι που μάλλον σου έδινε την εικόνα εγκαταλειμένου, μα μέσα του φιλοξενεί τις μουσικές ανησυχίες των JOAT. Καφές δεν προσφέρεται λόγω ελείψεως και ως εκ τούτου αρκεστήκαμε στο νερό της εξωτερικής βρύσης... and...

Περιμένοντας τα δύο έτερα μέλη του γκρούπ (Ηλία και Μάριο), μπλέξαμε σε μιά συζήτηση, ούτε και για ξέρω πως, σχετικά με την αναγκαιότητα ή όχι του ελληνικού στίχου. Κάπου εκεί έκαναν την εμφάνισή τους και οι υπόλοιποι, ο παπούς (Ηλίας) και ο "φασίστας" (Μάριος). Ε, από κει και πέρα, το σκηνικό ήταν μη προβλέψιμο, τόσο για μένα, όσο και για τους υπόλοιπους. Οι αιτίες πολλές, μα η σημαντικότερη, αυτή που έπαιρνε σάρκα και οστά στο πρόσωπο του παπού (Ηλία), όπου κατάφερνε να φέρνει τα πάνω κάτω και να αναστατώνει με κάθε τρόπο που μπορεί ανθρώπινος νους να φανταστεί, και, κατάφερε να μονοπωλήσει την όποια προσπάθεια για συζήτηση γινόταν.

Παρ' όλα αυτά, κατορθώσαμε να πούμε μερικά πράγματα, που περισσότερο, θα μπορούσε να πει κανείς, πως πρόκειται για ένα σύντομο βιογραφικό σημείωμα, παρά για οιδήποτε άλλο:

- Ας ξεκινήσουμε από πολύ παλιά, γύρω στα 1983, όπου τότε στο συγκρότημα ήταν η Βίκυ, ο Νίκος και ο Παναγιώτης και κάναμε όσα κάναμε, εντελώς για την πλάκα μας, ώσπου μιά μέρα,

εκεί που παιζαμε, οκεψιτηράμε: ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗ ΓΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΟΙ, ας βάλουμε κι ένα κουβά (κυριολεκτικά κουβά!) να κοπανιέται, όπου μπαγκέτες ήταν βελόνες πλεξίματος.

Σε κάποια στιγμή, έγινε το τραγικό λάθος, θεωρούσαμε πως γκρούπ χωρίς τύμπανα δε γίνεται και μπλέξαμε μετά πολύ άσχημα με τον παπού. Ήταν μά κακή συγκυρία και άντε μετά να την αντιστρέψεις. Αυτό έγινε περίπου στα τέλη του '86. Τότε υπήρχε άλλο ένα άτομο στο συγκρότημα, ο Νίκος, στον οποίο είναι αφιερωμένος ο δίσκος και που σήμερα δεν παρίσταται πουθενά. Μετά από λίγο καιρό ήρθε και ο Ηλίας, στη θέση του Νίκου. Εκτότε οι JOAT έχουν παγιωθεί ως προς τη σύνθεσή τους και τραβάμε το δρόμο μας.

MMB: Ολον αυτό τον τελευταίο καιρό, ποιές είναι οι δραστηριότητές σας;

- Συναυλίες, συναυλίες και βέβαια ο δίσκος. (EP)
- (παπούς) Και το ωραιότερο πράγμα απ' όλα, πρόβες και ατέλειωτα τζαμαρίσματα.

MMB: Πως τελικά μπήκαν μόνο τέσσερα κομμάτια στο δίσκο;

- (γέλια) Καλά αυτό είναι πολύ μεγάλη ιστορία.
- (παπούς) Θα στην πω εγώ με δυσ λόγια. Ήταν ένα κομμάτι που θέλαμε να γράφτει για να μπει σε μιά συλλογή. Και τότε σκεφτήκαμε, τι ποιό ωραίο, από δυό κομμάτια να διαλέξεις ένα. Ας γράψουμε δύο λοιπόν. Μετά όμως, σκεφτήκαμε ότι αν γράφαμε τρία και διαλέγαμε το ένα, θα ήταν ακόμα καλύτερα. Ωσπου αποφασίσαμε, ότι αν γράφαμε τέσσερα και διαλέγαμε το ένα, θα ήταν ακόμα πιο ωραία. Εκεί σταματήσαμε και από κει και πέρα, διαγράψαμε το 4 σαν νούμερο.

Πήραμε λοιπόν αυτά τα τέσσερα τραγούδια και τα πήγαμε στον κύριο Πέτρο μας και του λέμε, πάρε τέσσερα, διάλεξε όποιο θες και βάλτο. Οπότε γυρίζει ο Πετράκης και τι μας λέει; "Δεν διαλέγω, όχι!" Και εκεί ακριβώς μας έφυγε η ψυχή γιατί νομίζαμε ότι δε γουστάρει πλέον και δε θα βάλει κομμάτι μας στη συλλογή. (γέλια). "Δε διαλέγω κανένα. Θα τα κάνουμε όλα δίσκο". Οπέρ και εγένετο...

ΨΥΓΕΙΟ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΔΧΛΕΙΟ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΛΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΓΕΝΙΚΑ, ΆΛΛΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η ΡΟΚ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΛΟ, ΔΥΣΤΥΧΩΣ. ΕΜΕΙΣ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΞΕΦΥΓΟΥΜΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ Η ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ, ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ. ΔΗΛΑΔΗ, ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΠΩΣ ΑΝ ΜΠΟΡΕΣΟΥΜΕ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΕΝΤΑΧΘΟΥΜΕ Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΟ

Τελικά, απ' ότι αποδεικνύεται στην πράξη, δεν είναι μόνο τα δύο μεγάλα αστικά κέντρα, Αθήνα και Θεσσαλονίκη που τροφοδοτούν αυτό που ονομάζουμε ελληνική rock σκηνή. Ενα από τα συγκροτήματα που υπάρχουν και προέρχονται από την επαρχία, είναι κι αυτό που ακούει στο όνομα ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ - ΨΥΓΕΙΟ

Τόπος καταγωγής, τα Γιάννενα, μια πόλη που αρκετά τακτικά μα "επισκέπτεται" το τελευταίο διάστημα δισκογραφικά, με συγκροτήματα, όπως οι Μεταλλακτικοί, οι Dirty Saints και οι Chapter 24.

Οι Ψυγείο - Ψυγείο, δημιουργήθηκαν το 1989 και όλα σχεδόν τα μέλη του γκρούπ, είχαν ξανασυναντηθεί μουσικά, μέσα από διάφορα άλλα σχήματα που συμμετείχε ο καθένας τους. Η μορφή του συγκροτήματος παραμένει η ίδια από τη μέρα της γέννησής του, μέχρι αυτή τη στιγμή.

ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΜΟΓΙΑΝΝΗΣ (τύμπανα), ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΟΙΛΑΚΟΣ (κιθάρα), ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ (συνθεσάζερ) και ΒΑΝΑ ΓΡΑΜΜΕΝΙΑΤΗ (φωνή, συνθεσάζερ και εμπνευστής της δημιουργίας του εν λόγω σχήματος).

Συναντηθήκαμε μαζί

τους μετά από κοινή μας επιθυμία (το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον) και συγκεκριμένα με δύο (Βάνα και Κώστα) από τα τέσσερα μέλη των Ψυγείο -Ψυγείο, που σχεδόν μόνιμα μένουν στην Αθήνα. Μια ιδιαιτερότητα, που ευτυχώς ή δυστυχώς, δεν είναι η μόνη που έχουν και σίγουρα αυτό γεννάει από μόνο του αρκετά προβλήματα αφού, αν μη τι άλλο, προκύπτει θέμα επικοινωνίας, μιας και δεν αποτελούν επαγγελματίες μουσικούς. Φαίνεται όμως πως αυτό ξεπερνιέται, όταν υπάρχει η ανάλογη θέληση και από τα δύο μέ-

ρη. Και για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, να τι λένε οι ίδιοι για αυτή την όντως δύσκολη συνεργασία τους.

Τα τελευταία δύο χρόνια, δεν είχαμε κάνει τίποτα, πριν δηλαδή, το 1989. Από την άλλη, κάποιες επαφές που είχαμε με άλλους, όχι απαραίτητα μουσικούς, δεν οδήγησαν πουθενά. Δε μπορούσαμε να βρούμε κάποιους κοινούς κώδικες επικοινωνίας. Είχαμε φτάσει στο αμήν. Τότε πήραμε τη μεγάλη απόφαση. Και παρ' όλο που από τότε εμείς είμασταν

στην Αθήνα, ξεκινήσαμε πάλι από τα Γιάννενα, όπου γνωρίζαμε τα παιδιά, ξέραμε ότι θα θέλανε να παίξουμε μαζί. Ο πως είπα και στην αρχή, είχαμε ξαναβρεθεί περιστασιακά για την πλάκα μας και τα βρίσκαμε μεταξύ μας. Και εγένετο η αρχή...

Al. Σημαντικό ρόλο σ' αυτό το σμίξιμο, ήταν και το ότι όλοι μας θέλλαμε κάτι τελείως και νούργιο. Και πιστεύαμε πως θα τα καταφέρουμε. Αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε με τη μουσική μας, είναι να αγγίξουμε, ή μάλλον καλύτερα, να παίξουμε με τα συναισθήματα. Ναι, νομίζουμε ότι η μουσική μας είναι περισσότερο συναισθηματική απ' ότι δήποτε άλλο και αυτό έχει μεγαλύτερη γοητεία. Όλοι μας μένουμε σε σπίτια, αλλά δε μοιάζουν όλα μεταξύ τους, του καθενός μας είναι ξεχωριστό, έχει όλα τα στοιχεία που το κάνουν προσωπικό.

Δυό χρόνια ύπαρξης που κάθε άλλο παρά απλά κύλησαν γι' αυτούς. Μέσα σ' αυτό το σύντομο διάστημα, έχουν να επιδείξουν μια αξιόλογη δραστηριότητα με αποκορύφωμα την πρόσφατη κυκλοφορία του πρώτου τους LP, από την προσωπική τους μάλιστα εταιρεία.

Και το όνομα αυτής Μετά Την Αιωνιότητα.

Οσο για τα αίτια της ύπαρξής της, οι θητικοί αυτούργοι δηλώνουν:

Έχουμε περάσει από όλες σχεδόν τις ανεξάρτητες εταιρείες, όπου όλοι μας έλεγαν: Μπράβο παιδιά, αξιόλογη δουλειά, να το προχωρήσουμε. Ελα όμως που δε βλέπαμε να προχωράει από τηλέφωνο σε τηλέφωνο και από κουβέντα σε κουβέντα. Μέχρι κάποια στιγμή, άρχισε να βρωμάει άσχημα η δουλειά και πήραμε τη δεύτερη μεγάλη απόφαση. Δεν υπήρχαν κι άλλοι δρόμοι.

Ο δίσκος, είναι εξ ολο-

κλήρου γραμμένος σε τετρακάντα κασετόφωνο και η ηχογράφηση έγινε στα Γιάννενα. Σ' αυτό το σημείο η στάση που κάναμε οφείλω να ομολογήσω πως κράτησε αρκετή ώρα, πάντα όμως σε ήπιο και πολιτισμένο κλίμα. Το επίμαχο σημείο, ήταν η χρήση του τετρακάνταλου εν έτει 1991 και τις δυνατότητες που σου δίνει, ώστε το αποτέλεσμα που θα σου προσφέρει να είναι αυτό που εσύ θέλεις να δώσεις. Και παρόλη τη θέληση που δείξαμε καὶ οι δύο πλευρές, δεν κατορθώσαμε να υπογράψουμε κάποια κοινή συμφωνία πάνω σε τεχνικά θέματα τουλάχιστον. Ομως μέσα από όλα αυτά, βγήκε η τελική απάντηση του γκρούπ που έπεσε σαν κεραυνός εν αιθρίᾳ:

Γαμώ το, αν θες να κάνεις κάτι, το κάνεις με το οποιοδήποτε μέσο έχεις στα χέρια σου και γνωρίζεις ότι τελικά θα βγάλεις αυτό που θέλεις εσύ, αδιαφορώντας μερικές φορές για την ποιότητα που θα αποτυπωθεί στο βινύλιο. Άλλωστε η μουσική μας είναι αρκετά "δύσκολη" και δε μπορείς να εμπιστευτείς τον οποιονδήποτε τύπο που κάθεται πίσω από μια άνετη κονσόλα. Και γιατί όχι, να κεντρίσεις και την προσοχή.

Η ώρα περνούσε, πληγόμως, εμείς συνεχίζαμε απόπότοι, όχι πάντα μέσα στα πλαίσια που θα ήθελε ο στυγνός, αιμοδιψής και προπαντός φραγκοφονιάς αρχισυντάκτης μας (στο επόμενο τεύχος θα κατεβούμε σε απεργία, τους λόγους θα τους μάθετε στο μεθεπόμενο τεύχος), (καλά, μ' αρέσει που με τόσες χιλιάδες ορθογραφικά λάθη που κάνεις σε δέκα γραμμές, θες και λεφτά! - αρχισυντ.), κάτι η παλιά φιλία μας, κάτι τα ψαράκια (προιόν δωροδωκίας) που τα τίμησα δεόντως, συνέτειναν να βγαίνουμε όλοι μας εκτός θέματος για τα καλά, οπότε η κουβέντα διολίσθησε πέρα από την μπάντα Ψυγείο - Ψυγείο, με αποτέλεσμα η ουσία που ενδιαφέρει τους αναγνώστες, να σταματήσει κάπου εδώ.

Οι Ψυγείο - Ψυγείο κάνουν καλά αυτό που θέλουν να κάνουν. Και σίγουρα πάνω στη σκηνή, ο ήχος τους βγαίνει πιο "τρομακτικός" απ' ότι στο δίσκο. Η παρουσία τους υπνωτίζει και σε αναγκάζει να τους ακούς, μη θέλοντας να χάσεις μία νότα. Το μέλλον τους ίσως μας επιφυλάσσει εκπλήξεις.

BACKSTAGE STUDIOS

Recording - Rehersal

Προβες-Πολυκαναλες Ηχογραφησεις
Κινητη μοναδα ηχογραφησεων για συναυλιες-
εκδηλωσεις εξωτ. χωρων
Παραγωγη-Συνθεση-Ενορχηστρωση
Μουσικη εκτελεση ραδιοφωνικων και
τηλεοπτικων σηματων-διαφημισεων-εκπομπων

Μεσογειων 200 & Σαρανταπορου 10 Χολαργος
65.12.292 - 65.13.938

BRION

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΤΩΝ ONEIPON

GYSIN

του Terry Wilson
Μετάφραση - Εισαγωγή - Σχόλια:
Ηρακλής Ρενιέρης (στον Παύλο)

Δεν είναι και πολλά τα πράγματα που έχουν δημοσιευθεί για τον Brion Gysin, το δαιμόνιο αυτό αρχιτέκτονα της φαντασίας και έναν από τους λίγους σύγχρονους Μάγους. Σαν ελάχιστη ενημέρωση, δημοσιεύουμε σ' αυτό το τεύχος μιά μικρή βιογραφία από τον Αγγλο συγγραφέα Terry Wilson (του οποίου δείγμα γραφής μπορείτε να βρείτε στο δεύτερο τεύχος του ζιν KONTROSOLO ΣΤΟ ΧΑΟΣ (διεύθυνση επικοινωνίας Τ.Θ. 31107/T.K. 10035/Αθήνα).

Στο επόμενο τεύχος του Merlin's Music Box θα υπάρχουν περισσότερα στοιχεία, καθώς και πηγές ενημέρωσης για τον Brion Gysin.

Ο Brion Gysin, θεωρείται σαν ένας από τους πιό επιδραστικούς και ενορατικούς ποιητές και ζωγράφους. Το 1958, μιά τυχαία συνάντηση με τον W.S. Burroughs στην πλατεία Σεν Μισέλ στο Παρίσι, είχε σαν αποτέλεσμα την μετακόμιση του στο φημισμένο ξενοδοχείο των Μπήτ στο νούμερο 9 της οδού Git Le Coeur στην συνοικία Καρτιέ Λατέν. Εμπιστεύθηκε στον W.S. Burroughs τις ευφευρέσεις του: τα cut - ups και τις αντιμεταθέσεις και έτσι άρχισε η σημαντικότερη συνεργασία στη μοντέρνα λογοτεχνία.

Πολιτογραφημένος σαν πολίτης των ΗΠΑ, με ελβετική

καταγωγή, ο B. Gysin γεννήθηκε στο Taplow House του Bucks, που βρίσκεται στην Αγγλία. Μετά το θάνατο του πατέρα του, όταν ήταν 9 μηνών, η μητέρα του τον πήρε στη Νέα Υόρκη για να μείνει με μιά αδερφή της και μετά στο Kansas City σε μιά άλλη της αδερφή. Τελείωσε το γυμνασίο στα 15 του στο Edmonton της Alberta και στάλθηκε για δύο χρόνια στο φημισμένο αγγλικό κολλέγιο του Downside. Εκεί, ο B. Gysin άρχισε να εκδίδει τα ποιήματά του, πριν συνεχίσει στη Σορβόνη. Στο Παρίσι γνωρισε όλο τον κόσμο της ζωγραφικής και των άλλων Καλών Τεχνών. Οταν ήταν 19 χρονών, εξέθεσε τα σχέδιά του σε μιά έκθεση μαζί με την ομάδα των σουρρεαλιστών που περιελάμβανε σε εκείνη την περίσταση και τον Πικάσσο.

Ο B. Gysin ήταν ένας παντελώς αυτοδίδακτος ζωγράφος, που ανέπτυξε μιά αξιοζήλευτη τεχνική, χωρίς να πατήσει το πόδι του σε σχολείο τέχνης ή σε Ακαδημία. Στα 23 του, είχε την πρώτη του ατομική εμφάνιση σε μιά φημισμένη γκαλερί του Παρισιού, κοντά στο Champs Elysees. Ήταν μια επιτυχη-

μένη εμφάνιση, τόσο από κοινωνική και οικονομική άποψη, όσο και από την πλευρά της κριτικής (ο Νικόλας Κάλλας έγραψε ένα άρθρο γι' αυτόν στο περιοδικό "Poetry World"). Ήταν όμως Μάιος του 1939 και ο πόλεμος βρήκε τον B. Gysin στην Ελβετία με ένα σακκίδιο όλο κι όλο.

Οταν έφτασε στη Νέα Υόρκη, όλοι τον ρωτούσαν "πόσο καιρό έχεις που γύρισες?"

Ο B. Gysin δούλεψε σαν βοηθός της Irene Sharaff σε εφτά μεγάλα μιούζικαλ του Μπρόντγουέι και μετά τα παράτησε για να γίνει συγκολλητής στα ναυπηγεία του Bayonne στο New Jersey για δεκαοχτώ μήνες κι έπειτα κατατάχτηκε στο στρατό, όπου έμαθε γιαπωνέζικα. "Αυτό ήταν το πιό σημαντικό πράγμα. Είχε μεγάλη επίδραση στον τρόπο που αντιμετωπίζω τις επιφάνειες. Ο τρόπος με τον οποίο η μελάνη απλώνεται στο χαρτί, το άγγιγμα του πινέλου, όλα αυτά έχουν βρει πολλές εφαρμογές στη ζωγραφική μου από τότε."

Η Νέα Υόρκη ήταν ο ομφαλός του ελεύθερου κόσμου εκείνη την εποχή, που σε κάθε κοσμική ή καλλιτεχνική εκδήλωση, τα γαλλικά μιλιόντουσαν είσου με τα αγγλικά. Ο B. Gysin πήγε σε όλα τα μέρη και συνάντησε τους πάντες, εκτός από τους μπήτνικς. Για μιά δεύτερη φορά δεν έτυχε να συναντήσει τον W.S. Burroughs. Η πωτή φορά, ήταν στην Αθήνα, όπου και ο δυό ήξεραν το ίδιο κύκλωμα εκπατριζόμενων και πήγαιναν στο ίδιο μπαρ, την ίδια ώρα, κάθε μέρα. Ο W.S. Burroughs κινιόταν στον κύκλο γύρω από τον gay πρόξενο των ΕΠΑ στην Αθήνα, ο οποίος μάλιστα πάντρεψε τον W.S. Burroughs με μιά γερμανίδα που ήθελε να πάει στις ΗΠΑ. Στη Νέα Υόρκη, ο B. Gysin έγινε στενός φίλος με το συνθέτη John Latouche, ο οποίος είχε μιά γερμανίδα γραμματέα, ονόματι Ilse Burroughs. Οποτε εκείνη είχε μια ιδιωτικής φύσης συζήτηση στο τηλέφωνο του γραφείου, ο Latouche συνήθιζε να της φωνάζει: "Αν μιλάς με τον άντρα σου, μην τον αφήσεις να έρθει από δω, γιατί οπλοφορεί!"

Ο B. Gysin συνάντησε τον W.S. Burroughs, μιά βροχερή μέρα, τον Ιανουάριο του 1953 στην Ταγγέρη του Μαρόκου. Ο B. Gysin εξέθετε μικρές απεικονίσεις της ερήμου της Σαχάρα, παρμένες από ένα ταξίδι του, τον χειμώνα του 1951-52.

Ο W.S. Burroughs "έσκασε στην έκθεση σα σίφουνας, με τα χέρια και τα πόδια του να ανεμίζουν και μιλώντας με χίλιες λέξεις το λεπτό. Κρατούσε ολόκληρα μάτσα από ένα φυτό του Ανω Αμαζονίου, που λέγεται bap-nisteria Caapi και κάτω από την μακριά του καπαρντίνα φαίνονταν οι άκρες από αφίσσες ταυρομαχιών, που φορούσε αντί για πουκάμισο, ενώ από το μπορ του καπέλλου του, φαίνοταν να βγαίνει μιά μυστηριώδης μπλε ανταύγεια", θυμάται ο B. Gysin. "Το μόνο πράγμα

για το οποίο μιλούσε, ήταν το ταξίδι του στον Αμαζόνιο, προς αναζήτηση του γαρε, ενός φυτού που λεγόταν ότι σου δίνει τηλεπαθητικές ικανότητες. Ενοιωσα αμέσως, ότι δε χρειαζόταν τόσο πολύ αυτά τα πράγματα. Θα μπορούσα να προσπαθήσω να του εξηγήσω πως δουλεύει το "αραβικό τηλέ - φωνα" στην Ταγγέρη, αλλά είμαι σίγουρος πως δε θα ήθελε να ακούσει εκείνο τον καιρό. Ανταλλάξαμε ιδέες πολύ καιρό αργότερα, όταν βρεθήκαμε στο Παρίσι".

Μετά τον πόλεμο, αναγνωρισμένος για δύο μελέτες του πάνω στο θέμα της δουλείας και εξοπλισμένος με μια από τις πρώτες υποτροφίες του ιδρύματος Fulbright, ο B. Gysin σπούδασε για ένα χρόνο στη Γαλλία. Ανοιξε το περίφημο Μαροκινό εστιατόριο "Οι 100 και 1 Νύχτες της Ταγγέρης", μόνο και μόνο για να ακούει κάθε βράδι τους *Master Musician Of Jaïouka* (μιά ορχήστρα παραδοσιακής μουσικής), μέσω των οποίων ήθελε σε επαφή με τη μαγεία και τα απόκρυφα του Μαρόκου.

"Τόσο οι παράξενες συναντήσεις, όσο και οι ασυνήθιστες εμπειρίες, με οδήγησαν στο να σκέψητομαι για τον κόσμο και για τις δραστηριότητές μου: σ' αυτόν, με ένα τρόπο που αργότερα ονομάστηκε ψυχεδελικός... Έχω περάσει πάνω από το ένα τρίτο της ζωής μου στο Μαρόκο, όπου η μαγεία είναι κάτι που εμφανίζεται καθημερινά, κυμανόμενη από την απλή δηλητηρίαση, έως τις πιο απόκρυφες εμπειρίες. Έχω δοκιμάσει μερικές από αυτές τις εκφράσεις της μαγείας, μαζί με άλλα πράγματα και αυτό σου αλλάζει λίγο - πολύ, την οπτική σου γωνία. Οποιος καταφέρει να περάσει από τη δική του κουλτούρα σε κάποια άλλη, μπορεί να στεθεί εκεί και να ξανακοιτάξει την πρώτη με ένα άλλο μάτι... Η μαγεία αυτοονομάζεται "Η Άλλη Μέθοδος"... εξασκείται πιο επισταμένα από τους κανόνες υγιεινής στο Μαρόκο (αν και οι εκστατικού χοροί, ακούγοντας τη μουσική των κρυφών αδελφοτήτων, είναι εκεί μιά μορφή ψυχικής υγιεινής). Ξέρεις ποιά είναι η μουσική σου, όταν μιά μέρα την ακούς κάπου; Μπαίνεις στο νόημα και χορεύεις... Αναπόφευκτα βγαίνεις και σε αυτά που κάνω, στις τέχνες που εξασκώ."

Ο B. Gysin χρεωκόπησε, "όχι λόγω χρημάτων, αλλά λόγω μαγείας". Βρήκε ένα μικρό πακέτο κρυμμένο στο εστιατόριό του, με σπόρους, χαλίκια, κομμάτια σπασμένου καθρέφτη (όλα από εφτά) και ένα είδος φυλαχτού που περιείχε ένα μικρό γράμμα. Τα γράμματα πήγαιναν από δεξιά προς αριστερά και από πάνω προς το κάτω μέρος, σχηματίζοντας ένα καβαλιστικό πλέγμα. Καλούσε το δαιμόνια του καπνού να "κάνει τον Massa Brahim να φύγει από αυτό το σπίτι, όπως ο καπνός φεύγει από τη φωτιά και να μην ξαναγυρίσει ποτέ."

Λίγες μέρες αργότερα, με την έγκαιρη και συντριπτική συνδρομή μερικών Αμερικάνων Σαιεντολόγων (σημ. μτφρ. Υευδοθρησκεία, βασισμένη στις "διδασκαλίες" του L.Ron

Hubard), ο B. Gysin έχασε το εστιατόριο και βρέθηκε έξω "με τα ρούχα που φορούσα".

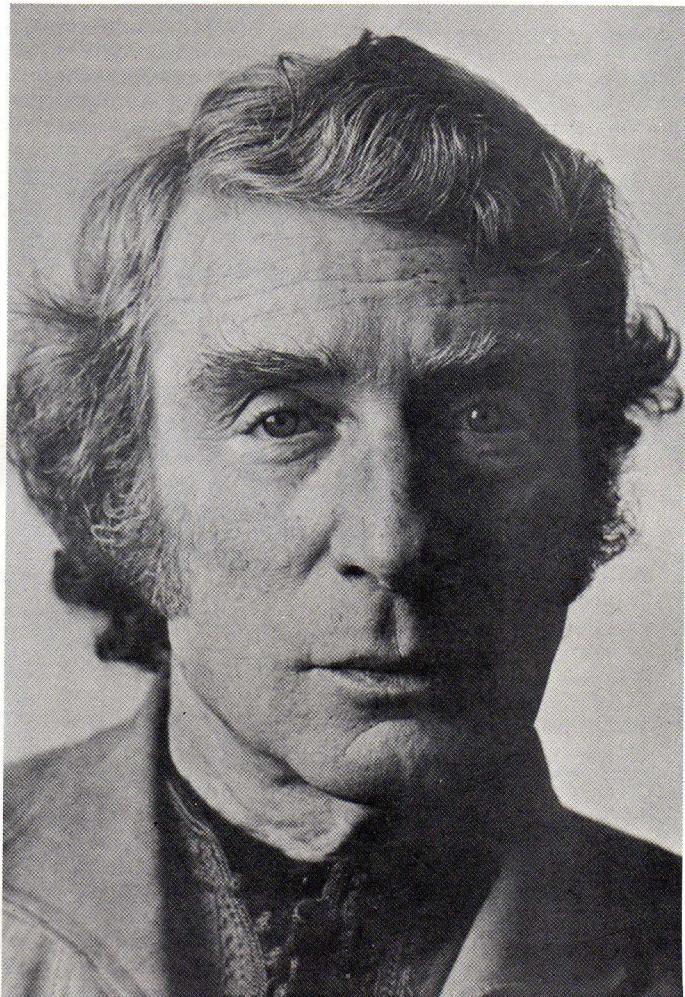
"Κατάφερα να πάω στο Λονδίνο, όπου πούλησα τους πίνακες από τη Σαχάρα και μετά πήγα στο Παρίσι. Εκεί, στην πλατεία Σεν Μισέλ, συνάντησα τον W.S. Burroughs που είχε μιά γκριζοπράσινη όψη. Με ρώτησε αν θέλω να "φτιαχτώ" και για πρώτη φορά σ' όλα τα χρόνια που τον ήξερα "φτιαχτήκαμε..." Ο Paul Bowles έλεγε συχνά στον B. Gysin ότι αυτό θα γινόταν μιά μέρα.

"Οι προθέσεις μου, κατά κανένα τρόπο δεν είναι διδακτικές", έλεγε ο B. Gysin. "Βλέπω τη ζωή, σαν μια τυχαία συνεργασία, που αποδίδω στο γεγονός ότι κάποιος ανακαλύπτει τον εαυτό του σε μιά κατάλληλη στιγμή και σε ένα κατάλληλο τόπο. Για μας, ο "κατάλληλος τόπος", ήταν το φημισμένο Beat Hotel..."

Ο W.S. Burroughs ήταν ήδη εγκατεστημένος στο Beat Hotel με την παλιά του βαλίτσα γεμάτη μουχλιασμένα χειρόγραφα, όταν συναντήθηκε με τον B. Gysin. Ο B. Gysin είχε ζήσει στην οδό Git Le Coeur πριν από τον πόλεμο σε μάλλον καλύτερες συνθήκες. Το μέρος το είχε πρωτανακαλύψει ο Άλεν Γκίναμπεργκ, που το διέδωσε στα μέσα της δεκαετίας του '50 και σχεδόν όλοι όσοι κατευθύνονταν από την Καλιφόρνια στο Κατμαντού, περνούσαν από το ξενοδοχείο αυτό. Ο B. Gysin μετακόμισε στο δωμάτιο 25.

Ο W.S. Burroughs, που εκείνη την εποχή προσπαθούσε να τελειώσει με το "Naked Lunch" και την πρέζα, ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμος να ακούσει τις ιδέες του B. Gysin πάνω στην μαγική - τεχνολογική προσέγγισή του στο γράψιμο, καθώς και να δοκιμάσει στην πράξη τις μεθόδους που είχε ευφεύρει ο B. Gysin και τις οποίες ο W.S. Burroughs αναγνώρισε αμέσως σαν τρόπους διαφυγής - διαφυγής από την ίδια την ανθρώπινη μορφή.

Το γράψιμο και η ζωγραφική, γίνονταν ένα στην τέχνη του B. Gysin, ειδικά μετά την ανάμιξη του μάγου στο εστιατόριό του, στο Μαρόκο. Αν και έφυγε από το Μαρόκο "μόνο μα το πουκάμισό του", ωστόσο ο B. Gysin είχε πολλά κόλπα στα μανίκια του. Το καβαλιστικό πλέγμα, ενσωματώθηκε στο έργο του και οι πίνακες του μεταβλήθηκαν όλο και περισσότερο σε συνταγές και εξορκισμούς, που πρόθεση είχαν να προκαλέσουν κάποια ίδαιτερα αποτελέσματα στους θεατές. Στην φιλοσοφία του Ισλάμ, ο κόσμος είναι μία μεγάλη άδεια έκταση, σαν την έρημο της Σαχάρα, ενώ όλα τα συμβάντα έχουν γραφτεί. Με τον ίδιο τρόπο, οι άδειες έρημοι του B. Gysin, μεταβλήθηκαν σε γραμμένες ερήμους, που έχουν γραφτεί με φορά από δεξιά προς τ' αριστερά, όπως στα Αραβικά και μετά, γυρίζοντας την σελίδα, με φορά από πάνω προς τα κάτω, όπως στα Γιαπωνέζικα, μέσα στο καβαλιστικό πλέγμα. "Η ζωγραφική του B. Gysin ασχολείται ευθέως με τις ρίζες που έχει η τέχνη στη μαγεία", έγραψε ο W.S. Burroughs. "Η ζωγραφική

του μπορεί να ονομαστεί τέχνη του χώρου. Ο χρόνος ιδώνεται από την άποψη του χώρου, δηλαδή σαν μάσιερά εικόνων ή θραυσμάτων εικόνων από το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον... Να μιά σκηνή από το Μαρόκο, όπως το βλέπει ο B. Gysin: φιγούρες που κινούνται, ποδήλατα φαντάσματα... αυτό είναι μιά ακριβής αναπάρασταση των δώσων συμβαίνουν στο ανθρώπινο νευρικό σύστημα: ένας δρόμος σου θυμίζει ένα αυτοκίνητο που πέρασε χτες, ή ένα γόρι πάνω σε ένα ποδήλατο, μερικά χρόνια πριν. Στην πραγματικότητα όλα όσα σου έχουν συμβεί σ' αυτόν το δρόμο και στους άλλους δρόμους που σχετίζονται μ' αυτόν. Οι εικόνες αλλάζουν συνεχώς, γιατί παρασύρεσαι σε ένα ταξίδι μέσα στο χρόνο, μέσω ενός δικτύου συσχετισμών. Ο B. Gysin ζωγραφίζει αυτήν την οπτική γωνία: του χώρου χωρίς χρόνο!".

Αν όλα αυτά τα συμβάντα έχουν γραφτεί, μπορούν να ξαναγραφτούν: Επιχείρηση Επανασυγγραφή. Ο χρόνος από μόνος του είναι προκαθορισμένος και ο μόνος τρόπος να πολεμήσεις ένα προ - γραμμένο και προ - ηχογραφημένο σύμπτων είναι να κόψεις τις εγγραφές και τις τηχογραφήσεις, να κάνεις τις λέξεις να μιλήσουν από μόνες τους. Κανείς δεν κατέχει τις λέξεις. Οι λέξεις επιβλήθηκαν από έξω, από αλλότριες διαθέσεις. Το κολλάζ και το μοντάζ δεν ήταν κάτι καινούργιο για τους ζωγράφους

"Το γράψιμο είναι πενήντα χρόνια πίσω από τη ζωγραφική.", είχε δηλώσει ο B. Gysin. "Εγώ σας προτείνω να εφαρμόσετε τις τεχνικές των ζωγράφων, στο γράψιμο. Μιλάω για πράγματα απλά και άμεσα, όπως το κολλάζ και το μοντάζ. Κόψτε τις σελίδες οποιουδήποτε περιοδικού ή εφημερίδας... Κατά μήκος π.χ. και ανακατέψτε τις στήλες του κειμένου. Κολλήστε τις με τυχαία σειρά και διαβάστε το εκ νέου διατυπωμένο μήνυμα. Κάντε το για σας, χρησιμοποιήστε όποιο σύστημα νοιώθετε πιο πρόσφορο. Πάρτε τα δικά σας λόγια ή τα λόγια που "είναι αυτά ακριβώς που" είπε κάποιος - οποιοσδήποτε, ζωντανός ή νεκρός. Σύντομα θα διαπιστώσετε πως οι λέξεις δεν ανήκουν σε κανένα. Οι λέξεις έχουν ένα δικό τους δυναμικό και εσείς ή ο οποιοσδήποτε μπορεί να τις θέσει σε κίνηση... αυτά ακριβώς που είπες εσύ" σίγουρα! Και ποιός είσαι εσύ?"

"Κόψτε αυτή τη σελίδα που διαβάζετε και δείτε τι συμβαίνει. Μην περιορίζεστε να ακούτε αυτά που σας λέω - δείτε το κιόλας"

"Δεν μπορώ να σας πω τίποτα που να μην το ξέρετε. Δεν μπορώ να σας δείξω τίποτα που να μην το έχετε δει. Ο, τι και να πω για τα cut - ups, θα ακούγεται σαν ευχόλογιο, αν δεν το δοκιμάσετε μόνος σας. Δε μπορείτε να κάνετε τα cut - ups με το vous σας, όπως κι εγώ δε μπορώ να ζωγραφίσω με το vous μου. Ο, τι κι αν κάνεις με το μυαλό σου, περιέχει το στοιχείο του προδιαγεγραμμένου. Παρακάμψτε αυτό το στοιχείο και όλα τα στοιχεία αν θέλετε κάτι καινούργιο... Παρακάμψτε τις γραμμές των λέξεων για να ακούσετε μιά νέα φωνή από

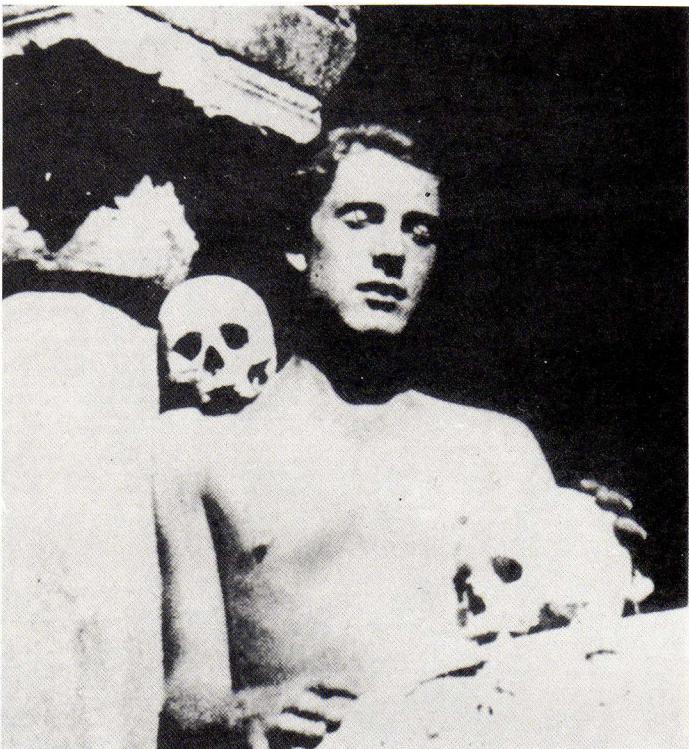
τη σελίδα"

Στα βιβλία "Minutes To Go" και "The Exterminator" (που κυκλοφόρησαν και τα δύο το 1960), υπήρχε η λεπτομερής ανάπτυξη της θεωρίας και εφαρμογής των cut - ups. Το υλικό ήταν παραμένο από εφημερίδες και γράμματα, από τη Βίβλο και το Κοράνι, από το "Naked Lunch" - ουσιαστικά από τα πάντα - κομμένα και πεταμένα από δω και από κει. Πολλά από τα κείμενα που προέκυψαν σαν αποτέλεσμα, αναφέρονταν σε μελλοντικά συμβάντα. Ο B. Gysin εισήγαγε τον W.S. Burroughs στις δυνατότητες που ανοίγονταν με τη χρησιμοποίηση μαγνητοφώνων και ανακαταταγμένων φράσεων όπως I AM THAT I AM, KICK THAT HABIT MAN, RUB OUT THE WORD, μέσα από όλους τους δυνατούς συνδιασμούς των λέξεων που τις απαρτίζουν και που τις κάνει "να γυρίζουν μόνες τους σε ένα επεκτεινόμενο κύμα νοημάτων, που δεν φαινόταν να είχαν, τη στιγμή που συγκολλήθηκαν σ' αυτή τη φράση"... I AM THAT I AM?... Ο B. Gysin εξερεύνησε τις προβολές, δημιουργώντας μερικά από τα πρώτα light shows. Ακόμα, σε συνεργασία με το νεαρό μαθηματικό Ian Somerville, έφερέ την Ονειρομηχανή, έναν μηχανισμό που εκπέμπει φωτεινές δέσμες με μιά ταχύτητα 8 - 13 εκπομπών το δευτερόλεπτο, συμπληρώνοντας έτσι τα κύματα άλφα του εγκεφάλου και παράγοντας μιά περίπλοκη και ατελείωτη σειρά ονειρικών εικόνων με ζωηρά χρώματα - "Ζωγραφίζει πίνακες μέσα στο κεφάλι του θεατή".

Ο B. Gysin και ο W.S. Burroughs, είχαν την πρόθεση να "ανατινάξουν τα κάστρα του διαφωτισμού", ανακινώντας και προωθώντας την ολοκληρωτική διάχυση των αισθήσεων, όπως την έχουν διακηρύξει ανά τους αιώνες, διάφοροι χρήστες χασίς, όπως ο Rempī, ο Μπωντλέρ, αλλά κυρίως ο θρυλικός Hassan I Sabbah που τρομοκρατούσε το Ισλάμ από το κάστρο του στο Alamout, τον 11ο αιώνα και ο οποίος είναι περισσότερο γνωστός σαν "Ο Γέρος του Βουνού". Η σκέψη του B. Gysin, όπως έχει πει και ο W.S. Burroughs, είναι κατηγοριατικά διαχωρισμένη από οποιοδήποτε προηπάρχον φιλοσοφικό ή θρησκευτικό σύστημα.

"Όλες οι θρησκείες τύπου "ο λαός που αναφέρεται στη Βίβλο" (δηλαδή Εβραίοι, Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι), είναι βασισμένες στην ίδεα "εν αρχήν ην ο Λόγος", λέει ο B. Gysin. "Όλα φαίνονται λάθος μ' αυτό που βγήκε από αυτές τις αρχές... οι μέθοδοί μας ήταν πρώτα απ' όλα μιά διατάραξη της συνέχειας του χρόνου... που γινόταν από τα cut - ups. Είχες την εντύπωση ότι οι λέξεις αυτές καθ' εαυτές εξαφανίζονταν και όχι απλά διαταρασσόταν η αλληλουχία τους. Υπάρχουν άλλοι τρόποι επικοινωνίας και μιά προσπάθεια ανεύρεσής τους, θα μπορούσε ν' αρχίσει με την εξαφάνιση του Λόγου. Αν όλα άρχισαν με το Λόγο κι αυτό που βγήκε δε μας αρέσει, ας φτάσουμε στη ρίζα του πράγματος και ας το αλλάξουμε."

"Οι ζωγράφοι και οι συγγραφείς που σέβομαι, είναι αυτοί που θέλουν να είναι ήρωες, που αντιμάχονται τη μοίρα, τόσο στη ζωή, όσο και στην τέχνη τους... Η μοίρα είναι γραφτό... αν θες να πολεμήσεις και να αλλάξεις τη μοίρα... πετσόκοψε τις λέξεις - κάνε τις να σχημα-

τίσουν ένα νέο κόσμο"

Οι σημαντικοί συνεργάτες του B. Gysin σ' αυτήν την αποστολή, ήταν ο W.S. Burroughs, ο Ian Sommerville και ο Anthony Balch, ο οποίος μετέφερε τα cut - ups και τις αντιμεταθέσεις στον χώρο του κινηματογράφου με φιλμς σαν τα "Towers Of Open Fire", "The Cut - Ups", "Guerilla Conditions" κ.α. "Οι άλλοι λευκοί συμπατριώτες που διέμεναν στο Beat Hotel, ήταν κάθε μέρα έτοιμοι να τρέξουν στην αστυνομία, όταν έβλεπαν όλα αυτά", θυμάται ο B. Gysin.

Αμέσως αφού μυήθηκε στην τεχνική των cut - ups, ο W.S. Burroughs την εφάρμοσε με μεγάλο ενθουσιασμό στο γιγαντιαίο χειρόγραφο από το οποίο ένα μεγάλο μέρος είχε ήδη κυκλοφορήσει με τίτλο "Naked Lunch". Τα cut - ups "χρησιμοποιήθηκαν από τον συγγραφέα, που δεν είχε πλήρη συνείδηση της μεθόδου που χρησιμοποιούσε", έγραψε αργότερα ο W.S. Burroughs. "Η τελική μορφή του "Naked Lunch" και η παράθεση των μερών του βιβλίου, καθορίστηκαν από την τυχαία σειρά με την οποία το υλικό έφτασε στον τυπογράφο". Επειτα από αυτό, ο W.S. Burroughs, με πλήρη συνείδηση της τεχνικής, δούλεψε τη φημισμένη τριλογία του "Dead Fingers Talk", "The Soft Machine" και "The Ticket That Exploded".

"Ο W.S. Burroughs χρησιμοποιούσε το δικό του υλικό που ήταν εξαιρετικά ευμετάβλητο, τα δικά του αμίμητα κείμενα, τα οποία υπέβαλλε σε κοψίματα, ασεβή κοψίματα", θυμάται ο B. Gysin. "Ήταν πάντα ο πιό σκληρός - τίποτα δεν τον ενοχλούσε...". Από την άλλη μεριά, ο Gregory Corso ήταν κάτι παραπάνω από ενοχλημένος. Ο G. Corso συνεργάστηκε με τους B. Gysin, W.S. Burroughs και Sinclair Belles στο "Minutes To Go", το πρώτο βιβλίο με cut - ups, αλλά στην τελευταία σελίδα, πρόσθεσε ένα υστερόγραφο, στο οποίο έκανε φανερό πως ακόμα τον σύγχιζε το γεγονός ότι οποιοσδήποτε ήταν πιθανόν να του ζητήσει να πετσοκόψει "τα δικά του λόγια".

"Η ποίηση που έχω γράψει, προήλθε από την ψυχή μου κι όχι από κάποιο λεξικό", διαμαρτυρόταν ο G. Corso. "Η ποίηση των λέξεων είναι για τον καθένα, αλλά η ποίηση της ψυχής είναι άλλο... η ποίησή μου είναι από φυσικού της ένα cut - up και δεν χρειάζεται ψαλίδι για να δημιουργηθεί... Έχω συμφωνήσει να συνεργαστώ με τον κ. Gysin, τον κ. Beilles και τον κ. Burroughs σ'αυτήν την πρόκληση κι έτσι αυτό που έχω να πω στην Μιόύσα, είναι το εξής: Σ' ευχαριστώ για την ποίηση που είναι μέσα μου και η οποία δεν μπορεί να καταστραφεί".

Ο Allen Ginsberg εξέφραζε κι αυτός απόψεις που συνέπιπταν με αυτές του G. Corso. Μάλιστα έγραψε και ένα γράμμα στον W.S. Burroughs για την αποστροφή του και την αντίστασή του στα cut - ups, μα ο W.S. Burroughs ήταν σταθερά προσκολλημένος στις εξερευνήσεις του.

Ενώ γίνονται όλα αυτά, διοργανώνονται εκθέσεις, performances, αναγνώσεις, προβολές και ανακαταγμένες ηχογράφησεις, σε Ευρώπη και Αγγλία, σε μά περίοδο την οποία ο B. Gysin θυμάται σαν ένα "διαρκές κύμα διανοούμενης ευφορίας".

Το 1965, ο B. Gysin και ο W.S. Burroughs βρίσκονταν στη Νέα Υόρκη, προετοιμάζοντας κείμενα και εικόνες για μά άλλη συνεργασία που θα αποτελούσε έναν ολοκληρωμένο απολογισμό των επιτευγμάτων τους. Στην πραγματικότητα, χρειάστηκαν δεκατρία ολόκληρα χρόνια για να κυκλοφορήσει αυτή η προσπάθεια σε Αγγλόφωνη έκδοση, με τίτλο "The Third Mind". Οπως και άλλοι πολλοί, οι υπεύθυνοι εκδόσεων, τροτίμησαν "την αξιοσημείωτη τεχνική", ενώ το απέρριψαν

σε οποιοδήποτε άλλο επίπεδο. Ο B. Gysin έφυγε για την Ταγγέρη, όπου άρχισε να δουλεύει μιά νουβέλα με τίτλο "The Process".

"Λίγα βιβλία έχουν πουλήσει τόσα λίγα αντίτυπα κι έχουν διαβαστεί με τόσο μεγάλο ενδιαφέρον", έγραψε ο W.S. Burroughs για το "The Process". "Ισως το κεντρικό μήνυμα του βιβλίου είναι πολύ ενοχλητικό και απορρυθμιστικό ακόμα, για να τύχει ευρύτερης αποδοχής..."

Στο "The Process", ο Λόγος είναι Θηλυκού γένους, είναι το όργανο της θηλυκής ψευδαισθησης, που πρέπει να εξαφανιστεί. Η νουβέλα εξελίσσεται μέσα από μιά σειρά παράξενων συναντήσεων και καταστάσεων στο Μαρόκο, που αφορούν συνήθως τον Thay και την Mya Himmmer, ένα ζευγάρι τσιρκολάνων κωμικών. Όλα τα κεφάλαια του "The Process", είναι καταγραφές απομαγνητοφώνησης των ταινιών που έχουν κάνει το ζευγάρι και άλλοι χαρακτήρες. Δεν υπάρχει κάποιος "υπεράνω" αφηγητής. Ο Oδυσσέας O. Hanson, που σε μερικά σημεία αναφέρεται και σαν Xassan, είναι ένας άνθρωπος που ταξιδεύει σε μιά μεγάλη έρημο (όπου δεν υπάρχουν αδελφοί, τίποτα δεν είναι αληθινό και όλα επιτρέπονται) και ο οποίος κατέχει όλες αυτές τις ταινίες και είναι εξουσιοδοτημένος να τις μεταγράψει και να δώσει μιά αίσθηση συνέχειας σ' αυτούς που τη ζητούν.

"Η άμμος του Παροντικού Χρόνου χάνεται τρέχοντας κάτω από τα πόδια μας. Και γιατί όχι; Το Μεγάλο Μυστήριο: "Γιατί είμαστε εδώ", είναι το μοναδικό πράγμα που μας κράτησε εδώ κατ' αρχάς. Φόβος. Η λύση στον Αιώνιο Γρίφο υπάρχει στον δρόμο από τότε που υπήρξε και το Πρώτο Βήμα στο Διάστημα. Οποιος τρέχει, μπορεί να διαβάσει, λίγοι όμως άνθρωποι τρέχουν αρκετά γρήγορα. Γιατί είμαστε εδώ; Ε, λοιπόν θα σας το αποκαλύψω τώρα αμέσως. Γιατί είμαστε εδώ; Είμαστε εδώ για να φύγουμε!"

Το τελευταίο κεφάλαιο του "The Process" λέγεται "THEY". Αυτές οι Τελευταίες Λέξεις, δεν βγαίνουν από κάποια ανθρώπινα χείλη, αλλά μιλούν από μόνες τους. Το "The Process" είναι η αρχή και συνάμα το τέλος του Λόγου.

Από το 1970 ως το 1973, ο B. Gysin ταξίδεψε στην Ταγγέρη, το Λονδίνο, τις Κάννες, την Βενετία και τη Νέα Υόρκη, δουλεύοντας ένα σενάριο στο "Naked Lunch", που θα σκηνοθετούσε ο Anthony Balch, κάτι που έμεινε απραγματοπόίητο, λόγω του θανάτου του Balch το 1980. Ακόμα άρχισε να δουλεύει ένα νέο μυθιστόρημα, που κυκλοφόρησε το 1989 με τίτλο "The Last Museum". Το "The Third Mind" εκδόθηκε στη Γαλλία το 1976 και δύο χρόνια αργότερα στην Αμερική

Συμπληρωματικά:

Στις 13 Ιουλίου του 1986, ο B. Gysin πέρασε σε μιά άλλη διάσταση. Οι αιτίες σύμφωνα με την επιστήμη - καρκίνος των πνευμόνων και καρδιακό εμφύσημα. Δύο μπουκέτα λευκές ορχιδέες, ήταν η τελευταία τιμή για τον αυθεντικό αυτό συνεχιστή της φιλοσοφίας του Hassan I Sabbah. Στις 22 Ιουλίου η σορός του αποτεφρώθηκε με τελευταία συνοδεία, τη μουσική παραδοσιακών οργανοπαικτών της Ιαζουκά που τόσο πολύ αγάπησε...

"Στις 13 Ιουλίου 1986 πέθανε ο B. Gysin. Τον έκλαψαν τα τέκνα του: Rolling Stones, David Bowie, Throbbing Cristle, Cabaret Voltaire και τα εγγόνια του, όλοι εμείς που τον είχαμε παπού, ακόμη κι αν δεν το ξέραμε. Από τότε που πέθανε δε μας λείπει καθόλου. Οσοι τον ήξεραν, ανατριχίζουν συχνά τα βράδια!!!" (ΚΟΝΤΡΟΣΟΛ ΣΤΟ ΧΑΟΣ, τ.1)

ΔΙΣΚΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

PAGAN EASTER

- "I Quit..."

(Wide, POBox 309, 56 100, Pisa Italy, LP, 1990)

PAGANEASTER

Μια ιταλική μπάντα έκπληξη. Καταγονται από τη Σπέκια, τραγουδάνε στα αγγλικά και το "I Quit..." αποτελεί το πρώτο τους βήμα. Προς Θεού, αν πέσει στο βλέμμα σας, μην το προσπεράσετε! Πρόκειται για μια δημιουργία άκρως ενδιαφέρουσα, ένας εκρηκτικός μηχανισμός, ένας συνδυασμός Sonic Youth και Swans, ενώ κάπου ανάμεσα οι Crass χαμογελούν κάτω από τα ... μουστάκια τους. Πέντε άτομα αποτελούν το συγκρότημα αυτό και ο ήχος τους, καθ' όλα ζηλευτός, οριοθετεί μια καινούργια sonic άποψη στον ευρωπαικό χώρο. Και μόνο μια ακρόαση της διασκευής του "Venus In Furs" αρκεί για να κλέψουν την καρδιά σας. Ένας δίσκος που επιβάλλεται, αφενός γιατί η Ιταλική ανεξάρτητη σκηνή είναι σχεδόν άγνωστη και αφετέρου, επιδή είναι ... πολύ καλός. Θεωρούνται σαν η νέα μεγάλη ελπίδα της Ιταλίας και απότι φαίνεται σ' αυτό το ντεμπούτο τους, ο χαρακτηρισμός δεν είναι καθόλου άδικος.

WEIRDOS

- "Weird World - Time Capsule, Vol.1"
- (Frontier, P.O.Box 22, Sun Valley, CA 91353, USA, LP, 1991)

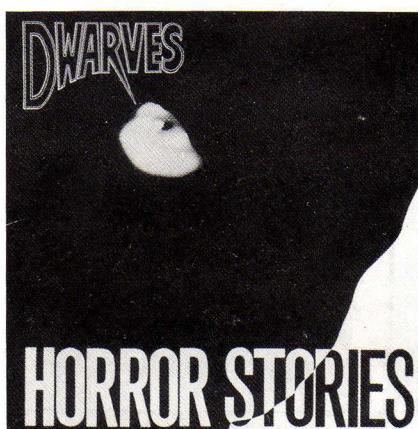
Και να ο πρώτος "τόμος" που περιλαμβάνει το έργο του απίθανου αυτού αμερικανικού γκρούπ, που ενώ συνεχίζει μέχρι σήμερα την καριέρα του, οι διασκογραφικές του λειτουργίες είναι ελάχιστες. (Στην ουσία, πέρι το βγήκε το πρώτο τους άλμπουμ, που παρουσιάσαμε σε περασμένο τεύχος). Η πρώτη αυτή συλλογή των Weirdos, αποτελεί-

ται από 14 κομμάτια της αρχικής τους περιόδου, γεμάτα από την ένταση του πανκ, που χαρακτηρίζει (και ενίστε χαρακτηρίζει ακόμα) τη μπάντα. Σπάνιες demo εγγραφές, κομματια από τα πρώτα σινγκλ και EP, ένα αριστούργημα και συνάμα δείγμα ότι δεν κομμόντουσαν την εποχή εκείνη όλοι οι Αμερικανοί τον ύπνο του "δικαίου". Στίχοι που καίνε, μουσική που θα κάνει πολλούς σύγχρονους χαρντκοράδες να τρίβουν τα... αυτιά τους. Οι Weirdos, από το Λος Αντζελες, δε χρειάζεται να πουν περισσότερα από όσα ήδη λένε. Το μήνυμά τους θεωρούν ότι όσοι το πιάσουν έχει καλώς. Τους υπόλοιπους... δεν τους σώζει τίποτα. Το πανκ δε θα πέθαινε ποτέ, σίγουρα, αν υπήρχαν μερικοί ακόμα σαν τους Weirdos.

DWARVES

- "Horror Stories"

(Coxx, P.O.Box 7112, Burbank, CA 91505, USA, LP, 1991)

Ιδού και η μετά έξη περίπου έτη, επανέκδοση του πρώτου δίσκου των Dwarves, των κολασμένων αυτών ψυχών, που δημιουργησαν και δημιουργούν, το πιό, ίσως, ανατρεπτικό γκράπ της εποχής μας. Δύο πλευρές, παρανοϊκής φασαρίας και ιστορικής σημασίας. Γιατί, οι Dwarves βάζουν κι αυτοί ένα χεράκι για τη δημιουργία ενός ήχου που δεν επιτρέπει τετριμένα και άλλα πράγματα να βγουν στο φως. Και αν η μουσική τους παραπέμπει στα sixties, μην το πιστέψετε! Πολλά δεν είναι όπως φαίνονται. Και μόνο το "Don't Love Me", ή το "Love Gestapo" δείχνουν από μόνα τους το δρόμο. Σεξιστές και ανικανοπόητοι, αφαιρούν όλα τα σάπια γκαράζ κύτταρα και φτιάχνουν ένα ηχητικό τείχος, που τσακίζει κόκκαλα. Σίγουρα πιό άτεχνος

και πιό πρωτόγονος από τον τελευταίο τους δίσκο στη Sub Pop, οι "Ιστορίες Τρόμου", αναγορεύουν τους "Νάνους", στην πιο άγρια γκαραζόπαντα που εμφανίστηκε στην Αμερική, μαζί με τους Outta Place.

VARIOUS ARTISTS

- "Music To Make Your Ears Hurt"
- (Black And Blue, Suite 152, 400 D, Putnam Pike, Smithfield, RI 02917, USA, CD, 1990)

Μια συλλογή που κατέχειν άγει στο άσμα "Εμπρός της γης οι κολασμένοι" Εχουμε και λέμε: G.G. Allin, Cocktails, Northwinds, Leviathan, Elf Talk και μερικοί ακόμα "ήρωες" της "Εξασμένης Αμερικής", εξορμούν από τους τάφους τους, για να καταστρέψουν τα πάντα στο πέρασμά τους. Ναι, όντως, τα αυτιά πονάνε, αν η ένταση ξεπεράσει κάποιο στάνταρ και οι Πύλες της Κόλλασης ανοίγουν να σας υποδεχτούν χωρίς έλεος. Σίγουρα τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα, μετά από λίγο, σα να παρακολουθείς ένα έργο απόλυτου τρόμου που σε καθηλώνει και δε μπορείς να κουνήσεις απ' την καρέκλα. Αυτή η συλλογή, μάλλον έγινε για μυημένους. Πολύ μυημένους.

VARIOUS ARTISTS

- "Dangerhouse Vol.1"
- (Frontier, LP, 1991)

Η πρόσφατη αυτή επιλογή της Frontier, είναι μια μοναδική προσφορά για τον κόσμο του rock 'n' roll, από τη στιγμή που μέσα σ' αυτήν υπάρχουν συγκροτήματα της πρώτης πανκ περιόδου του Λος Αντζελες, αρχίζοντας από το 1977 και με ημερομηνία λήξης το 1979. Μερικά ιστορικά γκρούπ που εκείνη την εποχή τα δίναν όλα εκφράζοντας την αντίθεσή τους στο κατεστημένο και που σίγουρα αποτέλεσαν τους προπούρους του αμερικανικου hardcore. Δώδεκα, λοιπόν, μπάντες, με πιό γνωστές τους X, τους Weirdos, τους Alley Cats, τους Deadbeats (που συμμετείχε ο Geza X), τους Avengers (Penelope Houston) και τους Randoms (στο μπάσο στο John Doe που αμέσως μετά σχημάτισε τους X). Μερικά κομμάτια σπάνια από b-sides και σινγκλ που μερικές φορές σου σηκώνουν την τρίχα κάγγελο. Ενα πανκ, σίγουρα διαφορετικό από το εγγέλεικο ή το νεοουρκέζικο, (αν και κάποιοι μιμούνται τους Ramones), που όμως δεν είχε να ζηλέψει τίποτα από τις άλλες σχολές του είδους.

VARIOUS ARTISTS

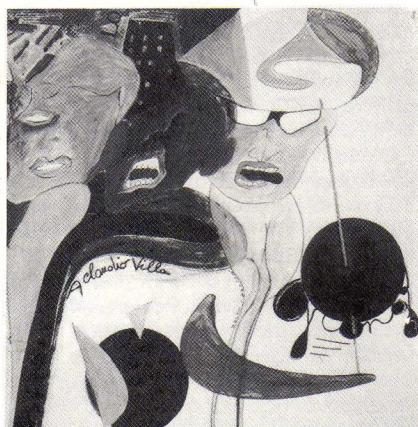
- "Beauty In The Underworld"
(Semaphore/Hitch Hyke, LP, 1990)

Το "Vera" είναι ένα κλαμπ στο Γκρόνινγκεν της Ολλανδίας που κατά πως φαίνεται από τα ονόματα της συλλογής αυτής, πολλοί και διάφοροι "μάστορες" της ανεξάρτητης σκηνής, έχουν περάσει από το πάλκο του. Στην προκειμένη περίπτωση, έχουμε ένα δίσκο ζωντανά ηχογραφημένο στο Vera και οπωσδήποτε σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, ανάμεσα στο 1985 και το 1989. Παρελαύνουν διάσημες μπάντες, όπως οι Sonic Youth, οι Dream Syndicate, οι Dinosaur Jr., οι Scientists, οι Gun Club, ο Alex Chilton, οι Nomads, οι Leaving Trains, η Sylvia Junkosa, οι Feelies και η κάθε μία έχει το δικό της προσωπικό στύγμα και "ζωντανό" ήχο που την καθιστά ιστορική. Ανάμεσα λοιπόν από ιπτάμενα μπουκάλια μπύρας, άφθονα "ξύδια", κάπνια (σας θυμίζει τίποτα αυτό;) και θερμή ατμόσφαιρα, ένα άλμπουμ αυθεντικού rock 'n' roll, που αν και σε μερικά σημεία υστερεί (φυσιολογικά, ίσως) στην παραγωγή, ωστόσο δείχνει μια πραγματικότητα, ότι δηλαδή ένα κλαμπ, μπορεί να γίνει δυνατό, όταν το κοινό του είναι δυνατό. Μακάρι και σε μας τέτοια.

GRONGE

- "A Claudio Villa - Original Sound"
(Wide, LP, 1990)

με αφορμή ένα δίσκο...

VARIOUS ARTISTS

- "RattlesHighwayRevisited"
(Shimmy Disc, LP, 1990)

Υπάρχουν UFO; Τι απέγιναν οι δεινόσαυροι; Sex ή έρωτας; Πότε είναι το τέλος του κόσμου; Αν ο Νοστράδαμος είχε δίκιο, αυτός θα πρέπει να είναι ο τελευταίος δίσκος του rock 'n' roll. Μια καινούργια προσφορά της Shimmy Disc και του κυρίου Kramer, ένα σύγχρονο Μινχάουζεν, που τον τελευταίο καιρό βρίσκεται σε πλήρη δράση. Αυτή τη φορά, με τη βοήθεια μιας άλλης αδερφής ψυχής από την άλλη μεριά του Ατλαντικού, τον Neil Innes, μέλος των θρυλικών Bonzo Dog Doo Dah Band, διασκεδάζουν μαζί, φτιάχνοντας αυτόν τον υπέροχο δίσκο. Eva Greatest Hits των 60's συμφωνα με τη δικιά τους άποψη, ανακατεύοντας από διάποτε θα μπορούσε να βρεθεί εύκαιρο από τη σύγχρονη βιομηχανία της Pop.

Για όσους έχουν πλατιά χαμόγελα, ας ετοιμαστούν για ένα μεγάλο hangover! Μοιάζει σαν την εκδίκηση του Charles Manson, παρά σαν ένα κακό αστείο. Για όσους έχουν φανταστεί τον εαυτό τους νέο, όμορφο και επιτυχημένο, μάλλον θα πρέπει να έκαναν ένα μοιραίο λάθος αυτόν τον καιρό, καθώς οι κόρες των ματιών, γίνονται ίδιες με το κεφάλι μιας καρφίτσας και τα πόδια χορεύουν σ' ένα ινδιάνικο τρελό χορό. Και είναι μια πραγματικότητα, αυτό που συμ-

βαίνει στον κόσμο της Coca Cola και του Levi's, του MTV και των πυρηνικών εξοπλισμών και θες να ταξιδέψεις και συ με τη μηχανή του χρόνου, έστω κι από περιέργεια, στην άλλη μεριά του διαστήματος. Αν ο Jim Morrison ήταν αδερφή, ο Bob Dylan ρουφιάνος κι ο Elvis Presley χαπάκιας, τότε οι Fugs, οι Holly Modal Rounders και ο Captain Beefheart είναι οι πραγματικοί ήρωες του Rock 'n' Roll! Είκοσι συγκροτήματα βάζουν τα δυνατά τους για να σας το αποδείξουν, ολοι από το ασυναγώνιστο συνεργείο της Shimmy Disc. Τραγούδια όπως "Τυρί και Κρεμμύδια", "Μπλου Σουέντ Σούμπετ", "Η Πίγγυ Στη Μέση" και ποιόν δε συγκινούν; Και αν το εξώφυλλο σας θυμίζει Rolling Stones, πολύ καλά θα κάνετε να βρείτε μια θέση και για σας, εκεί, μέσα στο μαγικό κόσμο των αστεριών. Ο Παράδεισος πάντοτε περιμένει και δε χρειάζεται ούτε lotto, ούτε χρηματιστήριο, παρά μόνο την καρδιά σας να χτυπάει πάντα δυνατά, μπροστά σε τέτοιες αποκαλύψεις.

Η αγάπτη είναι το νόημα της ζωής. Η ελευθερία δεν είναι σκέψη, αλλά ανταπόκριση. Γι' αυτό λοιπόν, κλείστε τώρα την πόρτα πίσω σας και πέστε "γειά" στ' αφεντικά σας, πάρτε το sleeping bag και κάντε τη για την παραλία. Δέστε τα πράγματα από την καλή τους πλευρά και ξεπεράστε σιγά - σιγά όλα τα παλιά φανταστικά όριά σας. Ο χρόνος - αν υπάρχει - είναι με το μέρος σας και χωράμε όλοι στο party!!!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

ΝΑ ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ! Αυτός ο δίσκος είναι μια πραγματική δημιουργία. Μας ήρθε από την Ιταλία και το μάτι αμέσως στάθηκε στο υπέροχο εξώφυλλό του Ο τίτλος του δίσκου, είναι ταυτόχρονα και η αφιέρωσή του. "Στον Claudio Villa". Έχουμε λοιπόν εδώ, μια συγκεκριμένη ιστορική αναφορά στο πρόσωπο ενός Ιταλού καλιτέχνη που είχε μια θετική συνειδητοποίηση απέναντι στα "πράγματα", αλλά και γενικότερα εκπροσώπους μια στάση ζωής. Ο Claudio Villa πέθανε πριν τρία χρόνια από καρδιακή προσβολή. Στις δεκαετίες του '50, του '60, αλλά και του '70 ακόμη, μεσοουρανούσε στο ποιοτικό λυρικό τραγούδι που ήταν πολύ περισσότερο διαδεδομένο και αυθεντικό στην Ιταλία, παρά οπουδήποτε αλλού. Ήταν μαχητικός πολέμιος σ' οι διάποτε ήταν φτιαγμένο για να πουλήσει και περνώσει στις πράξεις της καθημερινής του ζωής, τη θεωρία της αριστερής κοινωνικοπολιτικής τοποθέτησης. Ο ρομαντικός με το λυρικό ύφος που εύκολα αναγνωρίζεται, από τη θαυμάσια φωνή και τον ιδιωματικό τρόπο που τη χρησιμοποιούσες.

Στη μνήμη αυτού λοιπόν του ανθρώπου είναι αφιερωμένος ο δίσκος των Grunge ηχογραφημένος το 1989) και μοιάζει σα

να θέλουν να γίνουν οι συνεχιστές του αγώνα του, κρατώντας τις ίδιες θέσεις με εκείνον, τα ίδια υψηλά "στάνταρτς ποιότητας" κατ' αντιστοιχία στη δουλειά τους. Τα δέκα (!) άτομα λοιπόν, που συναντάμε στη σύνθεση των Grunge και που μέσα στ' άλλα ακούγονται να χρησιμοποιούν προηχογραφημένες ταυνίες, industrial percussions, σαξόφωνο, βιολί κλπ. έχουν σαν ισόβαθμο μέλος τους την Roberta Strano που κάνει light shows, πράγμα που μας υποψιάζει για ενδιαφέροντες σκηνικές καταστάσεις. Κι όλα αυτά για την ανάδειξη των "τοιημάτων" τους (διότι πρόκειται για πραγματικά ποιήματα). Μέσα στους στίχους τους υπάρχει το κριτικό - σαρκαστικό βλέμμα για μια κοινωνία που καταναλώνει χωρίς να έχει ουσιαστικές ανάγκες για τη συγκεκριμένη υπερκατανάλωση, για μια νοστροπία που αντικαθιστά την τέχνη με την τεχνολογία και για τον απλό τρόπο ζωής που ψυχοραγεί πιά, μαζί με την ίδια τη φύση που μόνο αυτή μπορεί να τον προσφέρει. "Κάθε μέρα τρώω λίγο από εκείνο που ο κόσμος έχτισε παλιά... όταν τελειώσει όλος ο πολιτισμός... θάρθει η στιγμή που θα φάω τον εαυτό μου."

"Και δεν είμαι άσχημος ... είπε ο

αποχυμωτής, σαν κοίταξε γύρω του τα άλλα πεταμένα οικιακά ηλεκτρικά σκεύη, που όλα λειτουργούσαν, μα όλα αντικαταστάθηκαν έτσι για πλάκα".

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

TRADER HORNE

- "Morning Day"
(See For Miles, LP)

Οταν άκουσα αυτόν τον δίσκο, ένοιωσα ένα χαμόγελο στο πρόσωπό μου, έτσι αυθόρυμτα, σα να πέρασε τη πιό όμορφη σκέψη απ' το μυαλό μου. Αισθάνθηκα πως η αγάπη υπάρχει ακόμα και αυτός ο κόσμος είναι υπέροχος σαν ένα παραμύθι, που δεν το διαβάζεις, αλλά το ζεις. Η μουσική μοιάζει με μια παλιά ξεχασμένη αγγελική ανάμνηση και οι μελωδίες με παιδικά γλυκά. Οι Trader Horne φαίνονται να έρχονται από μια μακρινή χώρα ονείρου, που τίποτε δεν έχει αγγίξει. Ο δίσκος τους, "Morning Day", είναι σαν την "Ιστορία Δίχως Τέλος", που το καλό νικάει το κακό και ο πρίγκηπας ερωτεύεται στο τέλος την πριγκηποπούλα... Κι εμείς καλύτερα. Εχω να αισθανθώ κάτι τέτοιο, πολύ καιρό, μια και είναι τόσο σπάνιο να κυκλοφορούν σήμερα δίσκοι σαν κι αυτόν. Ισως είναι περιττό να αναφέρω, ότι ο Jackie McAuley ήταν μέλος των Them και των Belfast Gypsies, ή ότι η Judy Dyble υραγουδούσε στους Fairport Convention. Ο δίσκος ηχογραφήθηκε το 1969 και είναι ένα ανεκτίμητο έργο. Αποκτήστε τον κάποιο πρώι, νωρίς - νωρίς, καθώς ο ήλιος ανεβαίνει ψηλά, πάνω από τις σκεπές της πόλης.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

GREEN PAJAMAS

- "Ghost Of Love"
(Di Di Music, LP, 1991)]

Το να κατορθώνεις να κατακτάς τις καρδιές των ανθρώπων είναι πολύ σπουδαία υπόθεση και σίγουρα χρειάζεται ταλέντο. Ενα ταλέντο που από ότι δείχνουν τα πράγματα διαθέτουν εν αφθονία, οι Green Pajamas. Απλές, καθημερινές ιστορίες (!!!), με έναν ήχο που μπορούν να είναι περήφανοι για την αμεσότητά του από τη μία, όσο και για την απλότητα που τον διακρίνει, από την άλλη. Φαίνεται πως έχουν βάλει στοίχημα με τον εαυτό τους, ότι μπορούν να γίνουν από τα συγκροτήματα που μπορείς να εμπιστευτείς και με κλειστά αυτιά και μάλλον αρχίζουν να το πετυχαίνουν. Η απόδειξη έρχεται με αυτό εδώ το LP. Το "Ghost Of Love", αποτελεί πλέον το τρίτο τους βινυλιακό μνημείο τους μετά την σχετικά πρόσφατη κυκλοφορία του "Summer Of Lust" και του "Book Of Hours". Και για την ιστορία, αναφέρω πως έχουν κυκλοφόρησε δυο 45άρια, τα "Emily Grace" και "Kim The Waitress" και δύο LP κασέτες τις "Halloween" και "November". Κύριος υπεύθυνος για άλλη μια φορά, ο Jeff Kelly, όπου μαζί με την

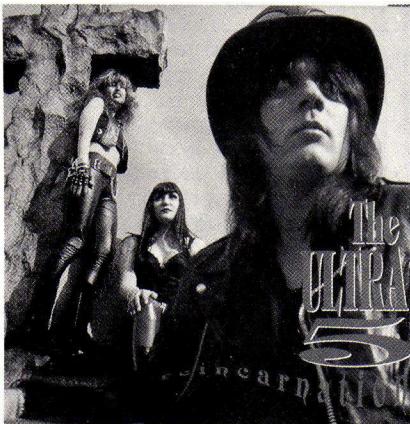
παρέα του (Steven Lawrence/Joe Ross-pou αντικατέστησε τον Bruce Haedt/Karl Wilthem, πλαισιωμένη από σέσσιον μουσικού), δημιουργεί 11 λυρικότατα διαμάντια της σύγχρονης ρορ, εμπλουτισμένα με folk πινελιές που παρουσιάζονται κυρίως στη δεύτερη πλευρά, αναγκάζοντας τον γράφοντα να συστήσει ανεπιφύλακτα αυτόν τον δίσκο. Εκτός κι αν ο θόρυβος είναι τα πάντα για σας. Η επιλογή πλέον είναι στα χέρια σας, ή μάλλον καλύτερα στην τσέπη σας...

ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

THE ULTRA 5

- "Reincarnation"

(Who Stole The Summer, T.Θ.
11293, 54110, Θεσσαλονίκη LP,
1991)

Το απόλυτο garage punk, η καλύτερη και καθαρότερη περίπτωση που θα μπορούσατε να συναντήσετε στο δρόμο σας. Δεν υπάρχει κανένα λόγος να χάσετε ένα τέτοιο δίσκο. Οσοι είσαστε οπαδοί του στυλ, θα την καταβρείτε παίζοντας ξανά και ξανά το "Reincarnation", που είναι το ντεμπούτο άλμπουμ γι' αυτούς τους τέσσερεις Νεοουρκέζους. Και δύοι δεν έχετε εντυφφήσει ακόμα στις δυναμικές παρουσίες του garage των 80's, ίδού μια μοναδική ευκαιρία να ξεκινήσετε και όπου φτάσετε. Το γεγονός του ότι αυτός ο δίσκος περιλαμβάνει tracks που έχουν μπει σε συλλογές, ή στα σινγκλς του γκρούπ, μη σας τρομάξει. Ετοι κι αλλιώς τα περισσότερα είναι πλέον δυσεύρετα. Χώρια που υπάρχουν και δύο νομάτια για τους πιο απαιτητικούς. Η Who Stole The Summer είναι μια ελληνική εταιρία, και σας είχαμε παρουσιάσει το ξεκίνημά της στο 5ο τεύχος. Η τιμή ανήκει και σ' αυτήν, αλλά και στους Ultra 5 αντίστοιχα, που αποκλεόταν αμερικανική ή άλλη εταιρία, να προσέξει τόσο πολύ την εμφάνιση δίσκου τους. Ολα, από το εξώφυλλο, μέχρι το εσώφυλλο, είναι άφογα, πράγμα που δίνει ιδιαίτερη αίγλη στο σύνολο και η παραγωγή των κομματιών, κινείται σε περισσότερο από ικανοποιητικά επίπεδα. Καταπληκτικές οι διασκευές των "Off The Hook" των Stones και "Get Out Of My Life

Woman" του Toussaint και τρομερές οι συνθέσεις των Ultra 5. Αριστα και για το γκρούπ, και για την εταιρία. Κι εις ανώτερα!

VARIOUS ARTISTS

- "What Else Do You Do?"
(Shimmy Disc/Hitch Hyke, LP,
1990)

Εκκεντρικότητας συνέχεια... Το να βάλει όλες αυτές τις μπάντες (που μερικές δεν φημίζονται καθόλου για την "ακουστικότητά τους"), να γράψουν κομμάτια για ένα δίσκο "Ησυχής Μουσικής", σίγουρα αποτελεί κατόρθωμα, ακόμα και για έναν τύπο σαν τον Kramer. Δεκαοχτώ αριστουργηματικά κομμάτια, μικρής διάρκειας, που μπορεί και να ταράξουν τον ύπνο σας... Χιούμορ, feeling, ανατρεπτικές απόψεις και πάνω απ' όλα ψυχή, καθρεπτίζονται σε όλο το μήκος και πλάτος του άλμπουμ αυτού. Κομψές ηχητικές παρουσίες από τους Bongwater, τους καταπληκτικούς Pale Face, τον παλαίμαχο μα πάντα πρωτοπόρο Tuli Kupferberg, τους False Prophets, τους Men & Volts, τον Daniel Johnston, τους Dogbowl και κάμποσους ακόμα της σχολής της Shimmy Disc, που πάντα διαλέγει μαθητές άξιους να την εκπροσωπήσουν στον έξω των Noise Studios κόσμο. Και μετά αναρωτιέσαι "καλά, αυτός ο άνθρωπος πότε τρώει;" Και καπάκι η απάντηση: "Μα στην κονσόλα φυσικά". Οχι, ο Kramer δεν έχει προσωπική ζωή. Αλλωστε δεν του χρειαζόταν ποτέ. Α, είναι και το σχέδιο στο εξώφυλλο: Tuli Kupferberg. Original.

ΣΑΡΚΑ

- "Banana Casette"

(Κώστας Σφακιανάκης, Μυρμιδόνων
25, Θησείο, Αθήνα 118 51, 550 δρ.,
1991)

Οσοι από σας έχετε βαρεθεί τα γνωστά προϊόντα δεύτερης ποιότητας που κυκλοφορούν, ήρθε η ώρα να γνωρίσετε κάτι το πραγματικά αυθεντικό. Οι SAR-KA έρχονται από το Ηράκλειο της Κρήτης και είναι ίσως οι μοναδικοί εκπρόσωποι του noise underground στην Ελλάδα. Η δεύτερη κασέτα τους, μόλις κυκλοφόρησε και είναι ένα γεγονός που δείχνει πόσο φτωχή είναι η ελληνική ροκ σκηνή της Αθήνας τον τελευταίο καιρό. Η "Banana Casette" είναι μια καινούργια άποψη στον κλασσικό πρώτο δίσκο των Velvet Underground. Ενα tribute, που μόνο οι Pussy Galore τόλμησαν να κάνουν στο "Exile On Main Street" των Rolling Stones". Ο Δημήτρης Πολυχρονάκης (κιθάρα, φωνή), ο Μανώλης Σφακιανάκης (μπάσο, φωνητικά

και ο Punk (ντραμς) - οι δύο τελευταίοι πρώην μέλη του κλασσικού πια σχήματος Sex Beat, δείχνουν να έχουν λαδώσει καλά τη μηχανή τους και τα καταφέρουν περίφημα. Φαντασία, πάθος, εκφραστικότητα, χιούμορ, είναι αυτά που διακρίνουν τους ΣΑΡΚΑ και κάνουν αυτή την κασέτα να είναι ίσως το καλύτερο δείγμα δουλειάς ελληνικού γκρούπ της μέχρι στιγμής, χρονιάς. Η "Banana Casette" είναι ηχογραφημένη live με όλη αυτή τη δύναμη και την εκφραστικότητα που λείπει από τα στούντιο και ήδη μέχρι το φθινόπωρο θα έχουμε τη χαρά να τους απολαύσουμε και στη βιντεοκασέτα συλλογή της Fifth Dimension.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

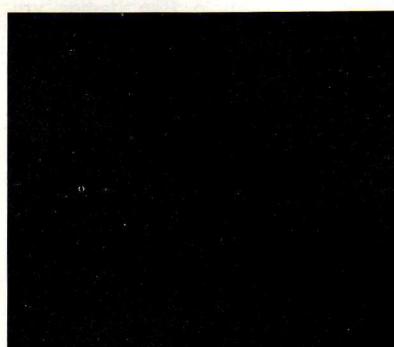
I REFUSE IT

- "Mind The Gap"
(Wide, EP, 1989)

Εχοντας κυκλοφορήσει τρείς δίσκους μεταξύ του 1983 και του 1986, οι I Refuse It από τη Φλωρεντία, βλέπουν, τρία χρόνια μετά τη διάλυσή τους το "Ξεχασμένο" τελευταίο τους EP, στον αέρα.. Οι I Refuse It, υπήρξαν ένα σπουδαίο ιταλικό γκρούπ, γενικά χρησιμοποιούσαν τη μητρική τους γλώσσα στη στιχουργική τους έκφραση και σήμερα θεωρούνται cult στους underground κύκλους. Το "Mind The Gap" περιέχει 6 κομμάτια, που κυμαίνονται σε πειραματισμούς, ανάμεσα στο punk και το hardcore, καταλήγοντας στο ομώνυμο που πρόκειται δια μια αριστουργματική μεσαιωνική, θα μπορούσε να πει κανείς, μπαλάντα. Ριζοσπαστικοί στίχοι, από μια μπάντα που έτυχε και μάς βρετανικής τουρνέ, λίγο πριν διαλυθεί, που πάντοτε έθετε υπεράνω όλων την Αναρχική ιδέα και που τελικά διαλύθηκε μέσα από τα σημεία των καιρών (δύο μέλη τους σήμερα απαρτίζουν τους II Generale & Ludus Pinski). Ο θόρυβός τους είναι "πόσιμος" και γενικά κινούν τα νήματα της μουσικής τους μέσα από απότομα κοψίματα και punk εξάρσεις. Πολύ θα ήθελα να ακούσω και τις υπόλοιπες δουλειές τους. (Eva LP, ένα σινγκλ κι ένα EP)

NICK GRAVENITES/JOHN CIPOLLINA

- "Live In Athens At The Rodon"
(MBI, LP, 1991)

Τι να πει κανείς... Εδώ βγάζουμε το καπέλλο και ακούμε κατανυκτικά, ένα συμπατριώτη μας ν' ανταλλάξει σόλο κιθάρα με έναν Αμερικανό, που δεν υπάρχει πιά. Ενα αχτύπητο blues δίδυμο, που για χρόνια ξεσήκωνε το ακροατήριο όλου του κόσμου, με τη ρυθμική blues μαγεία, βγαλμένη σε ηλεκτρικούς ήχους και παιγμένη όπως ποτέ. Το "live" αυτό πηχογραφήθηκε στην Αθήνα, λίγο καιρό πριν το θάνατο του Cipollina. Και όσοι δεν τους είχατε δει στα τρίωρα σώου τους, θα τραβάτε (όπως εγώ) τις τρίχες από το κεφάλι σας και θα προσπαθείτε μάταια, να παρηγορηθείτε, στο άκουσμα αυτού του άλμπουμ. Γιατί, είτε αρέσει, είτε δεν αρέσει, η ιστορία είναι μία συνεχής ροή γεγονότων και δεν επαναλαμβάνεται. Η τρομερή δύναμη του ντουέτου κράτησε όσο κράτησε και ο χαμός του Cipollina, ορφάνωψε μια σκηνή που πάντοτε περιέκλειε πραγματικούς ήρωες στην αγκαλιά της. Το blues, κυρίες και κύριοι, δεν έχει όρια. Βρίσκεται παντού. Και το live αυτό, είναι η ζωντανή απόδειξη.

VAMPIROS EN LA HABANA

- "Surfin' Llobregat"
(E.Barba, Apartado de Correos
233, Sant Boi De Llobregat, 08830,
Barcelona, Spain, LP, 1991)

Και έρχονται οι Ισπανοί Ramones να μας διασκεδάσουν αφόρητα, έστω και αν τραγουδούν στη γλώσσα τους. Οι Vampiros En La Habana, λειτουργούν μέσα σε ένα συνεχές surf punk μεθύσι, έχουν όλο το κέφι και την αγριάδα των νιάτων τους και απολαμβάνουν κάθε τους μουσική κίνηση. Απολαυστικό το "Let's Dance" και το "Tequilla" μεταφρασμένα στα ισπανικά και ένα κάρο άλλα Ramonopoeidή ριφς και παλαβά rock 'n' roll που παρ' όλο που τα έχουμε ξανακούσει, εδώ έχουν άλλη γλύκα και ρυθμό ("C'mon Everybody") αφού αναγκαστικά είναι αλλαγμένα τα λόγια λόγω γλωσσικού ιδιώματος. Κάπου συναντιέται και το blues και όλα γίνονται ένα. Τα πόδια φεύγουν από το πάτωμα, τα κορμιά ιδρώνουν ασταμάτητα, ο χορός είναι αναπόφευκτος, στο άκουσμα αυτού του δίσκου. Χώρια που στο "A Bailar" (Το "Let's Dance" που λέγαμε), guest star είναι ο Tav Falco, οπότε μπορείτε να τους πάρετε εντελώς στα σοφαρά. Η τρέλα και το κέφι τους δεν έχουν όρια και η ροκαμπίλι αίσθηση που προξενούν ακόμα και με την εμφάνισή τους, τα λέει όλα.

POPDEFECT

- "Game Of Fear/Paper Imitation"
(Dionysus, PO Box 1975, Burbank,
CA, 7", 1991)

Ενα σιγκλάκι καινούργιο, των Los Angeles Λαζελιανών Popdefect, επεκτείνει την άπουψη ότι στο LA δεν υπάρχουν μονάχα ψυχεδελικές, ή crossover μπάντες. Αυτό το τρίο, αρέσκεται να μουρμουρίζει μιά γρήρορη pop, διανοούμενήστι-

κη καμπιά φορά, μουσική και δεν υπάρχει τίποτε τι μεμπτόν σ' αυτό. Εξυπνοί τόνοι, μοναξιά, Iggy Pop φωνητικά (τουλάχιστον στο πρώτο κομμάτι, νομίζεις ότι ακούς τον ίδιο) και γενικά μια συμπαθητική, αλλά ίσως όχι απαραίτητη προσφορά. Πάντως, αν πέσει στα χέρια σας, μην τον αγνοήσετε.

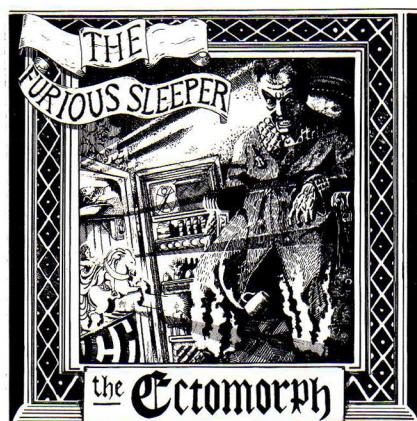
THE FLYTE REACTION

- "Songs In The Circle"
(Woronzow, LP, 1991)

Ακόμα μιά πρόσφατη παραγωγή, από την εταιρία του Nick "Bevis" Saloman. Εννοείται ότι στο ντεμπούτο αυτών των Λονδρέζων μουσικών, η ψυχεδέλεια έχει τον πρώτο λόγο. Κυριαρχεί και θυμίζει πρώιμους Floyd ή άλλες εγγελζικές μπάντες των 60's. Οι Flyte Reaction αγαπούν την εγγελζική τελειότητα και έτσι ο δίσκος αυτός, είναι άριτος από πλευρά παραγωγής. Και έχοντας ακούσει το άλμπουμ των Ectomorph πριν από αυτόν, νομίζω ότι δεν μπορώ να υποστηρίξω ανάλογα πράγματα με τους προηγούμενους. Μη νομίσετε ότι οι Reaction δεν είναι αξιόλογοι, κάθε άλλο θα έλεγα. Αλλά η μαγεία των Ectomorph είναι τόσο δυνατή, ώστε δεν γίνεται να συγκριθούν οι δύο δίσκοι. Σαν ψυχεδελική νέα άποψη βέβαια, οι Flyte Reaction λένε πολλά, περισσότερα από πολλούς Αμερικάνους που θεωρούν το είδος σαν μονοπώλιο τους. Θα μου πείτε, έτσι έχουν μάθει οι άνθρωποι...

THE ECTOMORPH

- "The Furious Sleeper"
(Woronzow, 75 Melville Rd.,
Walthamstow, London E17, 6QT,
U.K. LP, 1991)

Αδύνατον να σας περιγράψω αυτή τη μουσική ποιοτική δημιουργία, αν δεν έχετε ακούσει το δίσκο, που τον αποκτάτε με κλειστά τα μάτια, όπου τον βρείτε. Οι Ectomorph κατάγονται από το Erosom και λειτουργούν σαν μιά ομάδα φίλων και μουσικών χρησιμοποιώντας την ψυχεδέλεια σαν καθοδηγητή τους. Η διαφορά τους από τους άλλους νέους ψυχεδελιστές, βρίσκεται στο ότι "την έχουν ψάξει" πολύ καλά, ξέρουν πως να μη γίνονται βαρετοί,

ανακαλύπτουν τρόπους να αναβαθμίζουν το ταλαιπωρό, τα τελευταία χρόνια, είδος και να το αναγεννούν από τις στάχτες του. Μία ποιητική μελωδική πρόταση, που κινείται από τον κιθαρίστα Michael McDonough-Jones και την καταπληκτική Bernadette Keeffe στα (ονειρικά) φωνητικά και το βιολί. Μια εξαιμελής μπάντα (υπάρχει ακόμα μιά κοπελλιά), που έφτιαξε για φέτος ένα άλμπουμ, που ίσως να αποτελέσει και μιά μικρή όαση, στην ξεραίλα της εποχής που καταφθάνει.

HELL BILLYS

- "Dragstrip"

Girl/Moto-Psychos/Drivin' Wheels"
(Dionysus, 7", 1991)

Τούτοι εδώ οι τέσσερεις μανιακοί bikers, έρχονται από το El Cerrito της Καλιφόρνια και επιδίδονται πέρα από το να καβαλάν τις Harley τους, στο να παίζουν ένα άγριο rockabilly, που είναι κάτι ανάμεσα στους Stray Cats και τους Cramps. Αγχωμένα φωνητικά, τατουάζ, κοντραμπάσσο και απροσδιόριστες κιθαριές, δίνουν ώθηση στα τρία κομμάτια του συνγκλ. Καλύτερη στιγμή, μάλλον το "Motor-Psychos" (καμία σχέση με το παρόμοιο των δικών μας Deus X Macina), χωρίς αυτό να εννοεί ότι και τα υπόλοιπα δύο τραγούδια, δεν έχουν την καταγωγή τους από την Κόλαση. Είπαμε: Hell Billys και παρακαλώ, κρατήστε σημείωση.

THE TOMMYKNOCKERS

- "Noisy Beast/More To Come"

(Dionysus, 7", 1991)

Και πάνω που τους θεωρούσαμε παρελθόν, νάσου και σκάει το νέο τους 45άρι. (Θα μου πείτε, εδώ ο Rich Coffee έχει περάσει από σράντα κύματα, τώρα θα κολώσει) Με νέους λοιπόν συνεργάτες, (Laura Bennett - μπάσσο και Al Penzone - ντράμας), ο κύριος εκ κάμποσες μπάντες, εξοριά για τη νέα του περίόδο που ουδείς γνωρίζει, ούτε και ο ίδιος, πόσο θα διαρκέσει. Το μεγάλο προσόν στη νέα του δουλειά, είναι πως έχει ξεφύγει αρκετά από τα γκαράζ στερεότυπα και ο ήχος είναι περισσότερο "κλασικός" κατά μιά έννοια, αλλά παράλληλα δεν ξεχνά και τις πινελιές που ξεφεύγουν από το παρελθόν του. Υπάρχουν στιγμές, ακούγοντας τα δύο τραγούδια, που θάθελες να ήσουν αλλού... Άλλα δεν ξέρεις που.

WRECKERY

- "Here At Pains Insistence"

(Nate Starkman & Son Grece, LP,
1991)

Επανακυκλοφορία ενός άλμπουμ που πρωτοκυκλοφόρησε στα τέλη του 1987 και δεν κατάφερε να φέρει τον Hugo Race και τους Wreckery στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας. Κάτι που αναμφισβήτητα θα συνέβαινε, αν δεν

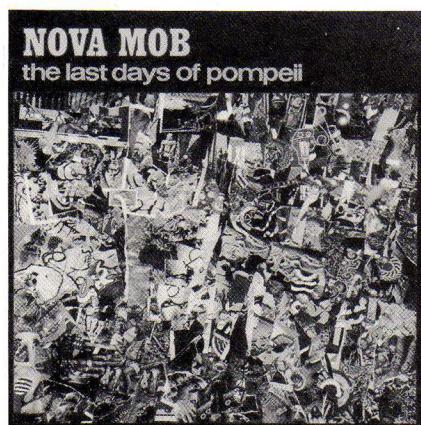
υπήρχε ο Nick Cave να στοιχειώνει τα οράματα του Race και των συνεργατών του. Ενας δίσκος ποιητικός και ουσιαστικός, άσχετα αν θυμίζει έντονα το ύφος του άλλου Αυστραλού ήρωα.

Υπάρχουν σ' αυτό το LP ο χρόνος και το πάθος, ντυμένα στα μαύρα και ενωμένα μέχρι το τέλος. Η φωνή του Race, που ευθύνεται για το μεγαλύτερο μέρος αυτής της προσπάθειας, κυματίζει, βαθειά και μυστικιστική και οι στίχοι του οδηγούν τους Wreckery να είναι μιά μπάντα ολοκληρωμένη σ' αυτό που θέλει να κάνει. Δεν κρύβει την Caveική επιρροή, έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί και δανειζεται όλα τα όμορφα και λυρικά της στοιχεία για να φτιάξει ένα έργο γεμάτο θλίψη και πόνο για το παρελθόν. Εξαιρετικά τα "Seven Days Spell", "Everlasting Sleep", "Darlin Darlin". Το ίδιο και η ελληνική εκτύπωση.

NOVA MOB

- "The Last Days Of Pompeii"

(Rough Trade, LP, 1991)

Γρήγορος στο να μας ξεπετάει τις σόλο δουλειές του σε ανύποπτο χρόνο, ο Grant Hart, πάλαι ποτέ ένδοξο 1/3 των θρυλικών Husker Du, έρχεται με το όχημά του, να καταστρέψει κάθε συμβατή πραγματικότητα. Χαμένος μέσα σε μια περίεργη νοσταλγία, αρκετά μακριά από τον ήχο του παλιού του σχήματος, ο Hart και οι Nova Mob λειτουργούν πολύ καλά. Ο δίσκος αυτός είναι μιά πρόταση για οποιαδήποτε "φευγάτη" εμπειρία, χωρίς να έχει καμμία σχέση με την ψυχεδέλεια. Ακουστικά και μη κομμάτια, διηγήσεις ιστορικών αναφορών και η θεραπεία από την πρέζα, τελικά φαίνεται ότι ευνοεί τους καλλιτέχνες. Οι δύο διαφορετικές εκτέλεσεις του υπέροχου "Admiral Of The Sea" και οι ταξιδιάρικες διθέσεις των "Woton", "Werner Von Braun" και "Space Jazz", φυλακίζουν τον ακροατή σε ένα ηδονικό τούνελ ανάμεσα στο παλιό και πρόσφατο παρελθόν, που ολοκληρώνει κάποιες άγνωστες αισθήσεις του κόσμου αυτού που ζούμε. "Οι Τελευταίες Μέρες της Πομπήας" είναι ταινία, βιβλίο και τώρα η παρέα του Grant Hart τις φέρνει και στο βινύλιο. Μόνο που ο Βεζούβιος είναι μέσα μας και βράζει

αργά, περιμένοντας να χυθεί στα κανάλια της προσωπικής μας Κόλασης. Η εμπειρία θα είναι μοναδική και το κολάζ στο εξώφυλλο, άκρως επεξηγηματικό.

HASH PALACE

- "Grit And Bear It"

(Resonance/Hitch Hyke, LP, 1990)

Αυτοί εδώ οι τέσσερεις Τεξανοί, δεν κάνουν τίποτε για να κρύψουν τις επιδράσεις τους από τη σχολή της Sub Pop, αν και μερικές φορές το ροκ τους γίνεται περισσότερο "βατό". Υπάρχει ο Iggy, υπάρχουν οι Mudhoney, υπάρχει το Ντητρόιτ, γίνεται φασαρία και κιθαριστικές μονομαχίες που μιλάνε στ' αυτιά μας, αφού η ψυχή ας, όσο πάει και ξεπουλιέται σ' αυτό το είδος και δεν το παίρνουμε χαμπάρι! Πάντως οι Hash Palace, βρίσκονται και ενστερνίζονται, ένα τρίπ που ήθα τους καθηλώσει, ή θα τους εκτινάξει σε σφαίρες προσωπικής αναζήτησης. Άλλα, αυτό το άλμπουμ τους γίνεται δεκτό με ενθουσιασμό και μερικές φορές, κάποιες ανατολίτικες αποχρώσεις ("Other Side Of Reality"), ζεσταίνουν για μια ακόμα φορά το φαγητό, που σίγουρα είναι νόστιμο.

SACRED MIRACLE CAVE

- "Liquid In Me"

(Ubik, στη διεύθυνση της Bompr, EP, 1990)

Σχηματισμένοι από μέλη των Lazy Cowgirls, Clawhammer, Crawlspace, οι SMC λειτουργούν στη σκηνή του LA και κουβαλάνε τους εφιάλτες μιας ασυμβίβαστης ψυχεδέλειας και σ' αυτό βοηθάει η φωνή της Betsy Palmer (Rauchettes). Αν και μόλις τώρα άρχισαν να παίζουν ζωντανά στην Καλιφόρνια, ενώ ήδη είχε κυκλοφορήσει το EP, έχουν προετοιμάσει τρομερά light Shows και έχουν έτοιμο και ένα άλμπουμ. Οπότε, κρίνοντας από το αψεγάδιστο αυτό ντεμπούτο, τα πράγματα είναι υπέρ του δέοντος σοβαρά. Σκληρός, αργόσυρτος ήχος και ότι άλλο θέλετε για παράξενες βραδιές.

ANT BEE

- "Ant Bee"

(Voxx, LP, 1990)

Οι Ant Bee είναι ο Billy James και τούμπαλιν. Νέος, φίλος του Zappa, εμπνευσμένος από αυτόν και τον Captain Beefheart, αλλά με τη διαφορά, ότι την τέχνη των δύο Πατέρων της αμερικανικής avant garde σκηνής, την ανάγει σε ψυχεδέλεια. Στη γωνία τον περιμένει και ο Syd Barrett, οπότε όλοι μαζί δημιουργούν ένα κλίμα που κάνει αυτόν τον δίσκο μοναδικό, τόσο για τους παλιούς, όσο και για τους νέους εραστές μιας εποχή που δε λέει να σύνει. Και με ανθρώπους σαν τον Billy James η φλόγα θα παραμένει αναμένη στους αιώνες, για να φωτίζει ταξίδια

μαγικά κι ονειρεμένα. Δεν χρειάζονται περισσότερα. Ενας από τους καλύτερους δίσκους που άκουσα ποτέ. Αν μάλιστα το όνομα Purple Plastic Penguin που ηγείται του μπάσου δε σας λέει τίποτα, πρόκειται για τον Rick Snyder, πάλαι ποτέ συνεργάτη του Beefheart. Κι αν κι αυτό το όνομα δε σας λέει τίποτα, αποχωρείστε...

FAITH NO MORE

- "Live At Brixton Academy"
(London, LP, 1991)

Τώρα θα πείτε, καλά αυτοί οι τρελάρες μυρίστηκαν χρήμα και τόριξαν στους δίσκους βγάζοντας "κιόλας" live άλμπουμ; Και γιατί, δηλαδή κύριοι; Τι κακό έχει ένα live άλμπουμ από τους καινούργιους μεγαστάρες Γιατί, ρε παιδιά άλλοι είναι πιο μάγκες Ας βγάζαν και αυτοί κομμάτια σαν τα "Erie" και "We Care A Lot" και ας μας τα πλασσάραν όσες φορές και με όποιες μορφές θέλαν. Εξ αλλού οι FNM έχουν την άποψη ότι όσο πιο ζωντανοί, τόσο καλύτερα. Και δεν έχουμε καμμία αντίρρηση, επειδή το περσινό τους τουρ στην Ευρώπη, υπήρξε καταλυτικό και η εισβολή τόυς αναγκαία. (Οχι σαν κι αυτή των Αμερικανών στο Κουφέτι!). Ενα χρόνο πριν έγινε η τηγογράφηση της συναυλίας του γκρούπ, αλλά και του χρόνου, πάλι φρέσκο θα είναι. Οι γηγέτες του metal funk δεν έχουν ενδοιαθμούς. Ηγέτες είναι, ότι θέλουν κάνουν. Και το κακό είναι ότι μας αρέσουν.

BLOODY MESS & THE SKABS

- "Bloody Mess & The Skabs"
(Black & Blue, CD, 1990)

Και αν κάποιοι νομίζουν ότι το πανκ πέθανε, άλλη μια ζωντανή απόδειξη, αυτή τη φορά από το Σικάγο, όπου λειτουργεί ένα τρίο που η ομρή του θυμίζει από Dead Boys μέχρι Sex Pistols. Ουρλιαχτά, ταχύτητα, μακριά από τα αμερικάνικα H/C πρότυπα, ο Bloody Mess και οι Skabs, προσπαθούν ν' αναγεννήσουν όλη αυτήν την άγρια ομορφιά που τελικά πέρασε σαν μόδα. Στίχοι καυστικοί, κάποιες φορές αφελείς, σαρκαστικοί και... μην τολμήσετε να τους παίξετε σε μια καθωστρέπει παρέα. Μορφή του τρίο ο κιθαρίστας και τραγουδιστής Bloody Mess, γίνεται απολαυστικός και συνάμα επικίνδυνος. Ετσι παιδιά. Απλά πράγματα.

BRIAN RURYK

- "Shaking Floor"
(B.Ruryk, P.O.Box 13, Station C.
Toronto, Ontario, Canada, M6J,
3M7, 7", 1991)

Το πρώτο σίνγκλ από έναν μεγάλο, θεωρητικά γιατί δεν ξέρουμε τίποτε άλλο γιά τη μουσική του, της καναδέζικης underground σκηνής. Βέβαια το γεγονός πως έχει "ανοίξει" συναυλίες των Neubauten, των Swans ή των Jesus

& Mary Chain μας οδηγεί σε συμπέρασμα πως σίγουρα δεν πρόκειται για τυχαίο τύπο. Ο Brian Ruryk μέχρι τώρα έχει φτιάξει πάνω από 20 κασέτες με τη μουσική του και τα χνάρια του βρίσκονται στις αρχές των eighties. Ο ήχος του είναι ένα σκληρό rock, διανυσμένο με μπόλικο industrial στοιχείο, πράγμα που τον κάνει αρκετά ενδιαφέροντα.

SILENT SCREAM

- Playground/Not Aline Tonight
(Satyricon, Lorettestr. 36, 4000,
Dusseldorf, Germany, 7", 1991)

Κι άλλοι μάγκες από τη Γερμανία, που βάλθηκαν να αποδείξουν ότι το σκληρό ήχο δεν τον διεκδικεί μόνο η αμερικανική νέα σκηνή, αλλά ότι και στην Ευρώπη τα πράγματα μπορεί να γίνουν εξαιρετικά σοβαρά και μάλιστα με τέτοια ντεμπούτο κομμάτια που σφίζουν από ενέργεια, χωρίς να χαρίζουν κάστανα σε κανένα. Οι Silent Scream, έχουν μια άποψη όχι καινούργια (ποιός άλλωστε έχει), αλλά σταθερή για την έννοια του rock και τα βγάζουν πέρα μόνοι τους, πατώντας γερά στο έδαφος. Οι οπαδοί της Seatle σκηνής, θα γοητευθούν.

CHRISTY MC COOL

- "Lovelier Than The Queen Of England"
(Dr Dream, 60 Plaza Sq. Orange,
CA 92666, USA, CD, 1990)

Μπα, και γω στην αρχή για γυναίκα τους πέρασα και μάλιστα folk (κάτι συναφές υπάρχει, έτσι);, αλλά βλέποντας το εξώφυλλο κατάλαβα πως πρόκειται για αντρικό κουαρτέτο, ορμώμενο εκ Καλιφορνίας και παρασέρνοντας τα πάντα στο διάβα του. Ερστές των πάντων, ακόμα και της πρέζας, έτσι τουλάχιστον συμπεραίνεις, και καθόλου "καθώς πρέπει", δανείστηκαν το όνομά τους από μιά punk γριά, που έμενε (μένει) δίπλα τους και που γενικά φαίνεται να είναι cult φιγούρα της περιοχής. Η μουσική κατεύθυνσή τους, θα κατέληγε στο crossover, αλλά οι Christy McCool, είναι περισσότερο μπαγανότηδες από τα συγκροτήματα του είδους και το το "Lovelier Than...". Θα μπορούσε άνετα να θεωρηθεί το ΚΑΛΥΤΕΡΟ περισσό άλμπουμ που κυκλοφόρησε ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ. Πρόκειται για ένα κυκεώνα, όπου τα ρυθμικά παραληρήματα εξισώνονται με την φωνή του Thomas Tree, ενώ όλα φαίνονται δύσκολα σαν σύλληψη και εκτέλεση, μα διόλου ανιαρά. Στίχοι γειτονιάς, αλπτεία, σκληρό παχνίδι από μερικά πανδιά που έχουν φάει στη μάπα, διάφορες "περιέργεις" καταστάσεις.

Χρησιμοποιώντας μεθόδους όχι και πολύ συνηθισμένες, οι Christy McCool, θα μπορέσουν να γίνουν leaders σαν τους Faith No More, ή τους Jane's Addiction, γιατί η αειά τους μόνο εκεί μπορεί να τους οδηγήσει. Αρκεί να το θελήσουν, πράγμα μάλλον δύσκολο. Αυτό φαίνεται και στην τριπαριστή εκτέλεση του "Peace Frog" των Doors, που αποτελεί και το σινγκλ του άλμπουμ. Είναι δυστυχία τέτοιοι δίσκοι να κυκλοφορούν μόνο σε κασέτες ή CD κι όχι σε βινύλιο. Γιατί μετά από χρόνια, θα είναι αργά...Πάντως, με το χέρι στην καρδιά μιλώντας, παραγγείλετε το αμέσως, ακόμα κι αν δεν αποκτήσατε ακόμα το διαβολομηχάνημα... Και στο επόμενο τεύχος, ίσως τους έχουμε πιό κοντά.

THE NOT QUITE

- "...Or The Begginning"
(Voxx, LP, 1990)

Με δυό πολύ πετυχημένες διασκευές του "When I Was Young" του Eric Burdon και του "Draft Morning" των Byrds, το δεύτερο άλμπουμ των Not Quite από το Κονέκτικατ, έρχεται να μας προσθέσει μερικές απορίες. Ας πούμε, γιατί να μη μπορούμε συχνά να ακούμε τέτοια καλή και προσεγμένη μουσική rock; Τέλος πάντως, αφού υπάρχουν τόσο όμορφα γκρούπ, τι στο διάβολο θέλει ο κόσμος και δεν τα υποστηρίζει; Οι Not Quite ψυχεδελίζουν χοντρά και μην αφήσετε τις αμφιβολίες να σας κυριέψουν, ότι η πολλή ψυχεδέλεια βλάπτει. Άλλα βλάπτουν και δεν το έχετε πάρει χαμπάρι. Χωρίς να ζηλεύουν παρόμοιες μπάντες της δεκαετίας του '60, αυτοί οι τρείς τύποι και η κοπελιά, τραβάν το δικό τους δρόμο. Το ομώνυμο κομμάτι, βγάζει καπνούς και φλόγες μιας μακρινής εποχής, αλλά σε κάνει

ευτυχισμένο.

BLUE NOUVEAUX

- "Darkness In Me"
(*Black & Blue, CD, 1990*)

Η δεσποινίς Celia Hemken, κατάγεται από το Νιούκαστλ της Μ.Βρετανίας και ευθύνεται για ολόκληρη τη σύνθεση και τους στίχους του ντεμπούτου άλμπουτ των *Blue Nouveaux*. Συνοδεύεται από τρείς άντρες μουσικούς, παίζει κάμποσα όργανα, είναι αρκετά γοντευτική για Αγγλίδα και πολύ ρομαντική φύση. Ακολούθησε κλασικές σπουδές και ονειρεύεται γράφοντας ποιήματα, που τα μελοποιεί. Ποιήματα για τη νεκρή πλευρά της πόλης, τη μοναξιά και μιά σκοτεινή διάθεση δείχνει διάχυτη στα τραγούδια της. Η θλίψη κυριαρχεί στη φωνή της, τραγουδάει σε χαμηλούς τόνους και φτιάχνει εικόνες από το παρελθόν, μέσα στο παρόν που βιώνει: "I'm alone in a house where no one calls, only strangers or misfits, or people who've come to the wrong door". Και ο Hamill περνάει στο παρελθόν...

VARIOUS ARTISTS

- "Statements Vol. III"
(*Third Lock, P.O.Box 25523, Charlotte, NC, 29229, USA, CD, 1990*)

Μιά συλλογή από συγκροτήματα που κινούνται στην πολιτεία της Καρολίνα των ΕΠΑ και σαν κοινό στόχο τους έχουν την διατήρηση της νέας ψυχεδελικής άποψης, σε αξιοπρεπείς ρυθμούς. Υπάρχουν οι Inn (αν τους θυμάστε από περασμένο τεύχος, καλά θα κάνετε να επιμείνετε), οι White Elephant που βγάζουν τα σώψυχά τους στο "Wild, Wild Dreams", οι Bridge με παράξενα όργανα, οι Funkenstein με σόουλ περάσματα και πολλοί άλλοι που πασχίζουν πραγματικά και με αγάπη προς το αντικείμενο που διάλεξαν. Υπάρχει όμως μπόλικος "παλαιομοδίσμός", που ίσως μπορδουσκλώδει τα πρόγματα, αλλά όσοι καταλαβαίνουν, ξέρουν πως η ψυχεδέλεια είναι κομμάτι της ψυχής, οπότε ας δώσουν την πρέπουσα προσοχή.

ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΗ

- (demo)

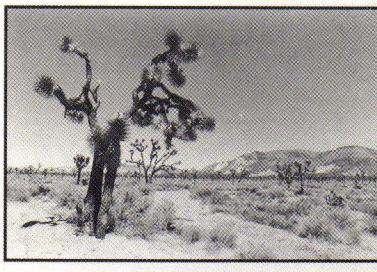
Δεν τους έχω δει ποτέ να παίζουν, αν και έχω προσέξει αφισσούλες τους κατά καιρούς. Και το demo αυτό με τρία κομμάτια, δεν έλυσε όλες τις απορίες μου. Το γεγονός είναι πως μου άρεσαν αρκετά, αν και περιέχουν μπόλικα στοιχεία από τον ήχο που παράγουν οι Trüppes. Η διαφορά έρχεται και ξεκαθαρίζει κάπως την κατάσταση με ένα πιανάκι που κολλάει στο μιαλό σου τη μελωδία. Τα κομμάτια που περιέχονται είναι τα "Ενας Παράξενο", "Αποπλάνηση" και "Την Ανοιξη". Οι Αποπλάνηση θα μπορέσουν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη μας στο μέλλον, αρκεί να αποβάλλουν κάποιες "επανα-

λήψεις", γιατί και ταλέντο και ψυχή φαίνεται να διαθέτουν.

NAPALM BEACH

- "Thunder Lizard"
(*Satyricon, LP, 1991*)

NAPALM BEACH THUNDER LIZARD

Καλά θα κάνετε να μπείτε μέσα στο δίσκο αυτό, γιατί κυλάει τόσο άνετα στο εσωτερικό σας, έχει διάρκεια και πρόκειται για δημηιούργημα μιας μπάντας που αυτή τη στιγμή κάνει πάταγο στη Γερμανία, αν και κατάγονται από το Ορεγκον και στο μέλλον θα υπάρχει πολύ κουβέντα γι' αυτούς. Οι Napalm Beach έχουν στρώσει έναν ήχο που πολλές μπάντες θα ζήλευαν σήμερα. Ακολουθώντας κλασικά seventies hard rock μονοπάτια, ζεψαχνίζουν τους ήρωές τους και με ένα πολύ καλό γυάλισμα τους στήνουν ξανά πάνω στα βάθρα τους. Ενσαρκώνουν πολλές τρυφερές στιγμές του παρελθόντος μας, αλλά μιλάνε με τα μάτια να ατενίζουν το μέλλον και οι κιθάρες ουρλιάζουν, ενώ σε πολλές στιγμές, ο ήχος γίνεται μυσταγωγία. Πολύ καλός.

CINDY TALK

- "The Wind Is Strong"
(*Midnight/Penguin, LP, 1990*)

Αρχικά η μουσική προορίζόταν για soundtrack της ταινίας "Eclipse" που απ' ότι φαίνεται δεν θα προβληθεί ποτέ. Κι ετσι μας έμεινε μια μινιμαλιστική προοπτική απόπειρα του Gordon Sharp και της διμελούς παρέας του (Matthew Kinnison, Paul Middleton), που αποτελεί και την τέταρτη δισκογραφική παρουσίαση των Cindytalk, από το 1982, οπότε ξεπήδησαν από του Σκωτσέζους Freeze. Δεν ξέρω αν είμαι ικανός να συστήσω αυτό το άλμπουτ, που μιας και πρόκειται για μουσική ταινίας, έχει όλα τα καλά και κακά που συνεπάγονται αναλόγων προσπαθειών. Χαμηλά τα φώτα, λοιπόν, έτοιμοι για κάθε είδους φαντασίωσεις και ο δίσκος στο πλατώ. Ισως έτσι τα πράγματα να γίνουν πιο ζεστά. Αλλά, προς Θεού, αν δεν αποφασίσετε για τον δίσκο αυτό, μην προσπεράσετε τα τρία προτυπούμενα αριστουργήματά τους, γιατί θα χάσετε την πραγματική έννοια της

απόλαυσης. ("Camouflage Heart", "In This World", In This World"-πρόκειται για δύο διαφορετικά άλμπουμ της ίδιας εσοδείας, με κοινό τίτλο).

THE BURNING RAIN

- "Vision"
(*Resonance/Hitch Hyke, LP, 1990*)

Και όσο σκέφτομαι ότι αυτός ο δίσκος θα ήταν απίθανος, αν η παραγωγή του δεν ήταν επιεικώς απαράδεκτη, με πιάνει τρέλα!

THOMPSON ROLLETS

- "Thompson Rollets"
(*Brutal Deluxe, 11 Place Bugeaud, 24000 Perigueux, France, LP, 1991*)

Ενας δίσκος ουρανοκατέβατος, από αυτούς που κατά καιρούς φτάνουν στο περιοδικό... έτσι. Μόνο που ο Thompson Rollets είναι Γάλλοι και κάνουν την πλάκα τους φτιάχνοντας όμορφα punk τραγουδάκια, που μπορεί να μην έχουν τη δύναμη των Clash ή των Pistols, αλλά καταφέρνουν να γίνουν συμπαθητικά στο πρώτο κιόλας άκουσμα. Πλεονέκτημα του γκρούπ το ότι τραγουδάει στα αγγλικά και ότι ανήκουν στο κύκλωμα που θρέφει, αν μπορούμε να πούμε κάτι τέτοιο για τη γαλλική σκηνή, τους Les Thugs και τους Seminoles. Γενικά είναι ευχάριστοι, αλλά σίγουρα τα κομμάτια τους τα έχουμε ακούσει από πολύ καλύτερους.

LYRES

- "Live 1983 - Let's Have A Party"
(*Crypt/Hitch Hyke, LP, 1989*)

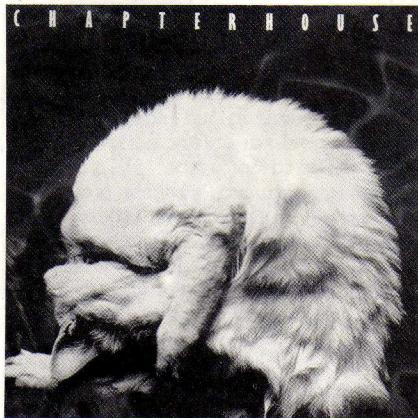

Να και ένας δίσκος που μόλις έφτασε εισαγωγής σε ελληνική τιμή και "πιάνει" ζωντανούς τους θρύλους του garage rock, τον Jeff Conolly και την παρέα του, που την εποχή εκείνη συπλήρωναν οι Danny McCormack, Rick Coraccio και Dave Bass. Μέσα στο στούντιο, μπροστά σε μικρό ακροατήριο, οι Lyres παίζουν αυτό που ξέρουν. Ενα μπητάτο punk που πολλές φορές αναζητά στα blues το δρόμο του για να ξεσπάσει άγριο σε εκκρηκτικά κρέσοντα. Ανάμεσα στα κομμάτια, ζεχωρίζουν τα "Buried Alive", "The way I Feel About You", "Nobody But Me" και "Let's

"Have A Party". Η εγγραφή είναι ικανοποιητική, η κιθάρα του McCormack, δένει με το όργανο και τη φωνή του "Monoman" Conolly και όλα βαίνουν καλώς. Καλοκαιρινός δίσκος, σίγουρα.

CHAPTERHOUSE

- "Whirlpool"
- (BMG, LP, 1991)

Ο χρόνος σίγουρα θα δείξει, αν οι Chapterhouse αποτελούν τη νέα μεγάλη βρετανική ελπίδα. Στο "Whirlpool" πάντως, οι εντυπώσεις που αφήνουν είναι σχεδόν άριστες και αν ενδιαφέρεστε για κάτι περισσότερο (κατά πολύ) από τη "σχολή" του Μάντσεστερ, να μά ευκαιρία για να διαπιστώστε για μια ακόμα φορά, ότι τελικά δεν είναι όλοι οι Αγγλοί "πεζοί". Οι Chapterhouse έχουν μπόλικα ευρύματα στο μουσικό τους ίδιωμα, έφερουν να βυθίζονται σε μια ψυχεδελική εικόνα, σαν τους Spacemen 3 και ζωντανεύουν την ρορ σε τέτοιο βαθμό που να μας κάνουν να την αγαπάμε. Ο αγγλικός Τύπος έχει επανειλημμένα ασχοληθεί με την προσωπικότητά τους και καλά κάνει. Οι Chapterhouse αυτή τη στιγμή, ανήκουν σίγουρα στις πρωτιές, μαζί με τους Manic Street Preachers, της Γηραιάς Αλβιώνας.

WIM MERTENS

- "Sources Of Sleeplessness"
- (Music Box, 1991)

Και ο μαραθώνιος... αρχίζει. Ενα (διπλό) γιγαντιαίο έργο που θα ολοκληρωθεί με την κυκλοφορία ένός ακόμη διπλού κι ενός τριπλού άλμπουμ το φθινόπωρο. Ο Mertens απτότος ηχογραφεί χωρίς να καταλαβαίνει "τι κάνουν οι άλλοι". Καλά κάνει. Ο διπλός αυτός δίσκος όμως και όπως υποψιάζομαι και το υπόλοιπο έργο, θα απογοητεύσει όσους τρέξουν να τον πάρουν, για να επενδύσουν μουσικά τη νέα τους μικρού μήκους, ταινία, ή τα διαλείματα της ET2 και τα προσεχώς της ET3. Υπάρχει καταιφανής λογική εξέλιξη, πήδημα από το ένα κομμάτι στο επόμενο και ο κύκλος κλείνει κατά ενότητες, με κορύφωση και πρόσμιξη των βασικών στοιχείων της σκέψης του. Μοιάζει με μουσική υπόκρουση που σε

συνδιασμό με αναπνευστικές ασκήσεις, μπορεί να επιφέρει βαθειά συγκέντρωση και διαλογισμό. Οποιος ενδιαφέρεται τουλάχιστον να το δει έτσι. Σαν μουσική σκέψη δεν εκπλήσσει, μιά κι έχουμε παρόμοιο δείγμα του στο δίσκο "Μουσική Σε Μά Φωνή" και στο "κύκλοι" του "Maximizing The Audience". Πολλοί θ' αγοράσουν κι αυτόν τον Mertens, γιατί έχουν όλους τους άλλους. Αναρωτιέμαι όμως, ποιός θα τον ακούσει δεύτερη φορά.

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

VARIOUS ARTISTS

- "Nobody's Gonna Fight For You"
- (Ράδιο Ουτοπία, κασέτα, 1991)

Μιά φρέσκια παραγωγή από το ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ, με όλη σχεδόν τη γκάμα των ανεξάρτητων γκρουπ της παοκτζήδηκης πρωτετεύουσας. Ευτυχώς δεν υπάρχει εδώ κανένας χαρντκοράδικος "ρατσισμός" κι αν το συγκεκριμένο είδος έχει τη μερίδα του λέοντος ανάμεσα στα κομμάτια, αυτό οφείλεται μόνο στη δημοτικότητά του ανάμεσα στη νέα γενιά των συγκροτημάτων (ή τουλάχιστον στο δυναμισμό τους). Ετοιμάσαμε την συναίσθηματική προσέγγιση και σεβόμενος τις βαθύτερες γνωσεις του Νίκου Τριανταρυλλίδη, που έχει ετοιμάσει το θαυμάσιο ένθετο δισέλιδο στο δίσκο, "κλέβω" το πιο πάνω μικρό απόσπασμα. Ισως είναι μία από τις λειτουργικότερες χρήσεις του βινύλιου, αυτή η διάδοση των ιδεών και των πιστεύων, κάποιου, με θαυμάσιες μελωδίες και ήχους τόσο φυσικούς, όσο και η αλήθεια του

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

MELANIE HAROLD & OLLY BLANCHFLOWER

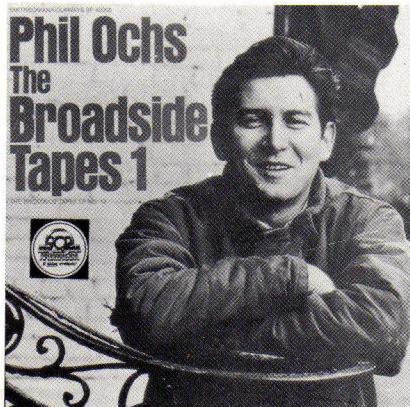
- "The Last Leviathan"
- (Music Box, LP, 1991)

Ο θαυμαστός εγκεφαλικός τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουν τη μπαλάνα οι Εγγλέζοι, βρίσκεται στον πολύ καλό αυτό δίσκο, άπλετο χώρο. Ιδέες γλυκειάς εκκεντρικότητας, σ' ένα απλό τελικό άκουσμα που έχει ξεκίνημα και κατάληξη στην ανθρώπινη φωνή. Ενας δίσκος ονειρικός, μέρες ταξιδών που είναι άλλωστε, χωρίς τον φαφλατισμό των αντίστοιχων "αμερικάνικων ονειρών". Ο αρχαίος σύντροφος του κορμού, ο ρυθμός, έρχεται αλλού κρυψανός, κι αλλού φανερά και δυνατός, μέσα από ένα jazz folk πάντρεμα, που επιφυλάσσει πολλές ακουστικές εκπλήξεις για όσους "αρέσκονται" στο να εκπλήσσονται ακόμα. Καλό ταξίδι.

SPIDER'S WEB

- "The Wondrful Weaver"
- (Elfish, Αρτοτινής 69-71, 162 31, Αθήνα, MMLP, 1991)

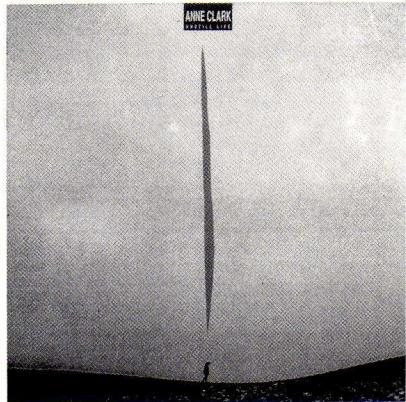
Ο όρος έξυπνη ρορ, δε μπορεί να δώσει στίγμα στο υλικό αυτό. Πρόκειται για κάτι πολύ πιό έξυπνο και πολύ πιό ρορ, με πλούσιες ενορχηστρώσεις και θεατρικό τραγουδιστικό ύφος (δυστυχώς δεν περιέχει ένθετο με στίχους, για καλύτερη κατανόηση). Ενα δημιούργημα φρέσκο (όχι γιατί κυκλοφόρησε τώρα), που κουβαλάει ακούσματα από το new δέσποινα του 80-83, αλλά και επιρροές από σκοτεινότερες σκηνές, χωρίς αυτό να είναι αρνητικό στο δυναμισμό τους. Εγώ, ακούγοντας το "Spirit Of The Night", έφτασα μέχρι Avenue Louise των Black Blood, αλλά αυτό είναι προσωπικό μου θέμα.

Το τετραμελές ελληνικό σχήμα (Σπύρος Φάρος, Λεωνίδας Παπαδάκης, Γιάννης Παπαϊωάννου, Μάκης Φάρος), στην πρώτη αυτή δισκογραφική δουλειά του, κάνει μιά καλή χρήση της τεχνολογίας, χωρίς να επισκιάζεται η εκτός των samplers προσφορά του καθενός. Σίγουρα κάπως δύσκολη η αναπαραγωγή του υλικού σε live, αλλά σίγουρα θα βρουν τις λύσεις, το ίδιο έξυπνα, όπως και στην "παραγωγή" του τελικού ακούσματος που είναι θαυμαστή. Πολύ καλό ξεκίνημα και για τη νεούστατη εταιρία Elfish.

ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

ANNE CLARK
● "Unstill Life"
(FM, LP, 1991)

Το "Unstill Life" αποτελεί το τελευταίο δείγμα γραφής για την 31χρονη πλέον Anne Clark, μετά από μιά επικίνδυνη σιωπή 5 ετών. Και ακριβώς αυτό είναι το στοιχείο που θέλησε να ξεχάσει ή παρέλειψε η αγαπημένη μας κατά τα άλλα Anne. Το ότι δηλαδή, όταν έχεις χαθεί για τόσα χρόνια, αυτό που σε περιμένουν, απαιτούν από σένα, αν μη τι άλλο, να διακαιολογήσεις την όλη σου απουσία. Εκτός και αν αυτή, έχει να κάνει με κάποιους άλλους λόγους, ίσως και την απόρριψη του παρελθόντος, πράγμα που φάνεται αμυδρά στην δεύτερη πλευρά αυτού του δίσκου, με αποκορύφωμα το "Abuse". (Ελπίζω να διαψευστώ). Το άλμπουμ αυτό είναι ένας δίσκος που σου αφήνει την εντύπωση πως είναι κομμένος στα δύο, μιάς και την πρώτη πλευρά, προσφέρεται μόνο για προσωπικές ακροάσεις, πράγμα που η Clark γνωρίζει να το κάνει πολύ καλά, με τη βοήθεια και του στίχου, που έχει έντονη παρουσία και στις δυό πλευρές. Δίσκος απαραίτητος, όσο χωρεί στα όνειρά σας η μορφή της Anne Clark.

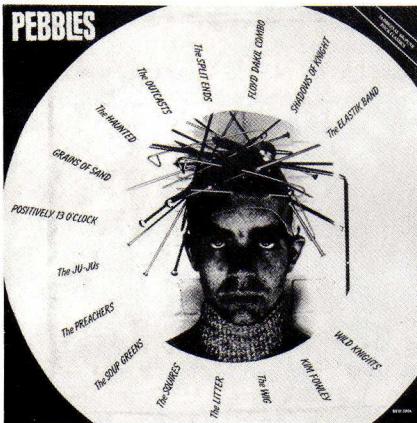
ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

FLOWERED UP
● Take It
(7" - Heavenly, 1991)

Το τρίτο single των λονδρέζων δίδυμων αδελφών των Happy Mondays, μετά τα εκπληκτικά "It's On" και "Phobia" είναι μια ευχάριστη έκπληξη από μιά σκηνή (την ανεξάρτητη χορευτική σκηνή της

Βρετανίας εννοώ) που τον τελευταίο καιρό, έχει τελματώσει πολύ χοντρά. Και πρόκειται για ευχάριστη έκπληξη, γιατί στα δύο κομμάτια που έχει αυτό το δισκάκι, δεν θ' ακούσετε ακόμη μια χορευτική εκτέλεση του "Sympathy For The Devil", με διαφορετικό τίτλο, αλλά φρέσκες ιδέες (Τι είναι ρε μεγάλες οι ιδέες, ραπανάκια; -Καστανάρας), μουσική που σε αρκετές στιγμές γίνεται σκοτεινή και δύσπεπτη, και μια άναρχη διακωμώδιση στις σύγχρονες soul φόρμες. (Τουλάχιστον, έτσι το βλέπω εγώ. Αυτοί μπορεί να τα παίζουν στα σοβαρά αυτά τα πράγματα). Αυτό το δισκάκι συνίσταται ανεπιφύλακτα σε όσους "ravers" έχουν βαρεθεί τους "οππορτουνιστές" Primal Scream και Soup Dragons, αλλά μπορεί να έχει σοφαρές επιπτώσεις στην υγεία σας, αν είστε Hardcoreς ή άλλοι Dancophobiacs. Εγώ προσωπικά, δεν είμαι τίποτα από τα δύο, και ο δίσκος μου άρεσε πολύ. ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

VARIOUS ARTISTS
● Pebbles Vol.1
(LP, BFD Records/Hitch Hyke)

Πρόκειται για ένα δίσκο θρύλο για δύο λόγους

Ο πρώτος λόγος, είναι ότι περιέχει θρυλικά garage groups, όπως οι Shadows Of Knight (Potato Chip), οι Litter (Action Woman) και οι (αγαπημένοι μου) Squires με το Goin' All The Way. Βρίσκεται ακόμα εδώ το καλύτερο garage τραγούδι όλων των εποχών: το 1-2-5 των καναδών Haunted.

Ο δεύτερος και σημαντικότερος λόγος, είναι ότι αυτός ο δίσκος κυκλοφόρησε το 1978, αν θυμάμαι καλά (!), δηλαδή σε μια εποχή που singles σαν αυτά που υπάρχουν εδώ, έιχαν στα χέρια τους μόνο οι Cramps και λίγοι ακόμα garage ψυχωτικοί, και στοίχειωσε μια ολόκληρη δεκαετία, δίνοντας το έναυσμα για τη δημιουργία δεκάδων συγκροτημάτων. Απ' ότι φάνεται όμως, τα Pebbles θα στοιχειώσουν και τη νέα δεκαετία και πολλές δεκαετίες ακόμα. Είθε!

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

VARIOUS ARTISTS
● Pebbles vol.3

(LP, BFD Records/Hitch Hyke)

Το Pebbles vol.3 είναι αφιερωμένο στο Acid Punk και υπάρχουν αρκετοί λόγοι για τους οποίους θα έπρεπε να το αποκτήσετε. Τρεις από αυτούς είναι:

1) To I'm Five Years Ahead Of My Time των Third Bardo. Αυτό το κομμάτι, το έχω ακούσει από διασκεύες των Nomads και των Cramps, αλλά η αυθεντική εκτέλεση τους βγάζει νοκ-άουτ από τον πρώτο γύρο. 2) Το Voices Green And Purple των Bees. Αυτό το έχουν διασκεύασει οι Fuzztones (που ούτως ή άλλως έχουν σα hobby να διασκευάζουν ένα-δυο κομμάτια από κάθε Pebbles) και επίσης έρχονται δεύτεροι και καταϊδρωμένοι. 3) Το Suicidal Flowers (αν κανένα hardcore group δυσκολεύεται να βρει όνομα, να μια πολύ καλή ιδέα) του Jim Morrison, ε... συγγνώμη του Crystal Chandler ήθελα να πω! (Αν ακούσετε το κομμάτι θα καταλάβετε γιατί μπρεδεύτηκα).

Κατά τ' άλλα, οι Jefferson Handkerchief (!) σπάνε πλάκα με τη βλακεία των hippies στο I'm Allergic To Flowers σε στυλ Βουτσά, (Ψου, γείτσες, 'στω!), οι Calico Wall σου δίνουν να καταλάβεις τι εννοεί η BFD με τον όρο Acid punk, ενώ το Loose Lip Sync των Hogs παρ' όλο που ξεκινάει σαν μια ξενέρωτη surf σύνθεση των Ventures, και συνεχίζει σαν blues σε στυλ I've Been Loving You, στο τέλος εκτροχάζεται σε ένα μικρό trip με jazz πιάνο και εκκλησιαστικές λειτουργίες. Πολύ acid, λίγο punk, αυτό είναι το Pebbles vol.3

Υ.Γ. Εχω την υποψία ότι ένα από τα εννιά κομμάτια της δεύτερης πλευράς του δίσκου λείπει. (Μήπως παράλληλα βλέπεις ουράνια τόξα και αισθάνεσαι αγάπη για όλο τον κόσμο; -Καστανάρας). Α, και όταν διαβάσετε στο οπισθόφυλλο κάτι για ένα bonus track, μην το πιστέψετε. Δεν πρόκειται για track και πολύ περισσότερο για bonus. ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

VARIOUS ARTISTS
● Pebbles vol.4
(LP, BFD Records/Hitch Hyke)

Το τέταρτο μέρος της σειράς Pebbles με υπότιτλο Summer Is Fun είναι αποκλειστικά αφιερωμένο στην surf μουσική της δεκαετίας του '60 (τι άλλο;) και περιλαμβάνει ονόματα όπως οι Jan & Dean, The Rivieras, The Trashmen που έχουν αφήσει ιστορία. Το κακό, βέβαια, είναι ότι οι πρώτοι συμμετέχουν με μια διαφήμιση που είχαν κάνει για την Coca Cola (...), οι δεύτεροι με μια πολύ κακή εκτέλεση του California Sun από το (μοναδικό) album τους και μόνο οι Trashmen κρατιούνται στο (υψηλότατο, είναι αλήθεια) επίπεδό τους με την καλύτερη σύνθεση αυτού του δίσκου, το New Generation.

Γενικά, καλοκαίρι έρχεται, ζέστες και παραλίες και αυτός ο δίσκος (αν εξαιρέσεις δύο αηδιαστικές γλυκανάλατες στιγμές με τον Gary Usher και τη Sharon Marie) καταναλώνεται άνετα με συνο-

δεία ανθρακούχων ηδύποτων (Coca Cola κατά προτίμηση, για να μη στεναχωρθούν οι Jan & Dean), παγάκια και cool ύφος.

Τι περιμένετε λοιπόν; Φορέστε τις βερμούδες σας ...and shoot the curl!

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

VARIOUS ARTISTS

- Pebbles vol.5

(LP, BFD Records/Hitch Hike)

Όλες οι sixties punk συλλογές κρύβουν ένα τραγούδι για το οποίο θα άξιζε να αγοράσετε όλο το δίσκο. Στην περίπτωση των Pebbles vol.5, το τραγούδι αυτό είναι το "You Don't Know Me" των Magi -το οποίο ήχει "πολύ seventies" και μάλλον πρέπει να έχει γραφτεί στις αρχές εκείνης της δεκαετίας. Η βασική διαφορά, όμως αυτού του δίσκου με όλους τους άλλους του είδους, είναι ότι όλα τα υπόλοιπα κομμάτια που περιέχει, συναγωνίζονται επάξια το κόσμημα που προανέφερα, με πρώτο και καλύτερο το "Universal Vagrant" των Merry Dragons. Γενικά, για να μην αναφέρω ένα σωρό ονόματα που σας είναι άγνωστα (και μένα το ίδιο), όλη η πρώτη πλευρά του δίσκου είναι ένα αριστούργημα που θα έκανε τους πάντες, από τους Fuzztones μέχρι τους Dubrovniks να σκάσουν από τη ζήλεια τους και να αποσύρθουν σε γνηκομεία, αφού οι teenegers του εξήντα τα έπαιζαν όλα αυτά με περισσότερο πάθος και αυθεντικότητα απ' ότι οι σημερινοί γκαραζέρηδες μπορούν και να ονειρευτούν ακόμη.

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

MY BLOODY VALENTINE

- To Here Knows When
(7", Creation 1991)

CURVE

- Ten Little Girls
(7", Anxious 1991)

CHAPTERHOUSE

- Pearl
(12", Dedicated 1991)

Μ' όποιο δάσκαλο καθήσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις. Οι διάφοροι "αυλικοί" των My Bloody Valentine, αυξάνονται και πληρύνονται και κατακυριεύουν τον κόσμο. (Στην πραγματικότητα μόνο την Αγγλία κατακυριεύουν, αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση). Τα τελευταία singles των My Bloody Valentine, βρίσκονται μακριά από οποιαδήποτε δουλειά του group μέχρι το τρίτο LP τους, που είχε τηχογραφήθει στην Creation. Το ίδιο ισχύει και γι' αυτό το single, που είναι παρέμονο από το EP "Tremolo". Όλη η γνωστή ατμόσφαιρα του ακατάσχετου feedbacking που κυριαρχούσε στις τηχογραφήσεις τους, έχει χαθεί και το μόνο που έχει απομείνει είναι ο ναρκισσιστικός υπνωτισμός τους, καθώς οι Valentines πειραματίζονται πάνω σε νέες φορμές και χορευτικούς ρυθμούς. "Ω καιροί! Ω ήθη!", θα πείτε, αλλά οι My Bloody Valentine πρέπει να είναι πολύ ευχαριστημένοι που μπορούν, επιτέλους, να

τρίψουν αυτό το single στη μούρη όλων όσων τους θεωρούσαν αναίσχυτους αντιγραφείς των Jesus And Mary Chain. Οσο για τους "μαθητές" Curve και Chapterhouse, οι πρώτοι μπορεί να εμφανίζονται πρώτη φορά δισκογραφικά, αλλά είναι αρκετό καρό στο κουρμπέτι και έρουν να γράφουν τραγούδια απόσφαιρικά και καλοβαλμένα. Το "Ten Little Girls" είναι και αυτό παρέμονο από ένα EP (το "Blindfold"). Εκείνο που κάνει αυτό το τραγούδι να ξεχωρίζει, είναι πως ανάμεσα στα παραδείσια φωνητικά της Toni παρεμβάλλονται τα γαρίσματα κάποιου κυρίου που αυτοαποκαλείται JC OO1. Και η ιστορία, πραγματικά, δουλεύει καταλυτικά! Το "Blindfold", ψηφίστηκε single της βδομάδας από όλο τον Αγγλικό μουσικό τύπο τρεις βδομάδες πριν από την κυκλοφορία του. (Σ' αρχίδια σας εσάς). Το "Pearl" των Chapterhouse ψηφίστηκε επίσης single της εβδομάδας (σ' αρχίδια σας εσάς) από τους άγγλους γραφιάδες, (είναι προφανές ότι τους έχει πιάσει μανία με τους διάφορους χορευτικούς κιθαρωδούς) αλλά δεν έχει τη δύναμη και την έμπινευση που έκανε τους Curve κέντρο όλων των συζητήσεων περί μουσικής στην Αγγλία. Αν πάντως ενδιαφέρεστε για τις διάφορες θεωρίες του δομημένου χάους και θέλετε soundtrack για τις αναγνώσεις σας, οι τρεις αυτοί δίσκοι είναι για σας.

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

E.M.F.

- "Schubert Dip"
(LP, 1991)

Το "Schubert Dip" πρόκειται για ένα ακόμα δίσκο που σε κρατά καθηλωμένο στη θέση σου, χωρίς να μπορείς να πιστέψεις πως αυτό που ακούς, έχει γραφτεί από κοινούς θνητούς. Εξαίσιες μουσικές ξεπηδούν μέσα από τα αυλάκια τούτου εδώ του πρώτου τους LP. Το μόνο που σκέφτεσαι είναι πως οι Eternal MotherFuckers έχουν σαν μοναδικό σκοπό τους να κάνουν τη ζωή μας πιό όμορφη. Ο πειραματισμός είναι παρόν σε κάθε στιγμή που περνάει. Ας σοβαρευτούμε όμως, μη μας πάρετε και με τις λέμενούς πους. Ο EMF αποτελούνται από πέντε 19χρονους, κάτοικοι όλοι του δάσους του Dan. Το "συγκρότημα" προέκυψε μετά τη μη βιωσιμότητα του καταστήματος ρούχων "Kix", ιδιοκτησίας Darry Brownson. Ετσι σκέφτηκαν πως όλοι έχουν δικαίωμα να κρατάν κάποια φράγκα στην τσέπη - καταρμένη ανεργεία - και τι ποιό προσδοκόφορο σ' αυτούς τους καιρούς... χορευτική μουσική, προσαρμοσμένη στα σημερινά στάνταρτ και στίχοι για τις προσωπικές σχέσεις μεταξύ εφήβων. Το κόλπο έπιασε και το "Unbelievable", το πρώτο τους σίνγκλ, έφερε το ποθητό αποτέλεσμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

VARIOUS ARTISTS

- Heaven And Hell, A Tribute To The Velvet Underground vol.1
(LP, Imaginary 1990)

Οι Velvet Underground αν δεν είναι το καλύτερο, είναι αναμφισβήτητα το επιδραστικότερο συγκρότημα στην ιστορία του Rock'n'Roll. Σ' αυτό το πρώτο μέρος του tribute της Imaginary (που ειδικεύεται σε τέτοιου είδους "αφιερώματα") δέκα από τα σημαντικότερα σημερινά συγκροτήματα υποβάλλουν τα σέβη τους στο "δάσκαλο" Lou Reed και τους "υπόλοιπους της συντροφιάς". Καλύτερη στιγμή του LP είναι όταν οι Screaming Trees μετατρέπουν το What Goes On σε ένα ψυχεδελικό ταξίδι 24 καρατίων. Άλλα κι οι Wedding Present δεν πάνε πίσω, και βγάζουν στην επιφάνεια την τρυφερή πλευρά τους, διασκευάζοντας το She's My Best Friend. Η folk-hardcore άποψη των Buffalo Tom για το All Tomorrow's Parties αφήνει άριστες εντυπώσεις, και μια δυμοιρία άγγλων μαστόρων του κιθαριστικού θορύβου αποτελούμενη από τους Chapterhouse, Telescopes, Nirvana και Ride δίνουν την γνώμη τους για τα Lady Godiva's Operation, Candy Says, Here She Comes Now και European Son αντίστοιχα, και ως επί το πλείστον επιτυγχάνουν. Οι Ride, συγκεκριμένα, είναι απρόσμενα σκληροί και μάλλον θα πρέπει να σκέφτηκαν "πως θα το έκαναν αυτό οι Mary Chain";, πριν αποτολμήσουν το εγχείρημα. Ο δίσκος ολοκληρώνεται με μια "μπητάτη" εκτέλεση του Run,Run,Run από τους Motrocycle Boy, οι James δεν αποτυγχάνουν στο Sunday Morning (όπως είπε ο Καστανάρας όμως, ποιος θα μπορούσε ν' αποτύχει σ' αυτό το τραγούδι;) και ο πρώην κιθαρίστας των House Of Love, ο Terry Bikers μαζί με τον τραγουδιστή των Prudes, Bradliegh Smith μεταχειρίζονται με τρυφερότητα το I'm Set Free. Τρυφερότητα και παράνοια. Αυτοί ήταν οι Velvet Underground και αυτό μπορεί κανείς να βρει σ' αυτή τη συλλογή.

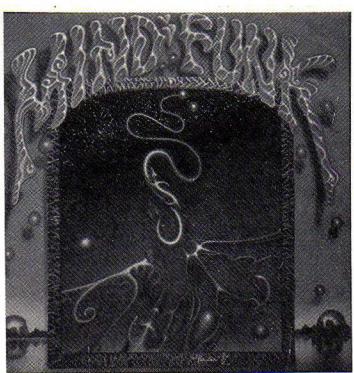
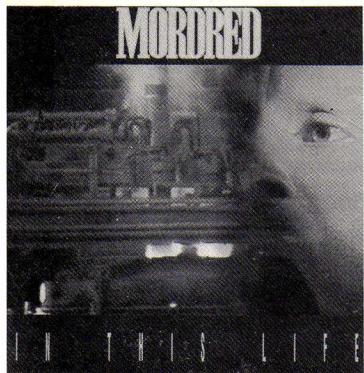
ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

BLUR

- There's No Other Way
(12", Food 1991)

Ξεκίνησα να γράψω αυτή την παρουσίαση τέσσερεις φορές, με τέσσερεις διαφορετικούς τρόπους. Ομως λόγια για να περιγράψω αυτό το δεύτερο EP των Blur δεν βρήκα. Ισως γιατί συνδυάζει το διεστραμένο (LSD γαρ) πάθος του Syd Barrett για την παιδική αγνότητα και τους μύθους, με την σκέτη διαστροφή των Velvets και ίσως γιατί είναι χορευτικά ψυχεδελικό, αλλά πάω στοίχημα το κεφάλι μου ότι καλύτερο ρορ τραγούδι από το There's No Other Way δεν πρόκειται ν' ακουστεί φέτος. Αρκεί να προσέξεις κανείς το κιθαριστικό σχήμα που εισάγει το κομμάτι για να πειστεί για του λόγου το αληθές. Κι αν πάλι δε με πιστεύετε, αγοράστε το για να πειστείτε και μόνοι σας. (Αυτός δεν είναι συνεργάτης του Merlin's, είναι πλασιέ μεταμφιεσμένος Καστανάρας)

ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

TEMPLE OF THE DOG

- "TEMPLE OF THE DOG" ΒΡΕΧΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ SEATTLE..

ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΕΙ, Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ, ΣΑΝ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΥΡΟ ΠΟΥΛΙ, ΑΠΛΩΝΕΙ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΠΡΑΣΙΝΗ ΠΟΙΔΙΕΙΑ". ΤΟΤΕ, ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΛΥΨΗΜΕΝΟΙ...

ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΕΙΧΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΟΤΑΝ ΟΙ T.O.T.G. ΧΩΓΡΑΦΟΥΣΑΝ ΤΟ ΟΜΩΝΥΜΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΛΑΜΠΟΥΜ ΤΟΥΣ, ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ANDREW WOOD ΝΑ ΠΛΑΝΙΕΤΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ, ΕΝΑ ΜΑΤΣΟ ΦΡΙΚΙΑ ΕΠΙΔΙΟΝΤΑΙ Σ' ΕΝΑ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΙΚΟ HARD ROCK ΧΑΜΗΛΩΝ ΤΟΝΩΝ ΚΑΙ ΥΨΗΛΟΥ ΔΕΚΤΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ. ΕΝΑΣ ΘΙΑΣΟΣ ΠΟΥ ΡΟΚΑΡΕΙ ΥΠΟΥΛΑ, ΧΑΜΕΝΟΣ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΟ HEAVY AR-GOSΥΡΤΟ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΤΟ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΕΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΤΡΥΠΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ. ΜΙΑ ΣΠΟΝΔΗ ΣΤΟΥΣ LED ZEPPELIN, ΜΕ ΤΟΝ HENDRIX ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΙΣ ΚΙΘΑΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΦΩΝΗ ΝΑ ΕΧΕΙ ΑΝΑΚΥΡΗΞΤΕΙ ΕΔΩ ΣΕ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ.

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΕΔΩ Ο CHRIS CORNELL ΑΠΟ ΤΟΥΣ SOUNDGARDEN, ΑΞΙΖΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗΣ ΜΝΕΙΑΣ, ΕΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΓΚΡΟΥΠ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο MATT CAMERON ΠΟΥ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ JEFF AMENT ΑΠΟ ΤΟΥΣ MOTHERLOVEBONE, ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΛΙΤΗ, ΜΑ ΙΚΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ RYTHM SECTION.

ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΕΔΩ ΑΚΟΜΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ MOTHERLOVEBONE, Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ STONE GOSSARD, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΕΙΑΔΑ Ε-ΚΛΕΚΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ, ΠΟΥ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΟΥΝ ΜΙΑ ΧΑΡΑ, ΑΡΜΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΑ ΔΥΟ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΠΡΙΝ, ΕΝΩ ΣΕ ΚΑΠΙΟΙΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ, ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ BAD COMPANY (!!).

ΔΙΣΚΟΣ ΓΙΑ ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΩΡΕΣ, ΠΟΥ ΟΛΗ Η ΦΥΣΙΣ ΗΣΥΧΑΖΕΙ.

MORDRED

- "IN THIS LIFE"

(NOISE, LP 1991)

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ.

ΜΑΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΜΕ ΕΝΑΝ ΕΞΤΡΕΜΙΣΤΙΚΟ ΉΧΟ - ΚΑΖΑΝΙ ΠΟΥ ΒΡΑΖΕΙ.

SOUNTRACK ΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΗ ΕΓΩΠΑΘΕΙΑ, ΣΑΝ ΓΡΙΑ ΠΟΡΝΗ ΣΕ ΚΑΤΑΓΩΓΕΙΟ Γ ΔΙΑΛΟΓΗΣ:

ΤΟ ΡΟΚ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΗΧΗΤΙΚΗ ΜΠΑΝΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΜΑΖΟΝΤΟΣ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΑΝ ΤΕΤΟΙΟ, ΘΑ ΕΧΕΙ ΑΠ' ΟΛΑ: HARD ROCK, METAL, PUNK, FUNK, RAP, SCRATCHING, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ SAMPLING.

ΜΕ ΤΟ "IN THIS LIFE", 2ο ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΩΝ MORDRED ΜΕΤΑ ΤΟ "FOOLS GAME" ΤΟΥ 1989, ΑΥΤΟΙ ΟΙ FUNK -O- THRASHERS ΑΠΟ ΤΟ BAY AREA, ΞΤΥΠΑΝΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΖΟΥΝ ΣΑΝ ΟΙ ΠΙΟ ΣΟΒΑΡΟΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΩΝ FAITH NO MORE, ΑΠΕΙΛΩΝΤΑΣ ΤΑΥΤΟΧΤΟΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ RED HOT CHILLI PEPPERS.

FUNK ΡΥΘΜΟΙ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ, ΚΟΝΤΡΕΣ ΣΤΑ ΠΙΚ ΑΠ, ΜΠΑΣΣΟ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ, ΚΙΦΑΡΕΣ -ΕΝ ΕΙΔΗ- ΚΟΜΠΡΕΣΕΡ, ΠΟΥ ΔΕ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΩΡΑ ΝΑ ΣΕΧΥΘΟΥΝ ΣΕ ΙΛΙΓΓΙΩΔΗ SOLOS, ΦΩΝΗΤΙΚΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ RAP TECHΝΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ -ΘΑ-ΣΚΙΣΩ-ΤΑΡΟΥΧΑ-ΜΟΥ- ΔΙΑΘΕΣΗ, ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΕΝΑ Crossover οργκολίθ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

ΟΙ MORDRED ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΤΟΝ ΑΠΟΛΥΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ PUNK ΔΙΣΚΟ ΤΟΥ '91 ΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΠΟΥ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΙΝΟ ΠΟΥ ΔΕΝ (;) ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΕΝΔΩΣΕΙ ΣΤΟΝ ΕΚΛΕΚΤΙΚΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΘΕΣΗ. ΚΑΙ ΠΟΥ ΟΠΩΣ ΌΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ (!!) -ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ ΚΑΤΑΝΟΗΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥΣ- ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΧΡΟΝΟΥ Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥΣ

ΠΕΡΙΜΕΝΟ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ FAITH NO MORE. ΤΕΛΙΚΑ ΕΙΧΑΝ ΔΙΚΙΟ: ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΘΕΑΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ...

CYCLE SLUTS FROM HELL

- "CYCLE SLUTS FROM HELL"

(SONY, LP 1991)

ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.

ΠΕΡΣΙ ΉΤΑΝ ΤΟ "AND YOU?" ΤΟΥ DICK MANITOBA ΚΑΙ ΤΩΝ WILD KINGDOM.

ΦΕΤΟΣ, ΟΙ CYCLE SLUTS FROM HELL Μ ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΞΕΧΑΣΕΙ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΝΕ...

ΕΝΑΣ ΑΙΧΜΗΡΟΣ -ΣΑΝ ΠΙΝΕΖΑΣΤΑ ΠΙΣΙΝΑ ΤΟΥ POP METAL-DΙΣΚΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΦΕΡΟΝΤΑΙ ΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ, ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΔΕΣ ΜΕ ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: VENUS PENIS CRUSHER, SHE FIRE ON ICE, QUEEN VIXEN ΚΑΙ HONEY 1%er.

ΚΑΙ ΛΕΩ "ΦΕΡΟΝΤΑΙ", ΓΙΑΤΙ ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΚΟΥΠΙ ΤΡΑΒΑΕΙ Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ LORD ROADKILL (!) ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΝΑ KRAY-GΑΛΕΟ ΣΤΑΔΙΟ-ΡΟΚ, ΠΟΥ ΟΜΩΣ ΔΙΑΣΩΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΣΤΥΛ, ΤΙΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΤΟΥΣ KISS ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΡΟΣΕΡΕΣ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ KORITΣΩΝ.

ΕΝΑ POP METAL ΑΛΜΠΟΥΜ, ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ Η POP (ΓΕΝΙΚΑ) ΤΟΥΣ ΦΕΡΝΕΙ ΑΛΛΕΡΓΙΑ. ΚΑΙ ΜΗ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΡΙΧΩΤΟΥΣ ΒΟΥΤΥΡΟΜΠΕΜΠΕΔΕΣ ΤΟΥ ΣΤΥΛ

PLAYLIST

1. JEFF DAHL: ULTRA UNDER.
2. HASH PALACE: GRIT IT AND BARE IT
3. ZEROS: DON'T PUSH ME AROUND
4. BONGWATER: THE POWER OF PUSSY
5. THROBS: THE LANGUAGE OF THIEVES AND VAGABONDS

BON JOVI, ΚΑΠ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟΥΣ, ΟΙ C.S.F.H. ΤΟΥΣ ΜΑΣΑΝ ΚΑΙ ΦΤΥΝΟΥΝ ΤΑ ΠΡΙΤΣΙΝΙΑ...

ΔΙΣΚΟΣ ΓΙΑ ΒΡΑΔΙΝΑ ΓΛΕΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ.

"I WISH YOU WERE A BEER" OH, YES I DO !

MIND FUNK

- "MIND FUNCK"

(SONY, LP 1991)

ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΣΚΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΕΤΟΥΣΙΩΝΕΙ Η ΙΔΙΑ Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ROCK N' ROLL ΓΙΑ ΑΝΑΝΕΩΣΗ.

ΟΙ MIND FUNK ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΗΛΟ ΚΑΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΟΥΝ SUPER GROUP, ΑΦΟΥ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΓΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΟΡΙΖΟΝΤΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΟΠΩΣ ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΠΥΡΗΝΙΚΟΙ STRAIGHT-EDGERS, UNIFORM CHOISE, ΟΙ XABELE-METAL, M.O.D. ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ CELTIC FROST, ΦΕΡΝΟΝΤΑΣ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΙΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΒΑΒΕΛ ΤΟΥ ΉΧΟΥ ΤΩΝ MIND FUNK.

ΕΝΑ ΡΟΚ ΠΟΥ ΣΑΝ ΤΗΝ ΚΟΛΥΜΒΗΡΑ ΤΟΥ ΣΥΛΩΑΜ, ΕΞΑΓΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΟΦΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΩΣΕΙΣ.

ΕΝΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ HEAVY ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ GROOVY-TURBO NEYΡΟΣΠΑΣΤΟ, ΠΟΥ ΑΠΟΓΕΙΩΝΕΤΑΙ ΚΑΘΕΤΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΤΟ ΑΓΓΙΖΕΙ Η ΒΕΛΟΝΑ.

ΜΗΝ ΨΑΧΝΕΤΕ ΓΙΑ ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ ΕΔΩ, ΜΑΤΑΙΑ, ΟΙ MIND FUNK ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΠΑΣΤΑΡΔΟ ΑΛΑΝΙ 35 ΧΡΟΝΩΝ ROCK N' ROLL, 35 ΧΡΟΝΙΑ ΑΛΗΤΕΙΑΣ, ΕΞΑΡΓΥΡΩΝΟΝΤΑΙ Μ' ΕΝΑ ΣΦΟΔΡΟ, ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟ FIST-FUCKING, ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΦΗΝΕΙ ΠΕΡΙΩΡΙΑ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ.

ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΠΙΘΑ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕ ΤΥΧΑΙΑ, ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ, ΜΑΚΑΡΙ.

Υ.Γ.1 ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΟΥ ΤΙΘΕΤΑΙ, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΞΗΣ: ΕΙΝΑΙ ΟΙ THREE LEGGED DOG, ΟΙ NEON LAZY COWGIRLS ΚΙ ΑΝ ΝΑΙΠΑΤΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΜΟΤΑΞΙΑΣ ΤΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ, ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΗΛΙΘΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ;

Υ.Γ.2 ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ ΤΟ GRUNGE ΕΙΝΑΙ ΤΟ GARAGE ΤΩΝ 90s, ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ 20 ΧΡΟΝΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΤΕ...

ΑΙΓΑΙΟ ΤΟ ΜΕΤΟΠΟ ΤΗΣ φΩΤΑΣ...

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

...ΖΑΙΤΩΦ ΖΗΤ ΟΠΩΤΕΜ ΟΤ ΟΠΑ

Ψάχνοντας βαθειά, μέσα στο σώψυχα της ύπαρξής μας, φτάνουμε στα όρια της μουσικής. Εκεί που δεν υπάρχει ηχητικός οίκτος, εκεί που διαβαίνουμε με μιά βάρκα τον Αχέροντα ποταμό, αντιμέτωποι με τον Κέρβερο και τις φλόγες του Αδη. Κάπου εκεί, συνατάμε τους "πέρα για πέρα αμαρτωλούς" **Atrocity** που προέρχονται από το Ludwigsburg της Γερμανίας και στο πρώτο

ATROCITY

τους μεγάλο βήμα με τίτλο "Hallucinations" (1990), παρουσιάζουν την ακρότατη ευρωπαϊκή άποψη για το thrash metal, μιά άποψη που λυγίζει σίδερα και δεν μοιάζει καθόλου τυχαίο το γεγονός, ότι οι Carcass τους πήραν παρέα για την ευρωπαϊκή τουρνέ τους. Ο δίσκος λιώνει σίδερα και μέταλα, ανανεώνει την υποταγή του γκρούπτ στους Δαίμονες κάθε λογής, πράγμα που είχε έκινησε με το προηγούμενο "Blue Blood" EP. Οι **Atrocity**, χαράκτηριζονται από τις μεγάλες ελπίδες του γερμανικού thrash και δεν γίνεται άδικα τόση φασαρία γύρω από το όνομά τους.

Η συνέχεια ανήκει στους **Cursed** και στο ολοκαίνουργιο (Μάης) ντεμπούτο άλμπουμ τους που φέρει τον τίτλο "Rhapsody". Είναι μια διεθνής μπάντα, αποτελούμενη από ένα Γερμανό, ένα Γιουκοσλάβο, έναν Αμερικανό και ένα Ούγγρο (είπατε τίποτε). Σαφώς μουσικά πιο προσιτοί από τους Atrocity, κινούνται στο χώρο του νέου σκληρού rock και δε χαρίζουν κάστανα, που τα ψήνουν ακόμα περισσότερο για να τα μεταφέρουν μέσα στις κιθάρες τους και να τα τρίψουν στις χορδές τους. Ένα πραγματικά αξιόλογο σύνολο με ξεσπάσματα hardcore αμερικανικής επιρροής (είπαμε, είναι διαθνής μπάντα) και πολλά άλλα στοιχεία που τους ολοκληρώνουν σαν συγκρότημα. Δεν έχουν

σχέσεις με το death, είναι μετρημένοι, αλλά υπέροχοι στο να σε κλωτσάνε στο κεφάλι και αρέσκονται να συμμετέχουν σε σώου των Spermbirds, Jingy De Lunch και Noise Annoys. Ενας δίκος που στέκεται και με το παραπάνω στο ύψος του.

Υψος, που για να σταθούν οι **Pungent Stench** φτύνουν πραγματικά το αίμα τους, αλλά για ποιόν τελικά; Σίγουρα για κάποιον τύπο που τα αυτιά του και τη ψηλή είναι αρκετά γερά, ώστε να μην κολώσει να απολαύσει την απολύτως χαοτική και σχεδόν άρυθμη "μουσική" που βγάζουν με κόπο τα ηχεία, προσπαθώντας να αλέσουν το thrash του Βιενέζικου αυτού γκρούπ και να το βγάλουν στον "Ξέω" κόσμο. Το LP "For God Your Soul...For Me Your Flesh" (1990, σε λευκορόζ βινύλιο παρακαλώ), όπου, αν μπορείτε να φανταστείτε τι γίνεται, κερδίζετε καραμέλλα... πικρή. Ενα παρα-βιασμένο grindcore, που μπορεί να μη φτάνει την ταχύτητα των Napalm Death (με τους οποίους έχουν παιξει), αλλά.. λίγο ακόμα θέλει. Οι **Pungent Stench** σχηματίστηκαν το 1988 και έχουν κυκλοφορήσει ένα split LP με τους Disharmonic Orchestra και ένα ακόμα split single διαφημιστικό, με τους Benediction. Βίαιοι στίχοι, που θα τρομοκρατούσαν και τον Freddy Kruger, αλλά λέγεται ότι στα live σώου τους κυριαρχεί η πλάκα και το έξυπνο χιούμορ, γι' αυτό και μην τους κρίνετε από τις φάτσες. Τώρα από κει και πέρα... ανοίξτε ή κλείστε τ' αυτιά σας και εγώ νίπτω τας χειράς μου και για τις δύο περιπτώσεις.

Και για τη συνέχεια περνάμε στους πρωτοπόρους του thrash στη σκηνή του Σικάγο, τους **Master**, που υπάρχουν από το 1983 και ανήκουν στην κατηγορία των underground βασιλιάδων του είδους. Αποπειράθηκαν να μεταναστεύσουν στη Νέα Υόρκη, μα το κλίμα ήταν πολύ βαρύ (ή εκείνοι ήταν πολύ βαρείς για το κλίμα) και μην έχοντας στον ήλιο μοίρα, μετά από λίγο καιρό διέλυσαν. Πρόσφατα ο μπασσίστας και τραγουδιστής τους Paul Speckman τους επανέφερε στη ζωή και ένα, μικρής σχετικά διάρκειας LP, με τίτλο απλά το όνομά τους. Το "Master" περιέχει παλιό και νέο υλικό και σίγουρα η κουλτούρα του γκρούπ, κουβαλάει πολλά από την αμερικανική hardcore σκηνή, αν και τελικά δε φαίνεται να την ενστερνίζε-

ται αφού η μεταλική ταχύτητα τους ακολουθεί σε κάθε τους βήμα. Οι στίχοι τους έχουν πολλά να διδάξουν τα εν γένει ανεγκέφαλα παιδάκια του "χώρου", είναι πολιτικοί και το τρίο δίνει τα πάντα να ακουστούν, μακριά από "υπόγειες" φωνές και ψίθυρους. Σίγουρα,

PUNGENT STENCH

προτιμήστε τους από τους προηγούμενους και... καλή ακρόαση. (Χωρίς πλάκα!).

Και έτσι για να έχετε κακό, μα πολύ κακό ύπνο υπάρχει και το ολο-ολοκαίνουργιο (τέλη Μάης), άλμπουμ των Σουηδών **Dismember**, "Like An Ever Flowing Stream", που είναι και το ντεμπούτο αυτού του γκρούπ, που μέλη του κατά καιρούς έχουν ανακατευθεί

DISMEMBER

στους Carcass, τους Entombed, τους Carbonized και άλλους πολλούς. Εξώφυλλο ανάλογο των βλάσφημων αυτών τύπων, οπισθόφυλλο οι φάτσες τους πλημμυρισμένες στο αίμα (κέτσαπ;), ανάποδοι σταυροί, αγριάδα, ο Σατανάς κάπου ανάμεσα στο image και ποιός γενναίος ιππότης θα μας σώσει από αυτά τα νεολιθικά τέρατα...

Και για τους τολμηρούς, τους παραπάνω δικους μπορείτε να τους αναζητήσετε στη διεύθυνση :

Nuclear Blast Records, Mittelmuhlgasse 1, 7322 Donzdorf, Germany

TZEIN ΜΠΟΟΥΛΣ

ΑΠΛΕΣ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

TZEISON ΞΕΝΑΚΗΣ

ΧΙΠΠΗΔΕΣ ΚΑΙ
ΚΥΝΙΚΟΙ

ΦΙΛΙΠ Κ. ΝΤΙΚ

ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΟΥ

ΤΣΑΡΛΣ
ΜΠΟΥΚΟΦΣΚΙ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΥΙΛΙΑΜ
ΜΠΑΡΟΟΥΖ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΩΝ
ΝΕΚΡΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑ
Κεντρ. Διάθεση:
Σόλωνος 99
τηλ. 363 03 76

MERLIN'S MARVEL BOOKS

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ

Ουίλιαμ Μπάροουζ
"Ο τόπος των Νεκρών Δρόμων"
(Εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ)
Εντελώς !!!

Να λοιπόν το καλοκαίρι που φαγωθήκατε όλοι. Λιώμα από τη ζέστη και οι παγωμένοι καφέδες, ο ένας μετά τον άλλο σε ρυθμό "βροχής"... εξ ου και δροσιά, εξ ου και ανεμιστήρας.

Το "full of energy" κορμί μας (μικρομεσαία γέλια), φυγαδεύει την ενεργητικότητά του απ' τα μάτια μας, όπου το σπινθηροβόλο βλέμμα της αγελάδας, είναι κυρίαρχο.

Εάν δεν έχετε βάλει στάχυ στο στόμα κι αν η πλάτη σας δεν ακουμπά σ' ελιά, τότε πάω στοίχημα πως δεν διαβάζετε βιβλίο του Καζαντζάκη.

Αντιθέτως, αν στο στόμα υπάρχει οδοντογλυφίδα εκ σπίρτου ελληνικού και η πλάτη σας κολυμπάει σε σεντόνια φτιαγμένα από ιδρώτα, ανασφάλεια και υποσχέσεις, τότε... τότε ποιός σου είπε να διαβάζεις Μπλέκ, όταν ήσουν μικρός, ε...; Λέγε!

Η απάντηση στην τελευταία ερώτηση κρίσεως, μπορεί και να μην ταχυδρομηθεί.

Παλιά ο Τουρνάς, είχε ένα τραγουδάκι που το λέγανε "Η Μηχανή Του Χρόνου". Σήμερα, πάλι ο Τουρνάς τό' χει. Πέραν όμως του παραδόξου αυτού, οι στίχοι του εν λόγω τραγουδιού, κατά μην παράδοξο τρόπο, συσχετίζονται με το νέο (για την Ελλάδα) αυτό βιβλίο του Μπάροουζ. Είδες, πως τό' φερα;

Τέλος εισαγωγής.

ΘΕΜΑ: Το πολύ 80 λέξεις.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Πάρτε αυτό το βιβλίο σ' όποια παραλία βρεθείτε και άντε γαμηθείτε! Κι όποιος, διαβάζοντάς το, επιμείνει στο ότι βρίσκεται κατά τη δεδομένη στιγμή, στην παραλία εκείνη και μόνο, ας γυρίσει πίσω, ας επιστρέψει το βιβλίο κι ας διαβάσει Μπαλάνο (επουράνιες κλειτορίδες σε μεταλλαγμένες γκόμενες και τα συναφή ντελίρια).

ΕΚΜΗΣΤΗΡΕΥΣΗ: Βασικός συνεργάτης του Merlin's Music Box, διαβρώνει το Αγιο Όρος. Πως το κάνει αυτό; Μα με την παρουσία του και μόνο θα είσει. Αυτή είναι αρκετή και ο χρόνος θα δείξει.

Και προχωράμε στους επόμενους δύο καλεσμένους, οι οποίοι είναι και οι δύο από την οικογένεια της Ψυχεδελικής Βιβλιοθήκης (Εκδόσεις Πρίσμα). Ας αρχίσουμε από σας. Πώς λέγεστε;

- Λέγομαι "Εισαγωγή στη Χαρούμενη Κοσμολογία" και με έχει γράψει ο κος Αλλαν Γουάτς.

- Μάλιστα. Κι εσείς

- (βαριά φωνή) Εγώ λέγομαι "Σεξ, Εκσταση και Ψυχεδέλεια" και πατέρας μου είναι ο Ρ.Ε.Λ. Μάστερς.

- Τι θα θέλατε να μας πείτε απ' τη μεριά σας. Να αρχίσουμε πάλι με σας.

- Ναι, εγώ, όπως και το όνομά μου δείχνει, είμαι μια μικρή αρχή, πάνω στο τεράστιο κεφάλιο που θα μπορούσε κάποιος να στριμώξει κάτω από τον όρο "χαρούμενη κοσμολογία" και μέσα σ' αυτό το κεγάλαιο ως γνωστόν υφίστανται για τον καθένα κάποιες λίγο - πολύ σημαντικές έννοιες, όπως η εσωτερική αρμονία, η ψυχική ισορροπία, η γνώση σε τομείς και επίπεδα, όπως και ο συνδιασμός αυτών των εννοιών σε βιώσιμες εμπειρίες και καταστάσεις.

- Πολύ σαφές, νομίζω. Περιληπτική τοποθέτηση μιάς καθώς πρέπει εισαγωγής. Πολύ ωραία. Διύ λόγια κι από σας τώρα...

- (βαριά φωνή) Μωρέες, εντάξει. Κι εμένα βασικά ο τίτλος τα λέει όλα. Σεξ ξέρουμε έτσι, έκσταση εντάξει και ψυχεδέλεια, ξέρεις τώρα. Είμαι, λίγο καταγραφή εμπειριών, λίγο ανακοίνωση στατιστικών και απόψεων πάνω σε πειράματα που' χαν γίνει παλιά και κάποτε δημοσιεύτηκαν στη δεκαετία του '60 σε πλατειάς κυκλοφορίας περιοδικό και τέτοια μωρέες... Εντάξει.

Ναι, εντάξει. Ναι, φυσικά... εεεε, μάλιστα. Τι άλλο να πούμε... εεε, νομίζω πως οι φίλοι μας κατάλαβαν για τι πράγμα πρόκειται. Δε μένει παρά να σας ευχαριστήσω που ήρθατε. Και σε σας φίλοι μου, ένα μεγάλο "καλά να πάθετε" και ραντεβού σε δυό μήνες. Γειά σας...

(Σήμα εκπομπής - Τίτλοι)

ТА АЛЛА... MEDIA

Ενας χρόνος πέρασε από τότε που κυκλοφόρησε το πέμπτο τεύχος του περιοδικού **ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ**. Καιρός λοιπόν, για το νέο, πάντα σε μεγάλο σχήμα, άψογη εμφάνιση, κείμενα για τον πόλεμο, τους μαθητές, τον τρομονόμο, ένα οδοιπορικό στην Αλβανία, πολιτική, οικολογία, αντιπολεμική ποίηση, φυλακές και άλλα πολλά. (Τ.Θ. 250 65, 100 26)

Ακόμα δυό παρουσιάσεις του ΑΛΛΥΔΙΣ, του περιοδικού για τους άλλους τόπους του Θησείου, με πολιτικά σχόλια αντιεξουσιαστικής προοπτικής. Στο 4ο τεύχος θα βρείτε μια συνέντευξη του Νίκου Παπάζογλου, κείμενα για την Πρωτομαγιά, U2, Νίκος Καρούζος. Το 5ο είναι αφιερωμένο στο Μάγι του 68. (Δ.Μ. Θεσσαλονίκης 15, Θησείο 118 51)

Το βρετανικό φανζίν **SNIFFIN' ROCK**, έφτασε στο δωδέκατο τεύχος του. Διατηρώντας ένα προσωπικό σίγουρα στυλ, παρουσιάζει τους Grant Hart, Galaxie 500, Alan Vega, Chemical People, ACTH, Alice Donut και ένα κάρρο δίσκους (P.O.Box 1343, London SW2, 1NT, England)

Τεσσαρακοστό πρώτο τεύχος για το FACTSHEET FIVE, έρετε ντε, αυτή την περιοδικάρα που απαρτίζεται σχεδόν από διευθύνσεις περιοδικών κάθε υφής και πολλές άλλες διάφορες. Φανταστείτε 110 σελίδες πυκνογραμμένες, πολύ πυκνογραμμένες, όπότε καταλαβαίνετε τι συμβαίνει και τι μπορείτε να συναντήσετε εδώ μέσα! (Mike Gunderloy, 6 Arizona Ave. Rensselaer, NY 12144-4502 USA)

Στο μεταξύ, το τρομερό και φοβερό ΠΑΠΑΡΙ, εσοπάζοντας τα πέντε έτη παρουσίας του στον εναλλακτικό χώρο, σκάει με ένα έξτρα τεύχος γκαγκάν, αρχίζοντας από Henry Rollins και Paul Weinman και φτάνοντας στα "παραμορφωμένα" κόμιξ και τις φυλακές. Nice Alex! (Αλέξανδρος Ήρας 3α, Αθήνα, 145 65)

Νέο τεύχος από το μηνιαίο ισπανικό **RUTA 66**, και συγκεκριμένα το νούμερο 62. Επαγγελματικό στυλ, έχει διάφορα θέματα, από Young Gods, Jello Biafra, και Bitch Magnet, μέχρι Roger McGuinn και Flamin'Groovies. 68 σελίδες, έγχρωμο εξώφυλλο και εκτενής παρουσία της ισπανικής σκηνής. Το δε άρθρο για τον Chuck Berry, ενδέχεται να είναι τρομερό και λέων ενδέχεται γιατί τα ισπανικά, ε... δεν τα πήρα και πολύ καλά! (C/Aribau, 282-284, 08006 Barcelona, Spain).

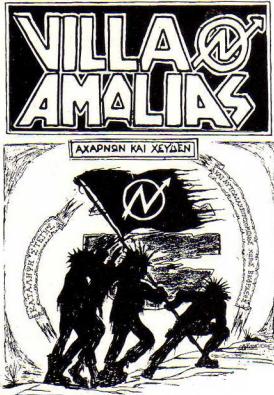
Η έκπληξη καταφθάνει από ένα παλιό γνώριμο. Πέφασε πολύς καιρός από τότε που το "σκοτεινό αντικείμενο" των φανζίνς, το APART, έκανε την τελευταία του παρουσία. Τώρα όμως, χωρίς να έχει χάσει τίποτε από την αίγλη του παρελθόντος παρουσιάζεται σε νέα περίοδο και με θέματα τον Bataille, τον Genet, τους Zoviet France, τον "σχιζοφρενή" ζωγράφο Oswald Tschirtnner, άρθρα που σε φοβίζουν και συνάμα σε γοντεύουν. Best wishes and Nightmares (Παναγιώτης Αποπτοακόπολας. Poste Restante K.T. Αθηνών, 102 00, Αθήνα).

Μετά από κάμποσα χρόνια σιωπής, τα **KEIMENA** επιστρέφουν δριμύτερα με το 11ο τεύχος τους. Ενα περιοδικό ντοκουμέντων του αντιεξουσιαστικού και του "αυτόνομου" κινήματος, που συν τοις άλλοις, περιέχει μια ολόκληρη μπροσούρα του κειμένου του Max Rubel, "Καρλ Μαρξ, θεωρητικός του Αναρχισμού". Πρόταση για εκμάθηση πραγμάτων που περνούν στο "περιθώριο" και διαβάστε το, καθώς, μάταια μερικές φορές, θα ψάχνετε παλιά τεύχη. (Γιάννης Γαλανόπουλος, Μακροπιγάλη 93α, 114 72 Αθήνα)

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ λέγεται το παρθενικό (0) τεύχος της Αναρχικής Ομάδας ΑΣΟΕΕ. Καταλήψεις, μαθητικές κινητοποιήσεις, ένα καταπληκτικό - σαν ιδέα - κόμιξ, οικοδομία, στρατός.

Αλλά και η Αναρχική Ομάδα Μπραχαμίου, έχει ένα περιοδικά, ονόματι **ΡΗΓΜΑ** (στους δομικούς λίθους της εξουσίας), επιθετικό, έξυπνο και κάπου πρωτότυπο ως προς την θεματολογία του.

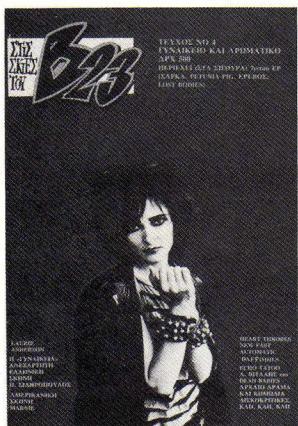
Οι Θέσεις της Κατάληψης **VILLA AMALIAS** (Αχαρνών και Χέυδην), παρουσιάζει μια μπροστούρα στην οποία περιλαμβάνονται σκοποί, αρχές και ιστορικό του κτιρίου, που

προχωράει γοργά στο δεύτερο χρόνο. Διανέμεται δωρεάν στο χώρο της Κατάληψης βασικά, αλλά και σ' άλλα στέκια. Εννοείται πως κάθε ενίσχυση στα παιδιά, είναι επιβλημένη.

Η εφημερίδα από τα Χανιά **SATURNALIA** φέρνει στο φως το δεύτερο τεύχος της με Walkabouts, Vietnam Veterans, Grifters, αλλά και κείμενα σχετικά με την αντιψυχιατρική, τα MME κ.α. (Τ.Θ. 108, 731 10, Χανιά)

MASS MEDIA ονομάζεται ένα ολοκαίνουργιο περιοδικό για τους φίλους της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής και περιλαμβάνει κυρίως παρουσιάσεις ελληνικών γκρούπς (Deus X Macina, Split Image, Wild City Rockers, Ψυγείο Ψυγείο και άλλα. (Βασίλης Παπαιωάνου, Κωνσταντινουπόλεως 98, Ν.Σεπόλια, Αθήνα 121 33)

Επιτέλους, νέο τεύχος και για τις **ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β 23** αφιερωμένο στις γυναίκες της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής (και όπως θα δείτε, είναι αρκετές.) συνοδεύεται από το σινγκλάκι που ήταν να μπει στο περασμένο τεύχος και καλά κάνατε και περιμένατε, διότι η έκδοσή του είναι άφογη και περιέχει Petunia Pig, Σάρκα, Ερεβος και Lost Bodies. Ακομα υπάρχουν κείμενα για τη Laurie Anderson, τη Marnie, τον Σιδηρόπουλο, τους Echo Tattoo και το σύνολο είναι απαραίτητο για τη δισκοβιβλιοθήκη σας. Χώρια το άρωμα! (αλήθεια Γιάννη, τι είναι;) (Τ.Θ. 74239, 160 00, Αθήνα)

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ είναι ο τίτλος ενός φανζίν από το Ξυλόκαστρο, που έχει 28 χειρόγραφες φωτοτυπημένες σελίδες και διανέμεται δωρεάν. (Τ.Θ. 38, 20400 Ξυλόκαστρο).

- Και να που το δελτίο **Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ**, έφτασε το 50ό τεύχος του και τρέχει με μεγάλες πλέον ταχύτητες προς το μέλλον της αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, με νέα από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

- Ενώ στο ένατο, έφτασαν και οι **ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ** και αν το χάνετε, δικό σας σφάλμα. Επιθετικό όπως του αρμόζει, έχει ένα εκτενές άρθρο για το δήμερο στο πεδίο του Αρεως (παρουσιάζοντας καλές και κακές πλευρές), ένα σπουδαίο κείμενο του Ken Knabb για τον Πόλεμο και το Θέαμα και ένα αντιεξουσιαστικό οδοιπορικό στη Ρώμη.

- Το **IN THOSE DAYS** ανακύπτει σε διπλό, με κείμενα όπως πάντα από την όμορφη πλευρά του κόσμου. Μουσική υπόκρουση: Sarah Records, High, Housemartins, Mc Carthy, Pale Saints, Dentists, ανταποκρίσεις και συνεντεύξεις από την Αγγλία, αποκλειστικά ρεπορτάζ και άλλα τινά και όλα αυτά μέσα σε 70 (χώρια το ένθετο) σελίδες. Υπάρχει και καραμελλίτσα, για πιό γλυκό διάβασμα.

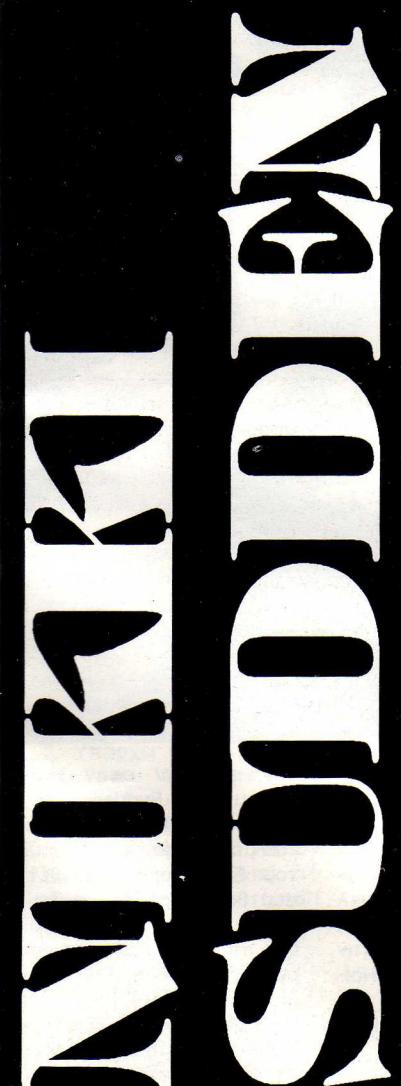
SONAR

BLIPS

WIPE OUT RECORDS

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΙΑΚΩΒΙΝΟΙ, ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ,
Y OTRAS HISTORIAS

ΜΕ ΜΙΑ ΤΣΑΠΑ
ΑΝΑ ΧΕΙΡΑΣ Ο
ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ,
ΞΕΘΑΒΕΙ ΤΟΝ
ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ
ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ
ΤΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ
ROCK 'N' ROLL

Γεννημένος το 1959 και ζώντας τα παιδικά του χρόνια, ο Nikki Sudden, άλλαξε πολλές μουσικές φόρμες από το 1972, οπότε άρχισε να ασχολείται με το rock 'n' roll. Η ψυχεδελική εποχή είχε παρακμάσει ολοκληρωτικά και μονάχα οι heavy μπάντες (και νυν δεινόσαυροι), μπορούσαν να ακουστούν. Ο Sudden είχε ψάξει καλά την ιστορία και αναζητώντας να ξεφύγει από τα τετριμένα, προσπάθησε από (σχεδόν) μόνος του, να προχωρήσει κάπου αλλού.

Σήμερα, μετά από μερικά συγκροτήματα που οι μελλοντολόγοι του rock, θα ψάχνουν εναγωνίως στα μεταλλαγμένα δισκάδικα, κάμποσους δίσκους και αρκετές μοναδικές συνεργασίες, ο Nikki Sudden, συνεχίζει το μοναχικό του δρόμο, χωρίς να νοιάζεται για τίποτε. Η τουλάχιστον, αυτό θέλει να πιστεύει.

Αν μιλήσουμε για τους Swell Maps, πολλοί θα πείτε: "Α, ώστε σ' αυτούς έπαιζε ο Nikki Sudden;" και μερικοί θα απορήσετε: "Καλά, ποιοί είναι αυτοί πάλι;". Δηλώνοντας ενόρκως, ότι οι Maps έγραψαν ιστορία που λίγοι την ξέουν και ακόμα λιγότεροι ενδιαφέρονται να την μάθουν, σας ανακοινώνω με μεγάλη μου ικανοποίηση, ότι θα την μάθετε, θέλετε και μη, με το καλό ή το κακό. Και αν δεν ξέρετε ότι ο περιβότος (από τους Crime And The City Solution), Epic Soundtracks, είναι ο μικρότερος αδερφός του Sudden, πάλι κερδισμένοι βγαίνετε. Τώρα, το μάθατε!

Οι δυό λοιπόν αυτοί νεολαίοι, γύρω στα 1972, πήραν τους δρόμους για να κατατήσουν τον κόσμο. Μιά κιθάρα και κρουστά, την εποχή εκείνη, ήταν αρκετά. Εξάλλου, αυτό έκανε και ο glam hero της εγγλέζικης σκηνής, ο Marc Bolan (Θεός συγχωρέστον), στον οποίο οι δύο αδερφοί έτρεφαν τόση εκτίμηση, ώστε να γονατίζουν μπροστά στην εικόνα του κάθε βράδι και να προσεύχονται στο rock 'n' roll. Και αν πέσει στα χέρια σας το άλμπουμ "Whatever Happens Next", κάτω από το όνομα των Swell Maps, να ξέρετε ότι κρατάτε μερικές σπάνιες ηχογραφήσεις των Sudden και Sudden (που για την περίσταση είχαν αλλάξει τα ονόματά τους σε Nikki Mattress και Epic Soundtracks, τύφλα να έχει ο David Bowie), που συνέβησαν στο διάστημα, αυτό της πρώτης περιόδου.

Μέχρι το 1976, μπορούμε να πούμε ότι "πειραματίζονταν" με τη μουσική τους και γενικά, πολλά πράγματα έκαναν, όπως για παράδειγμα, να πάζουν στο δρόμο, ως άποροι τουρίστες και να κάνουν το κέφι τους. Ενα κέφι, που μετατράπηκε σε είδος "Πειραματικού Επαγγελματισμού" και που οδήγησε στο φορμάρισμα μιας κανονικής μπάντας, με τη συνεργασία του κιθαρίστα Jowe Head και και του μπασσίστα Biggles Books (όποιος ξέρει τα πραγματικά τους ονόματα, βοήθεια!). Οι Swell Maps ηχογραφούν το πρώτο τους σινγκλ το καλοκαίρι του 1977, ενώ το πανκ δημιουργούσε πανικό στον κόσμο. Μοιραία επηρεασμένο από την εποχή του, το "Read About Seymour" γρήγορα ξεπούλησε το φράγμα των χιλίων αντιτύπων, πράγμα άκρως ενθαρρυντικό για ένα γκρούπ που ακόμα δεν είχε παίξει "live" ...

...Κάτι που συνέβη την ίδια χρονιά, στο πανκ φεστιβάλ του Μπέρμπινχαμ, όπου οι Swell Maps, αντιμετώπισαν την εύνοια του κοινού και με το παραπάνω. Το στυλ τους, δυνατό rock 'n' roll, ενθουσίασε τους κοντοκουρεμένους πιτσιρικάδες που κατέκλυζαν την πόλη. Υπήρχε μπόλικη δόση φαντασίας στα κομμάτια τους και κανείς δεν αμφέβαλλε για την προσωπικότητα του Sudden.

Ακολουθεί ακόμα ένα σινγκλ και το πρώτο τους άλμπουμ γίνεται δεκτό με ενθουσιασμό από τον "επίσημο" και ανεπίσημο Τύπο. Ο τίτλος του, "A Trip To Marineville", δήλωνε μια διάθεση αρπαγής της μουσικής της εποχής εκείνης και την κατεύθυνσή της προς μελλοντική χρήση.

Ο John Peel τους καλωσορίζει στην εκπομπή του το Μάη του 1979 και όπως συνήθως γίνεται, η πορεία τους διαγράφεται ανοδική. Ο, τι λέει ο "παππούς" δύσκολα ξεγράφει. Το πανκ τελειώνει την πορεία του και οι Swell Maps τον δεύτερο δίσκο τους. Το "Jane From Occupied Europe", βασισμένο σε μια εκκρηκτική ρυθμ σέξιον, οδηγεί τις δύο κιθάρες σε πελάγη λησμονιάς. Ο Nikki Sudden, διαμόρφωνε ένα προσωπικό στυλ, διανθισμένο από τους παιδικούς του ήρωες: Marc Bolan, Neil Young, αλλά και ακόμα παλιότερους. Ενας αντάρτικος ήχος, που δημιουργούσε ποικίλα συναισθήματα: Από έρωτα, μέχρι φόνο... Είναι 1980 και οι Maps στέλνουν το μήνυμά τους στην Ιταλία για μια τουρνέ, σνομπάροντας τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, που ίσως και να το είχαν λάβει πιό σοβαρά.

NIKKI SUDDEN

Την ίδια χρονιά με το "Jane From Occupied Europe", κυκλοφορεί και ένας άλλος δίσκος των Swell Maps. Το "Whatever Happens Next" που προαναφέραμε και που εκτός από παλιά τους, σαν ντουέτο, κομμάτια, περιλαμβάνει και διάφορες σπάνιες στιγμές τους, καθώς και την εκπομπή του Peel. Η Rather που κυκλοφορεί τις δουλειές τους, υπό την αιγιδά της Rough Trade, δίνει στον κόσμο αυτό που ζητάει (ή δε ζητάει) και ολοκληρώνει τον κύκλο του γκρούπ. Οι Swell Maps όμως οδεύουν στη διάλυση και κανείς δε μπορεί να τους μεταπείσει. Ζουν ακόμα ένα χρόνο, κάνουν δάφορες ηχογραφήσεις που θα δουν το φως σε μελλοντικά άλμπουμ - συλλογές και ο Epic Soundtracks απασχολείται με τους Red Crayola του Mayo Thompson.

Ο Nikki Sudden την κοπάνει για ένα διάστημα στη Νέα Υόρκη, προσπαθώντας να φέρει τη ζωή του στα ίσα. Μπόλικο αλκοόλ, drugs, σπουδαίες γνωριμίες και επιστροφή στην πατρίδα το 1982, για να γράψει ένα σινγκλ, που καπάκι θα του φέρει και ένα LP, το "Waiting On Egypt" κι ακόμα ένα που ονομάζεται "The Bible Belt". Και στα δύο αυτά δημιουργήματα, συνυπάρχουν οι "επιρροές" των Maps (αφού το πρώτο περιέχει και κομμάτια της περιόδου του 1979) και μια νέα μορφή μπαλάντας που σε πολλές περιπτώσεις μελλοντικά θα χαρακτηρίσει τον ήχο του Sudden. Και αν η μελαγχολία δεν είναι για τους μοναχικούς, τότε για ποιούς είναι;

Οσο όμως μοναχικός και να είναι ο Sudden, σίγουρα, η παρέα του με τον αξιοσέβαστο κύριο Dave Kusworth τον οφέλησε τα μάλα. Η συνεργασία τους ξεκίνησε με ένα EP για την Pawnhearts, το 1985, το "Shame For The Angels" και το ντουέτο λειτούργησε σαν Jacobites, όνομα που γενικά έφερνε στο νου του Sudden επαναστάσεις γαλλικές και διάφορα

συναφή, πράγματα που κοντεύουν να το γίνουν πλέον βίωμα. Ο Kusworth έπαιζε σε μιά μπάντα τη Μπέρμπινγχαμ, ονόματι Rag Dolls, ένα περιέργο μιξάρισμα rock και rock, πρεζορόκ, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί από τους "αρμόδιους", οπότε το τσανάκι του, ήταν φυσικό να δέσει με τον Sudden. Η ηλεκτικοακουστική μελωδία των Jacobites, άγγιζε τους αμερικάνους folk ήρωες (Neil Young, Dylan, Byrds), αλλά, προς Θεού, μην τους πάρετε για

στα τέλη της δεκαετίας του '60, αρχές των seventies, απλά αναλογιστείτε τι θα γίνοταν, αν ο Sudden και ο Kusworth, δημιουργούσαν των καιρών εκείνων!

Για τελευταία φορά συνεργάστηκαν μαζί το Γενάρη του 1986. Μετά ακολούθησε ο καθένας το δικό του δρόμο. Ο Kusworth σχημάτισε τους Bounty Hunters που μέχρι σήμερα έχουν δώσει δύο άλμπουμς διόλου ευκαταφρόντια και ο Sudden κατέληξε στο Λουβλίνο για να σχημα-

στο No 6 της γερμανικής συλλογής "What A Nice Day To Turn Seventeen".

. Στα μέσα του 1986, υπογράφει συμβόλαιο με την Creation και επανασχηματίζει τους Jacobites με περιστασιακούς μουσικούς. Το ταλέντο του και οι ποικίλες δραστηριότητές του Nikki Sudden, έχουν ήδη αναγνωριστεί από τον Τύπο, σαν καλλιτέχνη μεγάλης αξίας για την βρετανική σκηνή και η όλο και πιό συχνή παρουσία του στα ανεπίσημα (κυρίως) έντυπα,

τίποτε αναβιωτές (όχι τουλάχιστον, πριν ακούσετε τη δουλειά τους). Η μελέτη τους ως ντουέτο, έφερε στο φως δύο άλμπουμ ("Jacobites"-1984 και "Robbespierre's Velvet Basement"-στιχουργικό και λυρικό αριστούργημα - 1985). Και τα δύο είναι υπέροχα και συνιστώνται χωρίς ενδοιασμούς, γκρίνιες και διχόνοιες. Και αν σε κάποιους θυμίσουν την χρυσή εποχή των Stones

τίσει τους Last Bandits με τον Simon Carmody στα ντραματ και τον Johny Fean στο μπάσο. Ήταν ένα μάλλον περιστασιακό σχήμα, που επέζησε μόνο για ένα σινγκλ και ένα άλμπουμ ("The Last Bandits In The World"), για την επικέτα της ιρλανδικής Hot-wire. Παράλληλα έπαιξε ένα κομμάτι μαζί με τον Mike Scott των Waterboys, το "Mistery Fox", που κατέληξε

τον φέρνουν στην πρώτη γραμμή. Ο Sudden έχει το δικό του τρόπο να εκφράζεται μέσα από τα τραγούδια του. Ενας λυρικός συνθέτης, που θα μπορούσε να ζει σε άλλες εποχές, όπου τα ταλέντα σπάνιζαν και να προσφέρει τις μελωδίες του από τη μάτι και την κιθαριστική του αγριάδα από την άλλη, σε ανθρώπους βασανισμένους και πικραμένους. Γιατί, αυτοί

NIKKI SUDDEN

είναι οι οπαδοί του σήμερα. Η Αγγλία, με τα χίλια - μύρια προβλήματα της, τον έχει ανάγκη, μόνο που δεν θα το καταλάβει ποτέ. Και ίσως έτσι, να είναι καλύτερα.

Οι νέοι Jacobites θα γράψουν για την Creation δύο άλμπουμ, το "Texas" (όπου συμμετέχει και ο Epic Soundtracks), στα τέλη του 1986 και το εξαιρετικό "Dead Men Tell No Tales" την επόμενη χρονιά. Το τελευταίο, αποτελεί μια αποθέωση του βρετανικού folk τραγουδιού... Και όχι μόνο... Μέσα σ' αυτό, μπορούν να συναντηθούν οι Stones, το πανκ, τα μπλουζ και η ψυχεδελειά, χωρίς πουθενά να δημιουργείται "ρήξη" στις σχέσεις όλων αυτών των τάσεων. Και σημειώστε ακόμα, ότι και στους δύο αυτούς δίσκους του Sudden, ένας πολύτιμος συνεργάτης παίζει τον ρόλο του. Ο ex - Birthday Party Rowland S. Howard, κολλητός του φίλος και τιμητής του έργου του.

Η συνεργασία τους θα συνεχιστεί για ένα maxi σινγκλ ("Wedding Hotel"), αλλά και στο άλμπουμ "Kiss You Kidnapped Charabanc", όπου η συμμετοχή της Genevieve McGuckin, του Epic Soundtracks και του Andrew Bean θα ανεβάσουν το επίπεδο του δίσκου, χάρη και μόνο στην προσωπικότητά τους. Μέσα στην ίδια χρονιά (1987), οι Howard και Sudden, συμμετέχουν στη σόλο προσπάθεια του Jeremy Gluck (Baracudas), "I knew Buffalo Bill", ένα πολυυσυζητημένο LP. Είναι η καθαρά ήλεκτρική και "βίαιη" περίοδος του Nikki Sudden, που θα καταλήξει και στο σχηματισμό των French Revolution, μαζί με τους Duncan Sibbald (μπάσσο) και Andrew Bean (ντραμαζ).

Οι French Revolution τα δίνουν όλα, κάνοντας πολλές συναυλίες στην Αγγλία, τουράροντας στην Ευρώπη και καταλήγοντας την άνοιξη του 1989 στην Αμερική για τρία κονσέρτα στη Νέα Υόρκη. Είναι η πρώτη φορά που ο Sudden παίζει στις ΕΠΑ, από το ξεκίνημα της καριέρας του. Ενα διπλό EP, το "Groove" στις αρχές του '89, είναι ότι πρέπει για να συλ-

λάβει το δυνατό ξέσπασμα της καινούργιας του μουσικής κατεύθυνσης με τη νέα του μπάντα. Μην στενοχωρίστε όμως. Ο Nikki Sudden, ότι και να κάνει, πάντα έχει χρόνο για κάποιες μοναχικές εμφανίσεις, κρατώντας αγκαλιά την ακουστική κιθάρα του και πίνοντας ουίσκι. Η μπαλάντα, είναι το alter ego ενός μουσικού που δεν επαναπαύε-

ται στις δάφνες του, όσο λίγες και αν είναι αυτές. Η συλλογή της Creation "Back To The Coast" που κυκλοφήρησε πέρσι είναι μια καλή απόδειξη της όλης ιστορίας. Οχι τίποτε άλλο, αλλά για του λόγου το αληθές.

Ο Nikki Sudden ετοιμάζει τη νέα του δουλειά, που σε λίγο θα κάνει την εμφάνισή της στα δισκάδικα. Θα είναι

και πάλι μια έκπληξη, από ένα παραγνωρισμένο καλιτέχνη, που πούλησε την ψυχή του στο rock 'n' roll. Ενας αιθεντικός μουσικός, χωρίς φανφάρες και μεγαλεία, μεταφρισμένος με το μανδύα του Ροβεσπιέρου, οδηγεί το δικό του όχημα κι όπου βγει. Το αύριο είναι πολύ κοντά, μα συνάμα και πολύ μακριά. Ποιός ξέρει μέχρι τότε...

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

S W E L L M A P S

- Read About Seymour (Rather, single, 1977)
- Dresden Style (Rather, single 19778)
- A Trip To Marineville (Rather, LP, 1979)
- The EP (Rather, Ep, 1979)
- Real Shock (Rather, single, 1979)
- Let's Build A Car (Rather, single, 1979)
- Jane From Occupied Europe (Rather, LP, 1980)
- Whatever Happens Next (Rather, συλλογή, LP, 1980)
- Collision Time (Rough Trade, συλλογή, LP, 1982) Train Out Of It (Antar, συλλογή, LP, 1987)

NIKKI SUDDEN

- Back To The Start (Rather, single, 1980)
- Channel Steamer (Abstract, single, 1982)
- Waiting On Egypt (Abstract, LP, 1982)
- The Bible Belt (Abstract, LP, 1983)
- This Is Still England (What's So Funny About, γερμανικό single, 1986)
- Back To The Coast (Creation, συλλογή, LP, 1990)

J A C O B I T E S

(M E D A V E K U S W O R T H)

- Shame For The Angels (Pawnhearts, EP, 1984)
- Jacobites (Glass, LP, 1984)
- Pin Your Heart (Glass, single, 1985)
- Robespierre's Velvet Basement (Glass, LP, 1985)
- Lost In A Sea Of Carves (What's So Funny About, γερμανική συλλογή με σπάνιο κι ανέκδοτο υλικό, LP, 1986)
- When The Rain Comes (Glass, single, 1986)
- The Ragged School (Twin Tone, αμερικάνικη συλλογή, LP, 1986)
- Fortune Of Fame (Glass, συλλογή LP, 1988)

NIKKI SUDDEN AND THE JACOBITES

- Jungle Town (Creation, single, 1986)
- Texas (Creation, LP, 1986)
- Dead Men Tell No Tales (Creation, LP, 1987)

M E R O W L A N D S . H O W A R D

- Wedding Hotel (Creation, single, 1987)
- Kiss You Kidnapped Charabanc (Creation, LP, 1987)

T H E L A S T B A N D I T S

- Christmas Morning (Hotwire, single, 1986)
- The Last Bandits In The World (Hotwire, LP, 1986)

W / F R E N C H R E V O L U T I O N

- Groove (Creation, διπλό EP, 1989)

* Υπάρχουν και πάρα πολλά κομμάτια σε συλλογές, ενώ ο Nikki Sudden έχει συνεργαστεί με τους Mike Scott, Jeremy Gluck, Creeping Candies, Band Of Outsiders κ.α.

the beatpack

Κείμενο - Συνέντευξη: ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

"Hi! Είμαστε οι Beatpack και ασχολούμαστε με το καλό, αγνό, παλιομοδίτικο, άξεστο και ακατέργαστο R 'n' R, μουσική για χορό, ποτό και ότι άλλο..."

Δεν επιθυμούμε να καταχωρηθούμε σ' αυτές τις ελιτιστικές κατηγορίες "garage", "R & B", "psych", ή οπιδήποτε άλλο. Προσπαθούμε να ενσωματώσουμε όλες τις επιρροές μας σ' αυτό που παίζουμε!"

Η ιστορία αρχίζει λίγο πολύ κατά τα γνωστά. Τον Αυγούστο του 1986, δύο δεκαεξάρηδες συμμαθητές, ο Hugh Deliar και ο Phil Marriott, κάνουν τα πρώτα δειλά βήματα, ακούγοντας αμερικανικό 60's garage punk: "Back From The Grave", "Pebbles", Swamp Rats, Sonics, κλπ. Μαζί με δύο άλλους φίλους (Louie Wiggett, Pete Kemp), μη ξέροντας και πολλά πράγματα, πάζουν μόνο διασκευές. Αυτοποκαλούνται *Thee Wylde Things* και για πρώτη φορά εμφανίζονται στο Hastings (πληθυσμός 80.000) στις 28 Σεπτεμβριού του '86, σε κάποιο κλαμπ ονόματι "The Crypt". Ο ιδιοκτήτης ενθουσιάζεται και έτοι βρίσκουν καταφύγιο, τουλάχιστον για μια φορά το μήνα. Αργότερα παίζουν στο Λονδίνο και στο Μπράιτον, σαν σαπόρτ στους Pop Will Eat Itself (!!!) και τους Gaye Bikers On Acid, ενώ το BBC Radio του Σάσεξ, δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Κάνει μια ψηφοφορία και καταλαμβάνουν την δη θέση! Το Φεβρουάριο του 1987, ηχογραφούν σε ένα τετρακάναλο 12 τραγούδια. Τελικά, μετά από 5 μήνες, η σύνθεση αλλάζει, το ίδιο και το όνομα. Η γέννηση των Beatpack είναι γεγονός.

"Έκείνη την εποχή αρχίσαμε να ακούμε περισσότερο ευρωπαϊκό beat ήχο, μαζί με r & b και λιγότερο αμερικανικό garage punk. Άλλαξαμε το όνομά μας αρχικά σε Beatpack '85, γιατί πιστεύαμε

ότι ακουγόταν σαν γερμανική 60's μπάντα ή κάτι τέτοιο. Το Δεκέμβρη του '87, ηχογραφήσαμε 7 τραγούδια και 2 από αυτά μας ζητήθηκαν για τη συλλογή "Raw Cuts: Vol. 7". Μετά, όλα ήρθαν από μόνα τους. Εμφανιστήκαμε σε κάποιο TV Show και γενικά ο κόσμος μας δέχτηκε σχετικά εύκολα. Άλλα πιστεύαμε ότι θα έπρεπε ν' ακουστούμε και έξω από το Hastings. Ετσι, μετακομίσαμε όλοι στο Λονδίνο."

Άλλα εκεί τα πράγματα, ήταν πιό σκληρά. Τα μουσικά περιοδικά δεν έδειχναν κανένα ενδιαφέρον. Ακόμα και τα φανζίν γνώριζαν απλά και μόνο την ύπαρξή τους.

"Αυτό ίσως να οφείλεται στο ότι οι διάφορες μουσικές κατηγορίες, άρχισαν να χάνονται. Ακόμα και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι που ακούν κάποια συγκεκριμένα πράγματα, αλλά ξέρεις πως δε μπορείς να τρως το ίδιο γεύμα κάθε μέρα για δόλη σου τη ζωή. Είναι σημαντικό ν' ακούς σόσες περισσότερες μπάντες γίνεται χωρίς να μένεις κολλημένος σ' αυτά που συνέβαιναν την περίοδο 64-66. Μπάντες όπως οι Chesterfield Kings, οι Tell Tale Hearts, δημούργησαν αυτό που λέγεται *newos sixties* ήχος, αλλά οι κλίκες που έφτιαξαν δεν είναι πια αποδεκτές, τουλάχιστον από εμάς. Δεν ασχολούμαι πιά με γκρούπ που χρησιμοποιούν Vox μηχανήματα και διασκευάζουν το "Psycho" ή το "The Night Of The Phantom". Εγπιτέλους, δεν έχουν δικό τους μυαλό; Δεν μπορούν να γράψουν κάτι προσωπικό. Κανέ-

νας από μας και είμαι σίγουρος πως υπάρχουν κι άλλοι, δεθανόντες να λατρεύει τον 60's punk ήχο, μα δεν κάνει κακό σε κανένα ν' ακούει MC 5, Users ή Aretha Franklin. Ευτυχώς η επιρροή των 60's punk στους μουσικούς δεθανόντες είναι αντικείμενο απλής αντιγραφής"

Άλλα με την υπόλοιπη Ευρώπη, την Αμερική και τον Καναδά, τι έγινε;

"Είναι αλήθεια ότι όλα σχεδόν τα φανζίν, μας έστειλαν κάποιο γράμμα. Αυτό ίσως που δεν περιμέναμε είναι ότι περιοδικά, όπως το ιταλικό "Rockerilla" ή το ισπανικό "Ruta 66" θέλησαν να γράψουν άρθρο για μας. Τώρα πιά, πολλοί D.J.'s παίζουν δίσκους μας κι έχουμε εμφανιστεί και στο σώου του John Peel.

Ευνότο είναι λοιπόν ν' αρχίσουν κάποιες ανεξάρτητες εταιρίες να ασχολούνται μαζί τους. Η εταιρία των Thanes, DDT Records κανονίζει κάποιες live εμφανίσεις με τους Thanes UG & The Cavemen. Δυστυχώς η προσπάθεια για κάποιο μινι αλμπουμ με 6 κομμάτια δεν καρποφορεί. Τελικά, το Νοέμβρη του 1989, ηχογραφούν με παραγωγό τον Billy Chi Loish, τέσσερα τραγούδια για την Screaming Apple. Την ίδια ακριβώς εποχή, το ισπανικό φανζίν "Ancia De Color" τους ζητά κάποιο τραγούδι για ένα από τα 45άρια που το συνοδεύουν. Διαλέγουν αμέσως μιά διασκευή, το "My Baby Left Me".

Τελικά, το όνομά τους ακούγεται όλο και περισσότερο και αρχίζουν τις εμφανίσεις.

"Η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν σταματήσαμε τα live. Οσο είμασταν στο Hastings, οδηγούσαμε 150 μίλια κάθε Σαββατοκύριακο,

πηγαίνοντας σε διαφορετικές πόλεις. Απλά, τότε είμασταν άγνωστοι. Κάποτε σαπορτάραμε τους Kliek και χάσαμε 80 λίρες ο καθένας!! Πάντως γενικά, έχουμε πάιξει με πολλές γνωστές μπάντες. Thanes, The What For!, Wolves, Hypnotics, Sick Rose και άλλες, ενώ οι καλύτερες στιγμές μας, ήταν όταν παίζαμε μπροστά στους Terry Gibson (Downliners Sect) και Jackie McAuley (Them)".

Τελικά, η συνεργασία τους με την Screaming Apple απέδωσε καρπούς. Λογικό ήταν το Νοέμβρη του 1990 να κυκλοφορήσει το δεύτερο 45άρι τους με το φοβερό και τρομερό "Not Tonight". Ακολούθησαν συναυλίες σε Γαλλία και Γερμανία, ενώ τώρα ετοιμάζουν και τον πρώτο μεγάλο δίσκο τους "Could You Walk On Water?"

"Δεν έχουμε ηχογραφήσει ακόμα. Άλλα έχουμε κανονίσει ημερομηνίες στο στούντιο, τον Ιούλη και τον Αύγουστο. Τελικά το LP θα είναι έτοιμο τον Οχτώβρη με ένα υπέροχο, πολύχρωμο εξώφυλλο. Ελπίζουμε ότι επιτέλους θα πλησιάσουμε τον live ήχο μας, γιατί μέχρι τώρα δεν τα καταφέραμε και πολύ καλά. Επίσης έχουμε κάποιες διαφορετικές ιδέες και ελπίζουμε να διευρύνουμε αυτό που κάνουμε. Τέλος, θέ-

λουμε να επισκεφτούμε την Ελλάδα, γιατί ιδιαίτερα η Αθήνα έχει αποκτήσει φήμη πόλης που στηρίζει τις R'n'R μπάντες. Αυτό το ακούσαμε και από τους Lime Spiders και τους Fourgiven".

Αυτοί είναι οι Beatpack. Πέντε πολύ νέοι άνθρωποι, γεμάτοι ζωντάνια, που είτε δουλεύουν σε ασφαλιστικό γραφείο, είτε σπουδάζουν, είτε εργάζονται στο Υπουργείο Αμυνας (!!!), δεν ξεχνούν ποτέ να πηγαίνουν στα κλαμπς, να αγοράζουν ρούχα, να κλείνουν ραντεβού με κοπελλιές, αλλά πάνω απ' όλα να παίζουν "αγνό, παλιομοδίτικο, άξεστο και ακατέργαστο rock 'n' roll".

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- Girl, No More/Go Away ("Raw Cuts Vol. 7", Satellite Records)
- Head On Home EP (Screaming Apple)
- Not Tonight/Frustrated 3rd Party (7", Scraiming Apple)

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ

- Could You Walk On Water? (LP, Screaming Apple)
- My Baby Left Me (Ancia De Color)
- Misfit ("Tribute To The Outsiders" Compil. Screaming Apple)

HEY, LOSERS!

HIGH ENERGY,
HEAVY ROCK,
PUNK - H/C,
THRASH etc.

ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
Ν ΑΚΟΥΣΕΤΕ ΤΙΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ,
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ,
ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΤΙΣ 12 ΤΟ
ΜΕΣΗΜΕΡΙ, ΑΠΟ
ΤΟΝ ROCK FM
Ο ΘΩΔΩΡΗΣ
ΚΟΥΤΣΗΣ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΝΑ ΧΤΥΠΑΤΕ
ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟΝ
ΤΟΙΧΟ !!!

Καταναλώνοντας τόνους junk food και πετώντας τα σκουπίδια του εδώ κι εκεί, ο επιστημονικός μας συνεργάτης Νίκος Σαζακλής επιτίθεται στους "οικολόγους" της Αστικής Δύσης και απ' ότι φάίνεται, τους κάνει σκόνη!

Τεντώτας τ' αυτιά σαφ Πολλοί δεν το ξέρουν, γι' αυτό θα πρέπει να είμαστε ευγνώμονες στο βιολόγο Richard Dawkins (στο ίδιαίτερα ενδιαφέρον "Εγωιστικό Γονίδιο"- εκδόσεις Κάτοπτρο) που μας ξεναγεί στον παράλογο κόσμο της επιστημοφανούς νηματίειας των κάθε λογής ομιχλώδων "οικολογικών" κτηρυγμάτων. Επεκτείνοντας στο όριο τις πιο παραδαλές σύγχρονες ανησυχίες μας, δημιουργεί μια υπέροχη σουρρεαλιστική είκονα, που όχι μόνο διασκεδάζει τους φόβους μας, αλλά και δεν αφήνει τίποτα όρθιο. Απολαύστε ένα μικρό κομμάτι:

"Ο πληθυσμός της Νότιας Αμερικής σήμερα, είναι περίπου 300 εκατομμύρια άτομα. Με τον τρέχοντα ρυθμό αύξησης, σε 500 μόλις χρόνια, η ήπειρος θα έχει καλυφθεί από ένα πυκνό "ανθρώπινο χαλί" απ' άκρη σ' άκρη. Σε χίλια χρόνια, το "χαλί" αυτό, θα έχει πάχος ενός εκατομμυρίου ανθρώπων, ενώ μετά από δύο χιλιάδες χρόνια, οι Νοτιοαμερικανοί θα έχουν φτάσει στα πέρατα του μέχρι-σήμερα-γνωστού Σύμπαντος και οι γενιές τους θα εκτείνονται προς τα έξω με την ταχύτητα του φωτός". (Thanks, Ρίτσαρντ)

Το καθημερινό φαγητό τους σ' αυτή την περίπτωση, όπως εύκολα μπορεί να φανταστεί κανείς, θα ήταν ένα δυσεπίλυτο πρόβλημα. Η Θεωρία Της Σχετικότητας του Αϊνστάιν καθιστά σαφές το ότι "Κανείς Δεν Μπορεί Να Εκσφενδονίσει Προς Οιανδήποτε Διεύθυνσιν Ενα Σάντουιτς Ζαμπόν-Τυρί-Πατατάκια Με Ταχύτητα Μεγαλυτέρα Αυτής Του Φωτός, Πόσο Μάλλον Να Το Καταβροχίσει". (Thanks, Αλμπερτ). Προφανώς, τα Παιδιά Εκεί Πάνω θα π ειν ά σ ο u v!

Φοβήσιμο, ε; Οι Φίλοι Της Γης, Οι Φίλοι Της Ασπρής Φάλαινας, Οι Φίλοι Της Χελώνας Καρέττα-Καρέττα (Sorry παιδιά, τίποτα προσωπικό) και Αυτοί Που Χαρίζουν Στους Ινδούς Και Στους Κινέζους Τρανζιστοράκια Για Να Μην Κάνουν Πολλά Παιδιά, και μόνο στη σκέψη, θα λιποθυμούσαν από ανησυχία. Σε φιλανθρωπικές βραδιές και κοσμικές δεξιώσεις, το κατά πόσον οι Περουβιανοί μπορούν να καλλιεργούν ρύζι καθώς αναπαραγώμενοι προσπερνούν τον πλανήτη Πλούτωνα θα μονοπωλούσε το ενδιαφέρον, και ο Sting θα αγωνιούσε για την Επίδραση Επί Του Στρώματος Του Οζοντος μιας ανθρώπινης στήλης πλατειάς όσο η Νότια Αμερική που ψύγνεται πέρα από την ατμόσφαιρα.

Η Αποκάλυψη ήταν πάντοτε "iv". Εδώ και 2000 χρόνια, δεν είναι κοινωνικά αποδεκτό να ζει κανείς χωρίς μια επαρκώς αλλόκοτη εσχατολογική ανησυχία. Μπορεί η Δεκαετία του '80 να μην είχε πολλά να συνεισφέρει, εκτός από κάναδιο πυρηνικά ατυχήματα, αλλά ευτυχώς τα πράγματα άρχισαν να καλυτερεύουν με το που μπήκαμε στη δεκαετία του '90, όταν έγινε σαφές ότι όλοι έχουμε AIDS και οι θεωρίες για την Αύξηση Της Θερμοκρασίας Της Γης Εξαιτίας Του Φαι-

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Ο EINAI ΕΑΝΑ Υ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΟΙ ΣΚΟΤΑΔΙΣΤΕΣ ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΙ GROUPIES ΤΟΥΣ

νομένου Του Θερμοκηπίου άρχισαν να κάνουν θραύση, παίρνοντας διαστάσεις επιδημίας. Πέρα απ' αυτά όμως, είδαμε την αναγέννηση ενός κλασσικού πα μπαμπούλα -του Υπερπληθυσμού. (Οποιος σκέφτηκε το Δράκουλα, ντροπή του!)

Ολα ξεκίνησαν το 1798 όταν ο Thomas Malthus είπε ότι "Ένας γεωμετρικά αυξανόμενος πληθυσμός, δε μπορεί να τραφεί από μια αριθμητικά αυξανόμενη παροχή τροφής". Και το είπε αυτό κυρίως για να αντικρούσει τις Γαλλικές Επαναστατικές ιδεολογίες της "Απεριόριστης Προόδου". Το επιχείρημα του αυτό αποδείχθηκε πανηγυρικά εσφαλμένο, καθώς από το 1750 η παγκόσμια παραγωγικότητα αυξήθηκε 1700 φορές, ενώ ο πληθυσμός μόλις έχει. Απλά Μαθηματικά. Ομως δεν ήταν και λίγοι αυτοί που "προέβλεπαν" θανάτους εκαποντάδων εκατομμυρίων από αστία μέσα στη δεκαετία του '70. Αναμφίβολα, αν και δεν αντιμετωπίσαμε το τρομερό φάσμα της πείνας, υποστήκαμε τους αδελφούς Gibb (θυμάται κανείς άραγε ακόμα τους Bee Gees;) να τσιρίζουν στα αυτάκια μας σα νυφίσες, να μας ορκίζονται ότι ποτέ δε "φτιάχτηκαν" και να πίνουν τα παγωμένα νταικιούρι τους στο κοτεράκι τους, διαλαλώντας την πίστη τους στο Θεό και το μάναντζέρ τους. Δύσκολα χρόνια.

Στις μέρες μας, δεν είναι μόνο η αναβίωση της μουσικής των sixties της μόδας. Είναι και τα φαντάσματά τους. Ο ρατσισμός στηκώνει κεφάλι, και είναι το φάντασμα του υπερπληθυσμού, που "πλανιέται" πάνω από τα δικά μας κεφάλια. Στη Μεγάλη Βρεττανία είναι που έχουν ξεσαλώσει για τα καλά. "Ακούστε!", φωνάζουν, "Γεννιούνται 900 μωρά κάθε πέντε λεπτά. Που θα πάει αυτό;". Μόλις πέρυσι, ο δρ. Maurice King, προφέσορας δεινός στο Πανεπιστήμιο του Leeds, είπε ότι πρέπει να αφήσουμε τα άρρωστα παιδιά του Τρίτου Κόσμου να πεθάνουν -έτσι ακριβώς- και οι Πράσινοι

της Βρεταννίας οραματίζονται μια Υποχρεωτική Μείωση του πληθυσμού της χώρας, από τα 52 εκατομμύρια στα 30-40. Τι Πνεύμα! Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά, ή θα πρέπει οι Καθολικοί Βρετανοί να μάθουν να φοράνε εκείνα τα πλαστικά πράγματα που ο Πάπας τούς απαγορεύει να φοράνε, ή θα δημιουργηθούν ειδικά αποσπάσματα από μουσάτους "οικολόγους" (προϋπηρεσία δύο ετών στην προστασία της Φάλαινας της Βόρειας Θάλασσας θα κρίνεται απαραίτητη) οι οποίοι θα σκοτώνουν κατ' επιλογήν παιδάκια διαφόρων ηλικιών. Ωραία. Γιατί να μην ξεκινήσουν από σήμερα κιόλας, κυνηγώντας Πακιστανούς εργάτες, Τούρκους μετανάστες και Μαύρους συμπατριώτες τους "Για περάστε παρακαλώ! Who's next?". Μετά από αυτούς ο Αδόλφος θα περάσει την Ιστορία, απλώς σαν ένας αποτυχημένος ζωγράφος. Ετσι απλά, λες και την πείνα τη σπέρνει η "Εκροή του πληθυσμού" και όχι οι πολιτικοί. Αν το πουν δυο-τρεις φορές θα το πιστέψουν και οι ίδιοι. Γράψτε τους, ζητείστε τους πληροφορίες και λεπτομέρειες εφαρμογής του σχεδίου τους και στο τέλος για ρωτάστε τους "Οι Δανοί, που ζουν στην πιο πυκνοκατοικημένη χώρα του κόσμου γιατί δε φαίνονται ιδιαίτερα πεινασμένοι;". Οχι τίποτε άλλο, να δούμε τι θα σας απαντήσουν. Στο κάτω-κάτω, κακό είναι να παλεύεις μια ζωή να σώσεις τη Φάλαινα και μετά να υποστηρίζεις ότι πρέπει ειμείς οι άνθρωποι να αριάωνουμε σιγά-σιγά; Οπως τη βρίσκει ο καθένας, "Δημοκρατία" δεν έχουμε;

Οσο για τη θεωρία της Παγκόσμιας Αύξησης Της Θερμοκρασίας Εξαιτίας Του Φαινομένου Του Θερμοκηπίου, συνδυάζει το ίδιο είδος ανιστρόητης βλακείας με μια γερή δύση Δυτικής αστικής ενοχής. Δεν είναι παρά μια υπόθεση, που στηρίζεται από ελάχιστα πειραματικά δεδομένα. Σε συνέδρια επιστημόνων σ' ολόκληρο τον κόσμο, οι μισοί υποστηρίζουν ότι τα παιδάκια μας θα "ψηθούν", ενώ οι υπόλοιποι θα ορκίζονταν ότι αφού η γη ζεσταθεί, πολλά παγόβουνα σα λυώσουν ψυχραίνοντας τους ωκεανούς. Και προσθέτουν, ότι μια μεγάλη αύξηση της θερμοκρασίας θα έχει σαν αποτέλεσμα το σχηματισμό πυκνών νεφώσεων σε παγκόσμια κλίμακα, γεγονός που θα επιτρέπει σε λιγότερες ηλιακές ακτίνες να φτάσουν στο έδαφος. Επομένως, η γη θα κρυώσει! Μπορεί η ιστορία να φαίνεται μπερδεμένη, αλλά έχει τόση πλάκα, δόση μια ταινία των Marx Brothers. Ολοι αυτοί οι πονόψυχοι και "αφυπνισμένοι" που φοβούνται ότι η Γη θα μεταβληθεί σήμερα-αύριο σε πύρινη κόλαση από την Αύξηση της Θερμοκρασίας, αν ρωτούσαν τους μπαμπάδες τους και τις μαμάδες τους ποια ήταν η μεγαλύτερη και πιο trendy περιβαλλοντολογική ανησυχία στη δεκαετία του '60, θα τους έλεγαν: "Μα, η Παγκόσμια Μείωση στη Της Θερμοκρασίας Εξαιτίας Της Σκόνης Που Εκπέμπει Ο Βιομηχανικός Κόσμος Στην Ατμόσφαιρα, ντάρλινγκ." Και θα σκεφτούν τότε ότι κάποιο από τα δύο πρέπει να είναι αλήθεια, γιατί δείχνει πόσο βρώμικοι και κακοί είμαστε κατά βάθος. Τι μας θυμίζει αυτό; Ακόμα ένα διεστραμμένο hangover

της Χριστιανοσύνης είναι η μοντέρνα μορφή Αμαρτίας.

Κάθε τέτοιο καταστροφολογικό σενάριο, όπως ο θάνατος των αμαρτωλών από Aids, το πυρηνικό ολοκαύτωμα ή ο θάνατος από καρκίνο ολόκληρου του βιομηχανικού κόσμου, είναι, λίγο-πολύ, βασισμένο σε σαθρά θεμέλια. Δεν αποκλείεται βέβαια, κάποτε να γιγει αληθινό, αλλά ταυτόχρονα δεν υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος να τα πιστεύει κανείς αυτά, αντί να υποστηρίζει την τετριμένη υπόθεση ότι ο κόσμος θα συνεχίσει να γιρίζει, όπως ακριβώς κάνει εκατομμύρια χρόνια τώρα. Αν το καλοσκεφτεί κανείς, τέτοιοι φόβοι είναι περιορισμένοι να βασανίζουν μονάχα Δυτικές, Χριστιανικές Ζωές. Η πιθανότητα να έρθει κάποτε η μέρα της Δευτέρας Παρουσίας, η πρόοδος της επιστήμης, οι προοδευτικές αντιλήψεις της Αναγεννησιακής Ευρώπης, εισήγαγαν μια γραμμική αντίληψη της Ιστορίας. Άρα, αφού το show άρχισε κάποια στιγμή στο παρελθόν, ε. δε μπορεί, κάποτε θα τελειώσει. Και, κυριολεκτικά, δεν υπήρξε κάποια στιγμή στην Ιστορία που οι Δυτικοί, Χριστιανικοί λαοί να μην πιστεύουν ότι "Ηγγικεν η ώρα".

Πάνω απ' όλα υπάρχει βέβαια και το ναρκισσιστικό στοιχείο που κάνει την εσχατολογική ανησυχία άλλο ένα must της μόδας. Οπως και να το κάνουμε, το τέλος του κόσμου είναι glamorous και κάνει καθημερινές ανησυχίες, όπως η ανεργία και τα γραμμάτια, να φάνονται τετριμένες και παρωχημένες. Και, όσο να' ναι, ο φόβος του θανάτου απαλύνεται, όταν πιστεύει κανείς ότι θα αναχρήσουμε ό λ ο ι μαζί.

Ο πραγματικός κίνδυνος που κρύβεται πίσω από αυτές τις chic ανησυχίες είναι ότι πολύ εύκολα εκφυλίζονται σε πεποιθήσεις αωμότητας και βαρβαρότητας. Τα νεκρά τριτοκοσμικά μωρά του δόκτωρος King (δεν μοιάζει με τίτλο splatter ταινίας) και τα νεο-φασιστικά όνειρα των Βρετανών Greens, είναι προϊόντα εγκεφάλων που επινοούν πλαστά απόλυτα για να τρομοκρατήσουν ένα κόσμο που επιμένει να είναι ρελατιβιστικός και -γιατί όχι- διαλεκτικός. Και στο κάτω-κάτω όλες αυτές οι ελαφρώς Μεσαιωνικές, Δυτικές εγώκεντρικές προκαταλήψεις υποθηκεύουν το μέλλον του Τρίτου Κόσμου, όχι της Δύσης. Ως πότε θα πληρώνουν αυτοί το λογαριασμό; Το φρενάρισμα της ανάπτυξης που όλοι αυτοί ευαγγελίζονται, καταδικάζει τους φτωχούς σε συνεχιζόμενη φτώχεια και τους άρρωστους σε βέβαιο θάνατο.

Πολλοί προβλέπουν ότι ο πληθυσμός της Γης βαδίζει σταθερά προς τα 14 δισεκατομμύρια άτομα στα επόμενα πενήντα χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι θα είμαστε ακόμα περισσότεροι ζωντανοί για να κάνουμε τον κόσμο καλύτερο και πιο δίκαιο. Τα σκοτάδια που βλέπουμε μερικοί από μας, τα βλέπουμε γιατί σιχαινόμαστε τους εαυτούς μας. Αν δε τους σιχαινόμαστε τόσο, θα μετράγαμε προβατάκια πριν κοιμηθούμε, όχι πτώμα-

ΝΙΚΟΣ ΣΑΖΑΚΛΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ

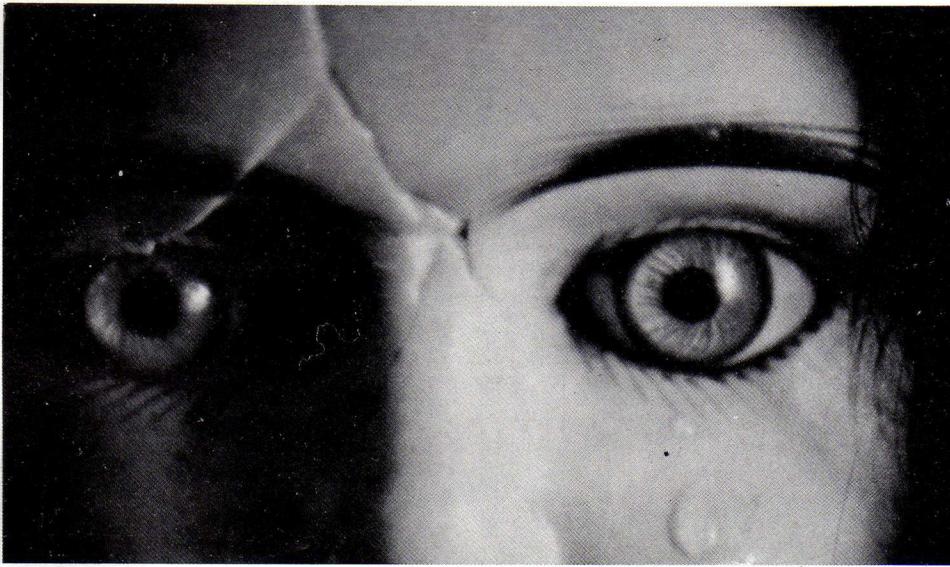
Είναι ο φίλος σου, άστον να ονειρεύεται δεν είναι ο αδερφός σου, δεν είναι ο πατέρας σου δεν είναι ο άγιος Μιχαήλ, είναι ένας άνθρωπος.

Jack Kerouac

Είχε σύννεφα έξω. Σαν μια θεατρική μάσκα, άσπρη και χλωμή. Ο ουρανός ήταν έτοιμος να διαλυθεί κάτω από το βάρος της. Καμμιά αναπνοή. Μόνο μερικές σταγόνες δάκρυα. Πεύκα άπλωναν τα λεπτά κλαριά τους κάτω από αυτή τη θλιβερή σιγή και με τις πευκοβελόνες τους έτρεμαν σαν ύστατοι μέτρυρες ενός πένθους. Εμενε μόνος στο σπίτι, αφουγκράνοντας τον ερχομό και το φευγιό των ωρών, σαν τραγικούς επισκέπτες που έδιναν διαπιστευτήρια για έναν ακόμα περαστικό, χειμωνιάτικο θάνατο. Κι ας ήξερα για όλα εκείνα τα γινωμένα ρόδα, καθώς έσκαζαν κι έχαναν τα κατακόκινα σπυριά τους πάνω από το χώμα. Οι επιταγές της καρδιάς, ήταν δυνατές και μοιραίες, όπως οι κεραυνοί στον τυφλό ουρανό. Κι ήταν σαν να παρότρυναν συνεχώδ για περισσότερο μάτωμα, περισσότερο πάθος. Τα νεαρά ελάφια αναστέναζαν καθώς εγκατέλειπαν πίσω τους σπασμένα, άκαμπτα κέρατα κάτω από τις φορτωμένες καστανιές. Η Ηχώ αποτραβίσταν εκεί μακρόσυρτα. Στα χέρια μου ρυτίδες σκαλισμένες, όπως πάνω σε πέτρες, που τις διαπέρασαν ρυάκια ορμητικά. Ισως έπρεπε να αφεθώ να ακολουθήσω τις καμπύλες και τους μαιάνδρους τους, όπως ένα φίδι. Χωρίς μέλη. Μόνο με την αφόρητη τροχιά ενός λιπόθυμου αστεριού. Κι ήταν ακόμη μια αθερπάπευτα συννεφιασμένη μέρα, απ' αυτές που οι βοριάδες αρέσουν να φυσούν όταν ο ήλιος θαμπώνει. Μέσα από τις χαραμάδες, έβλεπα φανταστικά περιστατικά μιας άλλης ζωής. Πιό μικρόσωμης και φωτεινής, σαν μια φλόγα από γαλάζιο κερί. Με αυτό το μαγικό φως της προσευχής να καίει. Σκύβοντας, μπροστά σε ένα πλατύσκαλο μιας πύλης, εκστατικός και δοσμένος στο Μυστήριο, για μια ακόμη χάρη, μέσα σε καιρό πολέμου. Καθώς σίφουνες τάρασσαν τη θάλασσα και τα ψάρια της έκαναν τη στεριά να φαίνεται σαν ένας όσπαρτος χερσότοπος, όλο αφυδατωμένα κοράλια, χωρίς καθόλου ψυχή. Τα πουλιά να έχουν γέρικα ράμφη και λαβωμένα πόδια. Οι βραγιές, αφανισμένες από το πρόωρο χαλάζι. Σειρές του απέρους, χωρίς φωτοστέφανα. Μέσα στην ερημιά. Μήπως εκείνος ο λεπτός γεωργός ήμουν εγώ, όταν γύρισε και κοίταξε ένα ζωγραφιστό αυγό, όταν έσκαγε σε μια μικρή φωλιά; Πόσες ευχές δεν θα έκανε για την γέννηση αυτού του μικρού νεοσού! Νυσταγμένος, χωρίς πτέρωμα, αναζητώντας την στοργή μόνο της μάνας του, μέσα σε κόσμο χωρίς φως. Οι λεπτές στάλες της βροχής, είχαν μέσα τους ουράνια κινέζικα τόξα. Αγγελους για τοδές, γλιστρώντας ανάμεσα στη συννεφιά. Γιορτές σ' ένα Θεό από ανθοδέσμες και αρώματα. Ιδιος με κάποιον αναχωρητή που ούτε πρόλαβε να σκιρτίσει μέσα στον υπόνο του, συνεχίζοντας, χωρίς να ξέρει, το θαυμαστό του όνειρο. Και τα πέταλα των λουλουδιών, έμοιαζαν σώματα εξωτικών κοριτσιών, που πρόσφεραν άπλετη αγάπη. Οι μύθοι, συντρόφευαν σε κάθε ερωτικό τους σκοπό, ένα μυστικό: τη γέννησή τους δεν την έμαθε κανείς ποτέ. Μόνο μερικοί μοναχοί την φαντάστηκαν μέσα στο διαλογισμό τους, σαν στίχο.

Αυτή η γη που έμελε να κυριεύει, γινόταν ξαφνικά ο Παράδεισος και το διάστημα φανέρωνε γαλαζίες. Ο Θάνατος είχε μια παιδική αμηχανία, θαυμαστή σαν ένα λαϊκό αινιγμα μιας κρύας βραδιάς. Η γεύση του κρασιού, έκανε να φαίνεται αστεία η δυσπιστία, μπροστά στην πραγματική δόξα. (Προσευχόταν). Είχε πάντα μαζί του, το δικό του περίσσευμα.

Λάμπρος Τσάμης

ROCK^{FM}
ΔΥΝΑΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ 96.8